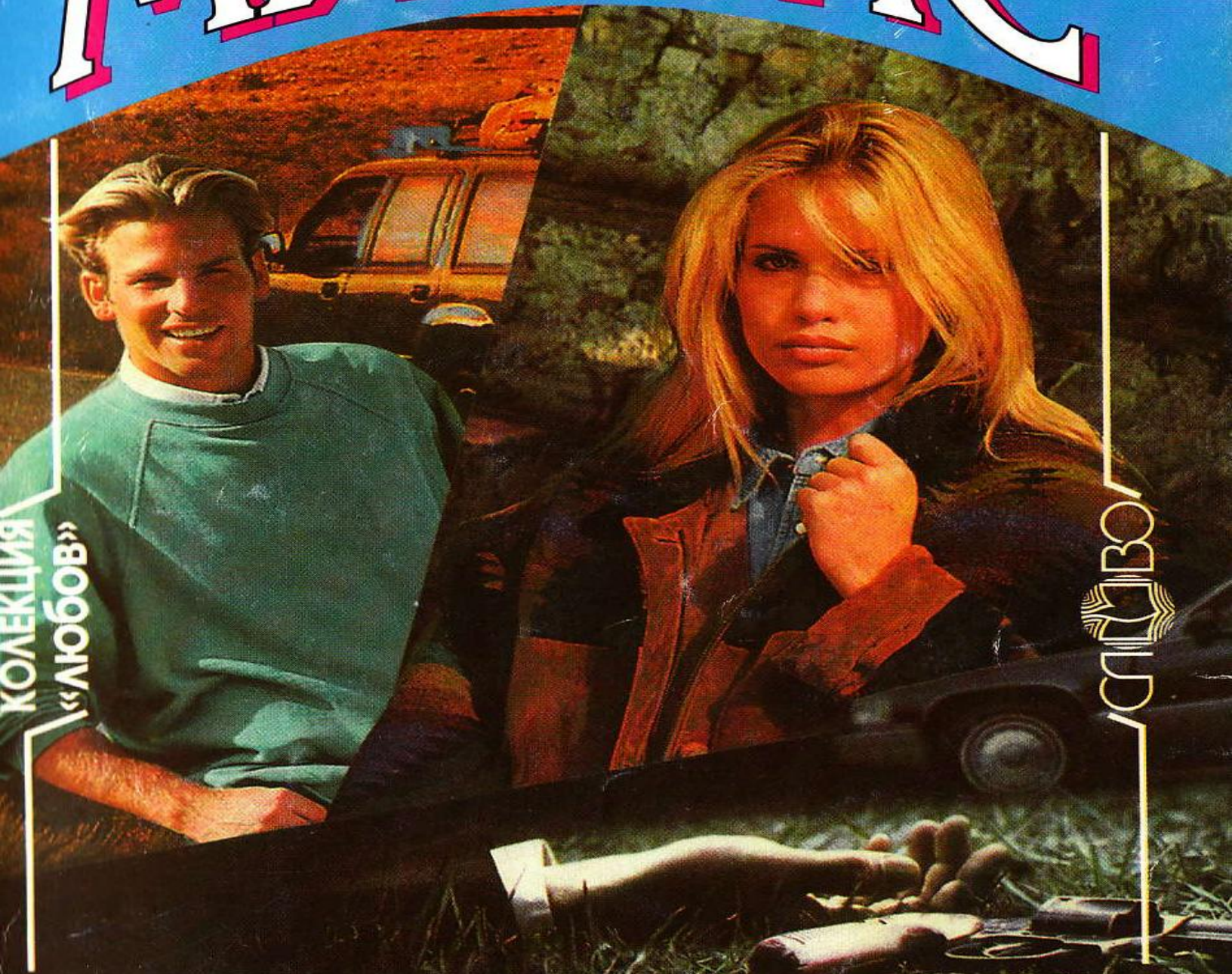

КРИСТИН МИЧЪЛС

КОЛЕКЦИЯ
«ЛЮБОВ»

СЛОВО

ЦЕЛУВКАТА

КРИСТИН МИЧЪЛС ЦЕЛУВКАТА

Превод: Росен Рашков

chitanka.info

Кимбърли Танас е обичала истински двама мъже — баща си и своя съпруг. Тяхната трагична смърт я покрусява дълбоко и кошмарите я преследват навсякъде. В най-тежкия миг от живота си среща Вон Гарет — мъжът, когото, вслушвайки се в здравия разум, би трябвало да ненавижда, но сърцето ѝ е на коренно противоположно мнение.

ПРОЛОГ

Само трепкащата светлина на телевизора нарушаваше тъмнината в стаята. Сенки подскачаха по стените и мебелите, почти като живи същества. Той ги наблюдаваше и очите му проблясваха в полумрака. Бавно протегна ръка и потърси ключа на лампата. Леко пукане — и за миг сенките изчезнаха. В скута му лежеше стара книга с раздърпана корица. Махна една златиста плитка коса, с която си отбелязваше достигнатата страница, и сведе очи.

От всички стихове, които тя го беше принудила да ѝ чете, само няколко заслужаваха внимание. Този от Джон Дон — толкова прост и изчистен — беше любимият. Всеки път, когато го прочиташе, откриваше нови нюанси, отбягвали му преди.

Прочете го отново:

ПОГРЕБЕНИЕТО

*Каквото и да иска тя да каже,
при мен във гроба я сложете.
Любовното мъчение ще бъде възнесение.
Това съм аз и е безкрайна мойта власт.
И тез реликви във ръцете ниши
не трябва да преминат.
Душата ми на всичко е способна,
но малко смелост ѝ е нужна.
И щом не искаше да бъдеш с мен,
ще отнеса на век сърцето твое.*

Джон Дон (1573–1631)

Свърши с текста и изгаси лампата. Обичаше тъмнината — тя го обвиваше и изолираше от действителността, позволяваше му да мисли

по-добре. Думите на стихотворението бяха още в съзнанието му. Дали това бе всичко, което можеше да се научи от него?

Плитката коса лежеше между дланите му. Беше токова топла и жива. Когато я приближи до лицето си, усети нежното и докосване. Миришеше на жена. „Ах, Кенди!“ Най-напред ти би разбрала и приела своето наказание. А той... се беше почувствал освободен. Но за твърде кратко време.

Сега отново усещаше натиск и напрегнатост, сякаш в стомаха си имаше чудовище. Юмруците му се свиха, ставите му побеляха. Обаче волята му се оказа по-силна. След малко отпусна ръце и се усмихна. „Спокойствие.“

Изображението върху екрана на телевизора задържа погледа му. Красивата брюнетка, която говореше, му напомняше за друга жена.

„Спокойствие, има време за всичко.“

I

Всички мъже, които обичаше, бяха убити. Тя осъзна жестоката реалност. Това ли значеше да си роден без късмет?

Беше на тринадесет, когато видя баща си ограбен и пребит до смърт, малко след като бе затворил магазина си за авточасти. Убиецът така и си бе останал неразкрит. Преди две години бе загубила мъжа си Кен, офицер от полицията в Сиатъл. Стреляли по него при опит да разреши спор между съпрузи. Мъжът, който го бе убил, след това сам си бе пръснал черепа. Сега братовчедът ѝ Трент беше убит в нейното родно градче, Лилоут Крийк, а убиецът му все още се намираше на свобода.

Вълна от скръб и безнадеждност сграбчи сърцето ѝ. Когато научи ужасната новина, се бе затворила в банята и бе плакала, докато очите ѝ се бяха подули и пресъхнали. Огромният облак на печал и гняв, който я беше обзел тогава, сега се превръщаше в малко ледено късче дълбоко в сърцето ѝ.

Скоро трябваше да пристигне в Лилоут Крийк. Потънала в мисли, шофираше почти автоматично по остриите планински завой. Първото нещо, което искаше да направи, бе да отиде до местния полицейски участък. Макар че вече беше загубила доверие в полицията след смъртта на баща си.

Ким стисна зъби. Чувството на гняв отново я завладяваше. Кракът ѝ неволно се отпусна върху педала на газта. Трент лежеше мъртъв в същия град, където бе убит и баща ѝ. Същият полицейски участък се занимаваше с разследването на убийството. Тази мисъл я караше да се чувства още по-зле. Но този път убиецът трябваше да бъде хванат. Беше се заклела пред себе си и пред паметта на убития си братовчед.

След миг разсейване, Ким почувства, че навлиза твърде бързо в един завой, и рязко натисна спирачките. Поклати глава. По цялото шосе липсваха пътни знаци. Ако не познаваше пътя добре, този коварен завой би могъл да ѝ създаде големи неприятности. А върхът на

досадата бе огромната табела „Добре дошли в Лилоут Крийк“, разположена точно на това място.

Ким се стараеше да избягва родния си град. Преди седемнадесет години заедно с майка си го бе напуснала и само няколко пъти беше посетила роднините си. Връзката между нея и братовчедите ѝ се бе запазила. Те единствени я посещаваха в Сиатъл. Когато идваше в градчето, почти не напускаше къщата на леля си. Не можеше сама да си обясни, защо правеше това. Само знаеше, че мрази този град. Когато излезеше на улицата всичко, което видеше, ѝ напомняше баща ѝ. Тези спомени непрестанно я връщаха в нощта, когато бе станала очевидец на смъртта му. Дори годините и сеансите по хипноза не можаха да изтрият ужаса на случилото се. Чувството за вина не я напусна никога. Защо не можеше да си спомни? Защо беше оставила убиеца да ѝ се изплъзне? Ако беше малко по-възрастна, всичко можеше да е различно. Може би тогава нямаше да остане безмълвна, а да помогне на полицията.

Умишлено зави наляво, за да избегне главната улица. Малко след това прекоси моста, от който започваше градчето. Не бе преминала и една пресечка, когато силен звук на автомобилен клаксон я накара да скочи върху спирачките. От ъгъла профуча джип, без изобщо да се съобрази със знака „стоп“. Беше един от джиповете на Картър Ламбърт. Но това, което привлече вниманието ѝ, беше шофьорът. Мъж на средна възраст, когото никога преди не бе виждала. Главата му се подаваше от спуснатото стъкло. Ким потрепери от сблъсъка с очите му — почти нечовешки, бледозелени и студено неподвижни. Изражението на лицето му изобщо не се промени, сякаш нищо не се бе случило.

Ким преодоля вцепенението си и продължи напред. Местният участък на полицията се помещаваше в сградата на градския съд на около две преки от „Джаксън авеню“. Паркира и си пое дълбоко дъх, преди да излезе от колата. Заклучвайки я, видя жена, която не беше срещана поне от десет години.

— Лельо Вили! — извика ѝ.

Сякаш за тези години старицата изобщо не се бе променила. Помнеше я все същата още от детството си.

— Здравей, как си, лельо? — подаде ѝ ръка, за да усети болезненото ръкостискане с една от най-силните жени, които познаваше.

Вили носеше мъжка червена риза и сини дънки. Бялата ѝ коса, заплетена на плитка, почти достигаше до кръста ѝ.

Ноктите на ръцете ѝ бяха покрити с крещящ розов лак. Макар че в нея имаше някакъв женски чар, за Ким тя си оставаше една „мъжка“ жена.

Леля Вили вдигна към нея чистите си зеленикави очи и промърмори:

— Ти не си ли момичето на Клейтън? Как ти беше името? Кимбърли, нали?

— Точно така. Само че сега фамилията ми е Танас. Мислех, че вече си ме забравила.

— О, какво говориш, как бих могла да забравя лицето на такова хубаво дете!

С леля Вили всъщност не бяха роднини. Някак си с течение на времето Уилма Нилсен се бе превърнала в „леля Вили“ за голяма част от населението в малкия град.

— Скъпа, жалко, че си идваш по такава причина. Зная колко си близка с Трент и Деидре. Истински съжалявам!

Ким сведе глава. Мразеше някой да ѝ изказва съболезнования или съчувствие. Очите ѝ винаги се пълнеха със сълзи.

— Аз също съжалявам.

— Е, добре, трябва да тръгвам. Отивам да половя риба долу на реката. Ще се видим утре, скъпа.

— До скоро, лельо.

Леля Вили нахлупи на главата си една спортна шапка, вдигна чантата с рибарските си принадлежности и закрачи по пътеката. Макар да изглеждаше доста ексцентрично за своите петдесет години, беше доста жизнена и енергична.

Ким усети, че някой я наблюдаваше. Обърна се и очите ѝ се срещнаха с тези на един полицай от участъка. Отвори вратата и влезе в малка приемна. Посрещна я мъж с неприятно излъчване и телосложение на културист, който ѝ напомни за онези безмозъчни типове, които играеха бодигардове или убийци по филмите. Неочаквано той се усмихна и усмивката промени лицето му.

— Здравейте. Аз съм полицай Люис, мога ли да ви помогна?

— Да. Чудех се дали шерифът е тук.

Мъжът погледна към вратата вдясно.

— Не съм сигурен. И аз току-що пристигнах.

Влезе красива млада брюнетка.

— А, това е Мелиса, тя ще ви помогне.

Без дори да се сбогува, Люис се обърна и излезе от стаята.

Жената седна зад бюрото и пусна дежурната си секретарска усмивка. След това си запали цигара и издиша дим, колкото комин на малка фабрика.

Ким зърна името ѝ върху табелката на сакото ѝ: Мелиса Адамс. „Откъде ми е познато това лице?“

— Ти не се ли казваше Мелиса Джонсън по-рано?

— Сети се най-последно, по дяволите! — засмя се брюнетката.

— Е, трябваше ми малко време. Не съм те виждала от ученичка, а тогава косата ти беше на плитки. Няма да забравя в какво се забъркахме през онова лято...

Ким млъкна, като си спомни как приятелството им се бе прекъснало след смъртта на баща ѝ. „Какъв ли по-различен живот щях да имам, ако той не беше убит?“

— Добре... опита се да имитира усмивка, — а откъде дойде фамилията ти, не си спомням мъж на име Адамс.

— Няма как да го познаваш. Кърт се премести тук преди девет години, за да открие зъболекарски кабинет.

— О, не понасям зъболекари.

— Е, той оставя всичките си игли и свредла в кабинета си и не ми прави особено впечатление.

Мелиса млъкна и лицето ѝ помръкна.

— Кими, искам да ти кажа, че много съжалявам за Трент. А и на всички тук също много им липсва...

— Благодаря ти... — Ким избягна очите ѝ и отклони погледа си върху картината на другата стена. — Всъщност, затова съм дошла. Искам да говоря с шерифа. Да знаеш дали е тук?

— Имаш късмет, върна се преди малко.

Изведнъж вратата до тях се отвори. Мъжът, който влезе, се отправи към другия ъгъл, където стоеше кафе машината. Тялото на Ким се вцепени за миг. Само чуваше ритъма на сърцето си. Той сякаш беше излязъл от онези филми за Дивия Запад, където шерифът нахълтва в кръчмата с револвер в ръка и поставя белезниците на мошениците на мястото им. Излъчваше самоувереност, под която

сигурно не можеше да се проникне. И макар че беше един от най-привлекателните мъже, които Ким някога бе срещала, от опит знаеше, че типове с подобна външност са арогантни егоисти. Не ги понасяше.

Неволно си спомни кога за първи път бе срещнала такъв. На шестнадесет години се бе влюбила в осемнадесетгодишния Грейдж Лингън. Полъгана от красивата му външност, бе изпитала едно от най-големите си унижения. Стомахът ѝ се сви на топка при този спомен от училищните години.

— Шерифе — обади се Мелиса. — Кимбърли Лейтън е тук, за да говори с теб.

— Танас! — остро я прекъсна Ким. — След това смекчи гласа си. — Извинявай. Фамилията ми е Танас.

— Кимбърли Танас. — Мелиса нарочно наблегна на фамилията ѝ — това е шериф Гарет.

Ким бе успяла да си изработи защита срещу мъже като Грейдж, която сега ѝ влезе в работа. За нея нямаха значение чудесната му фигура, широките му рамене, едрите бицепси или чудесните му здрави зъби, които проблеснаха, когато се усмихна.

— Госпожо Танас, приятно ми е да се запознаем.

Протегна ѝ ръка и Ким се видя принудена да я стисне.

— Шерифе, може ли да говоря насаме с вас? — попита хладно.

— Разбира се, заповядайте, седнете — посочи ѝ стола срещу бюрото.

Гарет носеше униформата, сякаш беше роден в нея.

— Какво мога да сторя за вас? — кръстоса ръце зад тила си.

— Искам да зная, какво точно правите след убийството на братовчед ми Трент.

Думите ѝ прозвучаха остро и Ким вече съжаляваше за това. Макар че не харесваше Гарет, доброто възпитание изискваше да бъде по-учтива.

Той втренчи в нея странните си златисти очи.

— Искате какво...

Гласът му замлъкна неочаквано. Настъпи неловко мълчание, което Ким не се реши да наруши.

— Искам да ви уверя, Кимбърли, че всичко, което може да се направи, е било направено.

— Не ми говорете заучени фрази, шерифе! Кажете ми какво е било направено? Имаше ли заподозрени или очевидци.

— Госпожо Танас, чувствам се обиден от вашето отношение. Мисля, че съм способен да водя следствието по едно убийство. Искам да ви кажа, че аз и моите хора сме готови и на невъзможното, само да открием убиеца. Няма защо да се напругате и тревожите толкова.

Отговорът му прозвуча като обявяване на словесна война. Ким чувстваше, че губи контрол, и че скоро ще избухне. Инстинктът ѝ подсказваше, че това няма да ѝ донесе нищо. Опита се да изобрази нещо като усмивка.

— Шерифе, моята загриженост е, да не остане по-дълго време на свобода един убиец, поради...

Малко ѝ оставаше да му каже „поради бездействието на силите на реда“. Това едва ли би допаднало на Гарет.

— ... поради липса на разбиране между хората от Лилоут Крийк и полицейския участък. Ако желаете, ще ви дам и пример.

— Какво, да не искате да кажете, че има и друго убийство?

— Да, господин шериф. Това на баща ми преди седемнадесет години.

Гарет не отговори веднага, а поклати глава и я погледна с изучаващ поглед.

— Кимбърли Клейтън... спомням си много добре това име.

Ким потрепери леко. „Какво си е спомнил. Кой е всъщност той?“

— Радвам се, че ви поразмърдах паметта — подхвърли саркастично. — Сега ще отговорите ли на въпросите ми, защото не искам да отнемам от безценното ви време. Ако не можете, ще проверявам периодично, дали гледате на делото по убийството като на ваша основна задача.

„Нахалството на тази жена е невероятно.“ Гарет прочисти гърлото си. Вече съжаляваше, че не бе послушал инстинкта си. Отначало бе изпитал симпатия към нея. Тя носеше тясна черна пола и черни обувки с високи токчета. Под свободната ѝ червена блуза напираше чудесният ѝ бюст. Притежаваше излъчване на жена, която открито заявява, че иска да бъде приемана сериозно, и явно беше от този тип жени, които постоянно доказват, че могат да вършат всичката мъжка работа. Гарет познаваше добре тези жени.

Отново погледна очите ѝ, а после елегантните ѝ крака, обути в черен чорапогащник. „И по дяволите, аз съм само един глупак! Добре, че е омъжена“ — помисли си.

— Вижте, госпожо, това, което мога да ви съобщя, е, че моите хора говориха с вашите съседни. Никой нищо не е видял. Затова няма заподозрян в момента.

— С други думи, нямате нищо.

— Е, знаем малко повече, отколкото преди няколко дни, но все още нямаме следа или очевиден.

— Окей. — Ким рязко се изправи. — Благодаря ви, че ми отделихте време, шериф Гарет. Ще ви се обадя отново... в скоро време.

На шерифа му бе омръзнал саркастичният ѝ тон, затова този път не си премълча.

— Ще ви дам един добър съвет. Следващият път, ако искате да говорите с мен, направете го по телефона.

— Не съм си и помислила друго, шерифе.

— Чудесно. Не искам този град да страда от още едно убийство. Заслужено или не...

Ким го стрелна със студен поглед.

— Това заплаха ли е?

— Довиждане, Кимбърли — процеди той през зъби.

Ким излезе от участъка и скоро шофираше към къщата на леля си, разположена на хълма над градчето. Ръцете ѝ още трепереха от яд. Знаеше, че се бе държала доста грубо, но това бе единствената форма на самозащита срещу мъже като Гарет. Пред такива типове често изпускаше контрола над нервите си. За нейно съжаление, такъв бе се оказал и съпругът на братовчедката ѝ, Кайл Уорд. Дори в присъствието на Деидре, не криеха взаимната си неприязън. Но през последните дни Ким бе променила малко мнението си за него. Кайл беше поел отговорност, може би за пръв път в живота си, и бе организирил всичко необходимо за погребението на Трент. Леля ѝ не би могла да се справи сама.

Кайл бе успял да развие собствен бизнес с мъжко облекло, а това в толкова малко градче беше истински успех.

Ким също търгуваше с облекло и имаше неголям бутик в Сиатъл. В момента той ѝ носеше повече проблеми, защото нейната

съдружничка Кати бе заминала на почивка в Калифорния. Загуби цял ден, докато успее да я открие. Заедно взеха решение да затворят магазина за няколко дни, което в разгара на туристическия сезон си беше чиста загуба. Добре, че Кати се бе съгласила да прекъсне отпуската си и да се върне в Сиатъл.

Кимбърли зави към къщата на Вивиан Фарис и паркира до стария гараж. Това място сякаш не се променяше с времето — всичко си беше по старо му. „Още една къща, пълна с болезнени спомени!“ Защо не можеше да премести всичките си роднини в друг град. Някой наблизо до Сиатъл, някой друг град, който не се казваше Лилоут Крийк.

Нощта премина мъчително бавно. Погребалната служба и самото погребение — още по-бавно. „Господи, горкият Трент!“ Миризмата на прясна пръст завладяваше изцяло сетивата ѝ. Ким се опита да я изолира като се концентрира върху аромата на мокри борови иглички. Застанала на ръба на пресния гроб, чувстваше как не издържа и започва да риде. „Не, аз няма да плача отново. Не и пред толкова много хора!“ С крайчеца на подутите си очи забеляза свако си Джейк, който се беше отделил от всички. Изненада се, че той е тук, защото отношенията между него и семейството му бяха определено лоши.

Братовчедката ѝ Деидре се придвижи напред, подкрепяйки с ръка майка си. И двете сложиха цветя върху ковчегата. Ким си помисли, че и нейната собствена майка от уважение би трябвало да дойде на погребението. Но тя, след като се бе омъжила повторно, се бе преселила да живее в Австралия. Вчера бе пристигнала съболезнователната ѝ телеграма.

Силен, сърцераздирателен плач отекна в мъгливото утро. Кимбърли пристъпи с намерение да подкрепи леля си, но усети, че някой леко я отгласна встрани. Свако ѝ Джейк прегърна бившата си съпруга. Това беше първата им среща от може би пет години раздяла. Ким сведе глава. Мъката и разочарованието я смазваха и се чувстваше напълно обезличена.

Тежестта лежеше върху сърцето ѝ като камък. Потърси с поглед нещо, което да я откъсне поне за момент от нещастията. Опита да се концентрира върху капчиците роса по тревата. През нощта беше валяло. Тъмна завеса от облаци все още прикриваше лятното небе. Няколко слънчеви лъчи се показаха и локвичките заблестяха с всички

цветове на дъгата. Тази проста красота я накара да се почувства по-добре.

Беше неин ред да се прости с Трент. „Господи, как мразя погребенията!“ С усилие на волята пристъпи и постави карамфили върху ковчега му. Братовчед и обичаше карамфили. Глупаво бе да се каже това за един мъж, но си беше истина. Трент никога не го бе признавал, но всички знаеха. Това бяха цветята, които той подаряваше, и които очевидно го правеха щастлив.

Когато завършваше училище Ким бе получила от него огромен букет червени карамфили. Усмихна се през сълзи, когато си спомни за това.

— Сбогом, Трент, благодаря ти за всичко... — прошепна.

Онемя, след като се чу да изрича тези думи. Безвъзвратно бяха отминали безгрижните дни на детството им, когато тя, Трент и Деидре не се разделяха. Всичко бе свършило след смъртта на баща ѝ. Майка ѝ, ужасена, бе събрала най-необходимото и двете бяха заминали за Сиатъл. Потънала в спомена си, Ким не бе забелязала, че задържа процесията. Някой леко я докосна и тя се отстрани. Заедно с Деидре и майка ѝ тръгнаха бавно към редицата паркирани автомобили. Свако ѝ Джейк вече потегляше със своята кола.

Слънцето най-после проби сивите облаци и блисна ярка светлина. Червеникава катеричка направи няколко изумителни скока върху борове. Погребението завършваше и хората си тръгнаха на групи, като говореха помежду си. „Животът продължава“ — помисли си Кимбърли.

— Мисис Фарис!

Шерифът Гарет се приближаваше с бързи стъпки. Макар че днес той изглеждаше по-различно, за Ким това нямаше особено значение. Не носеше униформа, а елегантен сив костюм и черна риза. Русата му коса, малко по-дълга от обичайното за полицаи, бе грижливо сресана. Лицето му излъчваше същото самочувствие, както при първата им среща. Ким дори се запита, защо ли е останал в Лилоут Крик. С такава външност лесно би направил кариера и в далеч по-голям град.

— Мисис Фарис... — Шерифът застана на няколко крачки от тях. — Няма да мога да дойда до вашата къща, затова реших сега да изкажа съболезнованията си.

Кимбърли с изненада откри, че очите му бяха зачервени и помръкнали от скръб. Явно се бе познавал добре с Трент, но братовчед ѝ никога не ѝ бе споменавал за него. Даже фамилията му не ѝ говореше нищо.

Вивиан хвана ръката му.

— Благодаря ти, Вон, благодаря, момчето ми — погледна го втренчено, без да пуска дланта му. — Но най-доброто, което можеш да сториш, е да откриеш убиеца на Трент. Няма да умра спокойна, ако не го направиш. Моля те!

„Вон?“ Малкото му име ѝ звучеше някак познато. Гарет прегърна леко леля ѝ.

— Не се безпокой, ще направя всичко необходимо.

Вивиан кимна и се опита да се усмихне.

— Е, хайде, деца, трябва да се прибираме.

Ким ѝ помогна да седне на задната седалка, след това заобиколи от другата страна на колата. Гарет вече ѝ беше отворил вратата и я гледаше с пронизващите си златисти очи.

— Радвам се да те видя отново, Кимбърли Танас.

Само те двамата знаеха колко саркастична е тази любезност. Ким му отвърна със студена усмивка и тръшна вратата под носа му.

— Ди, можем да тръгваме.

Деидре потегли и, когато излизаха вече от гробището, Ким се обърна още един път, за да погледне мъжа в сив костюм. „Откъде ми е познато това име?“ Изведнъж си спомни. „Та нали имахме Вон Гарет в училище.“ Той беше едно от осиновените деца на Ана Ървинг. Но тогава Вон бе слабо, жилаво момченце с късо подстригана коса и с кожено яке, за което всички знаеха, че е крадено. Ким би се обзаложила, че му е отредено по-голямата част от живота си да прекара зад решетките. „Нима е възможно да настъпи толкова голяма промяна с него. Но все пак, колко хора с името Вон Гарет може да има в градче с размерите на Лилоут Крийк.“

Скоро Кимбърли отклони вниманието си от темата „шерифа Гарет“, защото обмисляше как да си убие времето, което оставаше до нейното заминаване. Престоят ѝ в този град ѝ се отразяваше отвратително.

Надяваше се Деидре да е преодоляла депресията и да започне да се успокоява. Тя беше най-слаба психически и като деца с Трент

винаги се грижеха за нея. Бе накарала съпруга си Кайл да вземе двете им деца от детската градина, но след мистериозното убийство на Трент, никоя жена от града не искаше да бъде детегледачка в тяхната къща.

Домът на Деидре и Кайл се намираше на около 7–8 мили от Лилоут Крийк, високо в планината, и всъщност бе по-близо до Калиспел Фолс — малко курортно селце. Ким никога не се беше качвала дотам, въпреки че често я канеха. Може би някой път трябваше да си удължи отпуската и да ги посети. Отношенията ѝ с Кайл не бяха приятелски и имаше чувството, че той е доволен от факта, че не им гостува. Запита се, дали Кайл и Вон Гарет са приятели. По характер и маниери бяха като близнаци.

Елизабет Мърфи изохка от удоволствие, когато топлата вода погали уморените ѝ крака. Напоследък те ѝ създаваха проблеми. Дори бе ходила на лекар, за да получи някакво болкоуспокояващо. Проклетият лекар ѝ бе казал, че е добре и ще стане още по-добре, ако спре да се мотае из цялата страна на нейната възраст. След това, разбира се, си бе прибрал чека за хонорара.

Като пътуващ писател и фотограф, Елизабет най-накрая беше постигнала това ниво на самостоятелност, за което винаги си бе мечтала. Пътуваше през лятото, събираше впечатления, а през зимата рисуваше, пишеше материали, откопираше снимки, които след това продаваше на различни издателства. Идеалният живот се нарушаваше само от чувството за самотност, което я обземаше понякога. Горещо желаше Уолтър да би могъл да се наслади на този живот заедно с нея. Но година, след като и второто им дете се бе оженило, той бе починал. Оставаха му месеци до пенсиониране и често се бе шегувал, че си представял пенсията като огромен, лъскав коледен подарък.

„Каква несправедливост! Защо Уолтър трябваше да умре!“

Лиз се отпусна във ваната. Грижливо пресметнатите ѝ средства позволяваха малки луксове. Вместо обичайното преспиване в микробуса, паркиран на някой къмпинг, бе си взела стая в „Сиатъл Шератън“. Още щом си бе направила резервацията, знаеше какво я очаква: телевизор, меко легло, закуска в леглото — истински рай.

Малко след като излезе от ваната, сушейки косата си, разгъна един брой на „Сиатъл Таймс“. Обикновено преглеждаше заглавията и,

ако нещо я заинтересуваше, го четеше изцяло. Още на първата страница погледът ѝ се задържа върху заглавието от рубриката „Произшествия“: „Брутално убийство, извършено в Лилоут Крийк.“ Ръцете ѝ замръзнаха, когато видя тези думи. Пое си дълбоко дъх и прочете материала докрай.

Зашеметена от прочетеното, през главата ѝ пробягваха картини, като от филм на ужасите. После сякаш я тласна пружина — захвърли вестника и се втурна към телефона. Бързо набра номера на дъщеря си, като се молеше горещо тя да си е вкъщи. Пое си дълбоко дъх, за да може да говори по-спокойно. Не искаше да я паникьоса. Най-накрая някой отсреща вдигна слушалката. Изминаха няколко безкрайни секунди.

— Ало!

— Кералайн, здравей! Обажда се майка ти. Как... — гласът ѝ изневери за момент. — Как сте, скъпа? Всичко наред ли е?

— О, здрасти, мамо. Всички сме добре. Откъде се обаждаш?

— От хотела в Сиатъл.

Поговориха за ежедневните проблеми на младото семейство, което поуспокои страха ѝ. Но все пак искаше да е сигурна.

— Кери, нали не смятате да ходите скоро в щата Вашингтон?

— Не, мамо. Робърт е много зает и няма време за отпуск. А ти защо питаш?

— Ами, просто така.

Лиз се сбoguва и затвори. После започна да набира номера на сина си.

— Дейвид Мърфи на телефона.

— Здравей, Дейв, аз съм.

— О, мамо, откъде се обаждаш? Всичко наред ли е?

Дейвид винаги бе бил по-съобразителния от двете ѝ деца. Трябваше да внимава, да не го разтревожи.

— Всичко е окей, скъпи! Аз съм в Сиатъл. А как е при вас? Как върви бизнесът?

— Ние сме добре. Само нещо продажбите ми са в застой. Хората изглежда се страхуват да дават пари за компютри.

— Ако наистина не върви, защо не си вземеш няколко дни отпуск.

— Не знам, мислих по този въпрос, но може после да съжалявам, ако пропусна клиенти. А и Уенди е много заета напоследък в болницата.

Лиз въздъхна с облекчение и обеща да му се обади след няколко дни. Дейвид не одобряваше нейното скитничество от град на град и държеше поне да знае къде се намира.

Вестникът отново попадна пред погледа ѝ. Е, добре, децата ѝ бяха в безопасност. Никой нямаше намерение да ходи в щата Вашингтон. Но защо беше почувствала такова напрежение? Предчувствието ѝ никога не я беше лъгало. „Има ли някой, когото познавам в това градче Лилоут Крийк?“ Затвори очи и се опита да се концентрира. „Има ли някой, когото обичам, там?“

Някакво изображение се получи в съзнанието ѝ. Огледалното отражение на кървав ловджийски нож смрази кръвта ѝ. На самото острие имаше червен отпечатък от устни.

Лицето на Лиз пребледня. Нямаше избор, някой беше в смъртна опасност.

Утре сутринта трябваше да тръгне за Лилоут Крийк.

II

Минаваше седем часа, когато Вон се измъкна от офиса и тръгна към къщи, за да вечеря. И понеже не му се готвеше, спря да купи няколко пакета готова храна от местния ресторант.

Ключалката на бравата оказа съпротива, защото я бе поставил само преди няколко дни. Наложил се да прехвърли всички пакети в едната си ръка, за да отключи. Най-накрая вратата се отвори.

Със сложно движение Вон включи лампата с рамо и изтри обувките си. След като постави всичко на масата, провери дали някой не бе оставил съобщение на телефонния секретар. Оказа се, че никой не го бе търсил. Сега вече можеше да си направи кафе. Тази нощ бе решил да прегледа отново всяко късче информация относно убийството на Трент. Липсваше нещо важно — доказателството, което би разкрило убиеца. Чувството не го лъжеше никога и собственото му моментно безсилие го изнервяше.

Машината започна да съска и струйка кафе потече в каната. Вон взе нож, отвори един от пакетите и бавно започна да реже пържолата си.

Убийството беше извършено в неговия район, в неговия роден град, а жертвата му беше приятел. Негово професионално, но и лично задължение бе да открие убиеца.

Три седмици преди смъртта на Трент, Вон бе намерил на кухненската маса изрезка от вестник, оцветена в яркожълто. Материалът се отнасяше за неразкритото убийство на момиче, убито преди година в Сиатъл. Казваше се Кендис Смит. Вон я познаваше, дори бяха излизали един-два пъти заедно като тийнейджъри. Той първи бе научил за смъртта ѝ, след като получи доклад от полицията в Сиатъл. Всъщност, Кендис не живееше в Лилоут Крик. От време на време идваше да види баба си. Но когато старата госпожа Смит почина, внучката ѝ бе престанала да идва в родното си градче.

Нощта, след като намери тази изрезка, Вон сънува кошмари. Мислеше си, че се е отървал от тях, след като напусна дома на Ана

Ървинг — жената, която го бе осиновила. По някакъв начин вестта за смъртта на Кендис и жестокия начин, по който е била убита, възроди нощния му ужас. Може би кошмарите се дължаха и на факта, че някой бе влизал в къщата му, за да остави зловещото съобщение. На няколко пъти след това Вон имаше чувството, че някои предмети са размествани. Вече не можеше да бъде спокоен и в собствения си дом. Една сутрин отвори гардероба, за да облече синьото си яке и установи, че то е изчезнало.

Кафето спря да капе в каничката. Стана да си налее. „Трябва да открия кой се опитва да смути живота ми. И защо!“

Добави мляко и захар в чашата си. Не бе се оказал единственият, получил такова съобщение. Трент Фарис също го бе преживял, и то по много по-ужасен начин.

„По дяволите, защо не ми каза навреме, когато още можеше да се направи нещо?!“ Трент рядко търсеше помощ от някого, за каквото и да било. Вероятно бе сметнал, че странните стихчета, оставени в стаята му, са творение на скучаещи тийнейджъри. Докато една сутрин намерил красивия си германски шепърд, заклан в задната част на къщата. Тогава бе дошъл в участъка и Вон му бе предложил да изпрати полицаи у тях за няколко дни. Трент бе отказал категорично. Кой би могъл да предположи, че ще бъде убит само след няколко часа?

Въпреки поемите и телефонните обаждания, той едва ли бе чувствал, че животът му е в опасност. Вон потръпна, когато си спомни за стиховете.

Седна на масата и отвори кутия с пържен ориз и салата. Реши, че е по-добре да се навечеря, преди отново да мисли по този случай. Напоследък нямаше никакъв апетит. Беше закусвал преди около 13 часа, но не беше гладен. Облегна се на удобния стол и се съсредоточи върху вечерята. Храната се оказа чудесна. Това бе любимата му китайска кухня.

Въпреки че нямаше много време за себе си, Вон обичаше да готви. В кухнята бяха съчетани уютът с практичността. Шкафовете бяха от дъб, като всяка от вратите беше покрита с дърворезба. Кобалтовосините плочки над мивката приятно контрастираха с тъмното дърво. На тавана имаше няколко открити греди, от които висяха медни тигани и тенджери. Целият интериор въздействаше успокояващо.

Вон бе построил къщата, когато научи, че Дорийн Хенсън — неговата бивша приятелка — е бременна. Но тя бе отказала да се омъжи за него. Синът му Ландън така и не бе могъл да види стаята, специално пригодена за него. Това ужасно нараняваше Вон. Болката беше по-силна даже от унижението, че Дорийн само го е използвала. Тя не искаше да създава семейство. Но искаше да има дете. Без дори да каже на Вон, бе спряла да взема хапчета и бе забременяла. Когато той разбра и ѝ предложи да се оженят, Дорийн му бе признала цялата истина.

Тя не го обичаше. Съмняваше се даже, че би могла да обича мъж някога. Затова и отделяше толкова много време за собствената си кариера. С пресметливост, на която биха завидели много бизнесмени, бе избрала Вон за баща на своето дете. Дорийн жестоко го бе използвала. Макар и все още обикновена учителка, тя се отдаваше докрай на амбициите си. Докато другите хора в свободното си време четяха книги или гледаха телевизия, бившата му приятелка посещаваше курсове или следеше движението на цените на фондовата борса.

Съмненията на Вон бяха възникнали още в началото, когато тя бе поискала да бъдат дискретни. За тях нямаше слухове и те не бяха в устата на старите градски клюкарки.

Никой не подозираше, че Вон е бащата на Ландън. Той посещаваше сина си само от време на време, за да не събуди подозрение. Дорийн оставаше непреклонна относно брака им, само се бе съгласила Вон да бъде кръстник на детето. Вон си представи Дорийн Хенсън, така както я бе видял преди няколко дни: кестенява коса, перфектно гримиране, класически костюм с къса пола, струващ сигурно половината ѝ заплата. Една красива жена с характер на паяк — кръстоносец.

Изведнъж в съзнанието му се появи образът на Кимбърли Танас. „По дяволите, тази жена наистина ме предизвика днес!“ Макар че имаше руса коса, тя веднага му бе напомнила за Дорийн. Същата походка и фигура, същото изражение на лицето от типа „не ми се бъркай в работата“. Тези две жени си приличаха. Имаше само разлика в начина, по който Ким го гледаше. Обикновено Дорийн му хвърляше гладни погледи, сякаш е основното ястие. Погледът на Кимбърли беше по-различен, като че ли Вон бе нещо, което е изстъргала от мръсните

си обувки. Начина, по който го гледаше, го подлудяваше. Никой досега не го бе гледал така.

„Още една жена се опитва да направи живота ми «поинтересен». Само това ми липсва сега!“

Но нещо го привличаше в нея, може би предизвикателството? „По дяволите, имам толкова проблеми, а мисля за Ким!“

Вон благодари на Бога за венчалния пръстен на ръката ѝ. Той му действаше като бариера, която никога не би прекрачил, независимо колко го привличаше. Изхвърли отпадъците и тръгна към хладилника, за да сложи вътре остатъка от храната. Изведнъж се закова и едва не изпусна картонената кутия. Яркожълт карамфил лежеше на една от лавиците.

— Кучи син! — изруга гласно, сграбчи цветето и го запрати към кошчето. — Как, по дяволите, това копеле влиза тук?!

Гневът се насъбра в гърдите му като взрив, искаше му се да стори нещо със свитите си юмруци, за да се освободи от напрежението. Нервно прекара пръсти през косата си. Преди няколко дни бе сменил всички ключалки с нови секретни патрони. „Щом този човек се справя толкова лесно с тях, сигурно има досие някъде. Само да успея да намеря отпечатъци и ще го пипна!“ Когато влизаше в къщата, бе успял да огледа предната врата. Нямаше нищо съмнително. Оставаше натрапникът да е минал през задния двор. Вон започна внимателно да изучава задната врата. Почти веднага намери малки люспи боя, откъртени с метален инструмент.

— Майната му! Ще го пипна този нещастник! — извика вбесен.

Желанието да хване убиеца го разяждаше отвътре като киселина. Явно имаше опитен противник — нито една грешка досега. Но може би следващия път...

За всеки случай взе от кабинета си комплекта за сваляне на отпечатъци. Претърси отново кухнята, а след това — отново задната врата. След няколко минути се отказа — явно бе пипано с ръкавици. Трябваше да се върне към материалите по убийството, може би в тях имаше нещо. Огледа снимките с мъртвото тяло на Трент. Когато му съобщиха за убийството, бе изследвал трупа и веднага бе забелязал ритуалния начин, по който бе действал убиецът. А той поразително приличаше на този от убийството на Кендис в Сиатъл. Още вечерта Вон бе попълнил необходимите формуляри и бе изпратил доклад до

ФБР, където имаше специална картотека за престъпления от този род. Разбира се, не бе споменал и дума за изрезката от вестник, която бе получил. След 36 часа дойде факс, че почеркът на убиеца съвпада с този при убийството на Кендис Смит, станало година по-рано в Сиатъл.

Вече бе ясно, че става въпрос за сериен убиец. От ФБР изразяваха становище, че щом имало две убийства в различни градове, ще бъде много трудно да се открие мястото на ново евентуално престъпление. Но някак си Вон не можеше да се съгласи с това. Шестото му чувство сякаш му казваше, че познава убиеца. А и съобщенията, които с Трент бяха получавали, показваха, че той или е от Лилоут Крийк, или от околните градчета.

Откакто беше станал шериф, това бе най-трудния случай за Вон. Чувствайки своята неопитност в разследването, бе телефонираше в Сиатъл и бе поискал помощ.

Специалният агент Стоун от ФБР пристигаше утре сутринта. Гарет го очакваше с нетърпение, но и с доза притеснение. Убиецът беше изиграл много силна карта, която пречеше дори на предстоящите му разговори със Стоун. Оръжието, с което бе убит Трент, се оказа собственият ловджийски нож на Вон. Дори сега, след като всичко бе минало, той не успяваше да свикне с тази мисъл. Ножът от неръждаема стомана, чудесно наточен, носеше инициалите „В. Г.“ Вон често го използваше за дърворезба, преди да забележи, че е изчезнал. Как се беше добрал до него убиецът? Как ли бе влязъл в работилницата, без да остави никакви следи? И защо ножът беше старателно поставен до тялото? Сякаш убиецът му оставяше съобщение. Чувството, че косвено е участвал в убийството на Трент, не му даваше покой.

Все още не бе записал нищо за ножа в протокола за оглед на произшествието. Дали това щеше да е грешка?

Първите му мисли бяха, че някой се опитва да го натопи. Но по ножа не откриха никакви отпечатъци. Дори неговите собствени. Острието и дръжката се бяха оказали грижливо почистени. Какво можеше да значи това? Лъжлива следа или просто насмешка над полицията? Нещо като „хванете ме, ако можете!“

Вон имаше чувството, че някой надзърта над рамото му и знае какъв е следващия му ход. Но никой не го познаваше толкова добре.

Никой.

Очите му се спряха отново на жълтия карамфил, подаващ се от кофата за отпадъци. Такива карамфили имаше на гроба на Трент. „По дяволите, един от приятелите ми е мъртъв, а убиецът си играе с мен!“

Трябваше да мисли бързо и рационално. Какво искаше да му каже убиецът с този карамфил? Че е победил? Кои от хората на гробището носеха жълти карамфили. Със сигурност само от семейството на Трент: Вивиан Фарис, Деидре Уорд и Кимбърли. Може би имаше връзка с тях. Още един път образът на Ким се появи в главата му. Ядосан от това, Вон се изправи, за да си налее нова чаша кафе. Не трябваше да мисли за нея, трябваше да я изхвърли от съзнанието си.

Когато се обърна и мина покрай хладилника, очите му спряха върху фотографията му с Трент. Бяха тръгнали на риболов и като минаха през спортния магазин на Кърк Рийс, той им бе направил моментална снимка с новия си апарат. Снимката лежеше на масата сутринта, преди Трент да бъде убит. „Но защо?“

Вон препрочете отново трите бележки със заплашителни стихове, които приятелят му приживе бе получил. По някакъв начин те му се струваха много познати. Дори би могъл да се закълне, че някъде ги бе прочел преди. Отпусна се на дивана и се зарови в материалите, може би за стотен път. Ако се наложеше би ги прегледал и хиляда пъти. Някъде в тях се криеше ключът към откриването на убиеца...

Ким се чувстваше потисната в къщата и излезе на верандата. Отвътре все още се чуваха приглушените гласове на опечалените, но постепенно утихваха. Още няколко коли тръгнаха към града. Къщата на леля Вивиан беше огромна. Бе изградена в колониален стил и имаше невероятен брой прозорци, капандури и закрити веранди. Докато всички други къщи бяха ниско в долината, тази на семейство Фарис се намираше на едно скалисто възвишение. От нея се откриваше чудесен изглед и при хубаво време се виждаха и някои от съседните селища.

Ким огледа градчето от своята наблюдателница. Не бе настъпила почти никаква промяна, откакто го бе напуснала преди 17 години. Бяха построени само няколко нови къщи и няколко магазина бяха сменили

собственика си. Салонът за красота на Мерилин не съществуваше. На негово място имаше фризьорски салон.

Старият Хилярд беше продал магазина за железария на племенника си и след това си бе купил къща във Флорида. Племенникът не си бе направил труда да смени името му и той завинаги щеше да си остане „Хилярд“. Не си заслужаваше да се пръскат пари за нова реклама.

Високият купол на католическата църква се открояваше с изключителна белота на фона на пурпурното небе и сякаш искаше да задържи последните слънчеви лъчи. От другата страна на улицата срещу църквата имаше парк. От тук Ким можеше да види част от открития плувен басейн в северната част на града. С носталгична усмивка си спомни лятото, когато бе навършила тринадесет.

През това лято тя, Деидре, Мелиса и още няколко момичета бяха решили да си устройват всяка вечер парти край басейна. Щом се смрачеше, измъкваха се тихомълком от леглата си и се събираха край басейна. Под прикритието на нощта захвърляха всичките си дрехи и лудуваха в топлата вода. Това бе траяло три-четири седмици, докато Трент бе открил, че сестра му изчезва вечер и беше споделил със свои приятели. Нощта, в която десетина момчета нахлуха при тях, предизвикваше тръпки у Ким. Момичетата се бяха разпищели, както само те могат, и в паниката всяко грабваше, каквато дреха му попаднеше. Трент и приятелите му също грабеха дрехите им. Ким така и не бе могла да намери фланелката и сутиена си. Разплакана и унижена бягаше към къщи, но там я чакаше нова неприятност. Прозорецът на стаята, от която се измъкваше, бе грижливо заключен отвътре. Това вече я бе довършило. Навярно родителите ѝ бяха открили, че я няма и я очакваха настръхнали. През главата ѝ тогава бяха преминали всякакви мисли — от решението да избяга от къщи до самоубийството. Накрая бе натиснала звънеца и бе прикрила малките си гърди с ръце...

Сега само се усмихна при този спомен, но тогава унижението ѝ бе пълно. Още повече, че след като бяха чули обърканото ѝ обяснение, майка ѝ и баща ѝ се бяха смели до сълзи. Все пак, бяха ѝ забранили да излиза от къщи за един месец.

Цял месец затвор в това толкова очаквано лято! „Господи, беше ужасно!“ През този месец бе помагала на баща си в магазина. Бяха

заедно много повече, отколкото обичайното. Сега Ким бе благодарна за това наказание. Няколко месеца по-късно баща ѝ беше убит.

Силно и протяжно мяукане наруши мислите ѝ. Огромната сива персийка на леля ѝ се опитваше да отвори вратата и да влезе при нея. На Ким не ѝ хареса идеята да стане, за да ѝ отвори.

Огромните златисти очи на котката, които сякаш я хипнотизираха през стъклото, ѝ напомниха за един друг поглед.

Все още не можеше да повярва в промяната, която бе настъпила с Вон Гарет — с това слабичко момченце, което познаваше от училище.

Сега той беше очарователен, добре сложен мъж и имаше престижна работа — шериф на окръг Уотърфорд.

Леля Вивиан ѝ бе казала, че си бил купил място над града и сам си построил чудесна къща. Вон се бил оказал чудесен дърводелец и дърворезбар. Ким потърси с очи къщата му сред високите върхове на боровете. Този мъж наистина я озадачаваше. „По дяволите! Защо мисля отново за него?! Кога най-после ще се махна от този скучен град!“

Вратата проскърца и Ким стресната се обърне. Деидре излезе на верандата. Котката използва момента, да се шмугне заедно с нея.

— Ким, това е Черъти, котката на майка ми. Вече шест години е при нас. Само че е доста глезена.

Черъти се отърка няколко пъти о краката на Ким и я погали по лъскавата козина.

— Какво стана, Ди, тръгнаха ли си всички?

— Да, заминаха си. Жалко, че не ядоха почти нищо. Приготвих толкова храна, а всичко остана.

Братовчедка ѝ се отпусна на съседния стол. Ким тайничко я изучаваше с поглед. Макар че бе сломена и нямаше грим, Деидре винаги си оставаше най-красивата от техния род. Беше висока и очите ѝ имаха сапфиреносин цвят. Кимбърли знаеше, че братовчедка ѝ има красотата на топ модел, но не ѝ завиждаше. Горката Деидре беше с доста слаба психика и избухваше в сълзи, дори при най-малкото раздразнение.

— Как е леля Вив, успокои ли се? — наруши мълчанието Ким.

Деидре вдигна рамене.

— Мисля, че е по-добре. Леля Вили е при нея, а това май е най-доброто лекарство за момента.

Черъти се почувства пренебрегната и скочи върху коленете на Ким. Замърка силно и присви от удоволствие големите си златисти очи.

— Уилма Нилсен не се е променила изобщо за това време.

Деидре се усмихна.

— Леля Вили никога няма да се промени. А и изобщо променя ли се нещо в този град.

— И аз си го мислех, сякаш времето е спряло тук. Щях да те питам, сестрата на Уилма, Ана Ървинг, не почина ли наскоро.

— Мм. Да, тя умря, но това се случи мисля преди осем години. Къщата ѝ изгоря заедно с нея. Честно да ти кажа, не я харесвах. Сякаш нямаха нищо общо със сестра си. Но все пак, това е ужасен начин да умреш.

За момент отново се възцари мълчание и двете потънаха в мислите си.

— Ди, баща ти не дойде днес в къщата, нали? Деидре поклати глава.

— Не, не дойде. Изглеждаше потресен на погребението. Но мисля, по-добре е, че не дойде тук. Не се бяха виждали с мама от пет години. Тя тъкмо бе започнала да оправя живота си, когато се случи това с Трент. Сега най-малко има нужда да ѝ се припомня раздялата им.

Кимбърли мълчаливо кимна. Имаше толкова много страдание по този свят. Едва ли нейната съдба беше най-тежката.

— Господи, нямам търпение да се махна от този град! Това възклицание излезе спонтанно от устните ѝ и я учуди толкова, колкото и братовчедка ѝ. Деидре я погледна по особен начин.

— Извинявай, Ди, но го мразя.

— Не се извинявай, Ким. Разбирам те. Знам, че мразиш това място заради това, което се случи тук. Но в този град има и много хубави неща. Ще трябва някак си да успееш да ги видиш отново.

— Не те разбирам, скъпа. Току-що загуби брат си, а ми казваш, че това бил чудесен град! Едва ли Трент щеше да е съгласен, ако можеше да те чуе.

Лицето на братовчедка ѝ помръкна от болка. „По дяволите, какво направих отново. Езикът ми напоследък е отвратителен!“

— Мила, извинявай, не исках да те засегна.

Прегърна я и се опита да я успокои.

— Ди, удари ме, ако искаш. Знам, че си го заслужавам. Давай, ще ти стане по-добре!

— Заслужаваш го, но не мога. Вече не сме деца, Ким.

— Добре, поне знам, че постигнах нещо. Няма да съжаляваш, когато си тръгна утре.

— Това не е истина — отвърна Деидре, като леко изви устните си.

Замълчаха отново. Градът под тях потъваше в здрач.

Мрак се спускаше и в душата на Ким. „Някъде там се разхожда един убиец. Дали отново ще се измъкне! Не! Не и този път!“

Деидре сякаш усети посоката на мислите ѝ и я хвана леко за ръката.

— Хайде, Ким. Нека се опитаме да отпратим леля Вили и да накараме мама да си легне. После ще ми помогнеш да почистим къщата.

Той стоеше в сянката зад къщата и слушаше.

Ким се бе променила през тези години, откакто не я беше виждал. Спомняше си я като момиче, а тя вече бе станала зряла жена. Но той не я забравяше. Ким също имаше място в неговия списък. Не можеше да забрави никого. Когато се върна, без малко щеше да я задраска от плановете си, но всичко се измени. Тя щеше да е негова. Първият му подарък щеше да е готов довечера. Усмихна се. Нейният живот му принадлежеше. Ким щеше да узнае, че той ще определи, кога животът ѝ да свърши. Дори и да си тръгнеше оттук, Сиатъл не бе толкова далеч.

Усмивката му проблесна в тъмнината, време бе да подготви подаръка за Ким.

Вратата проскърца, когато Ким и Деидре влязоха в къщата. Катеричка подскочи наблизко, явно приготвяйки се за сън.

Мъжът излезе безшумно от прикритието си и тръгна към гората. Вече имаше няколко много добри идеи за реализиране. Рядко използваше чужди идеи. Със своята изобретателност се чувстваше като творец. Спря за момент и впи очи в катеричката, застанала на метър до него. „О, това наистина ще стане добре. Дори чудесно. Дано Ким оцени идеите ми!“

III

— Е, мисля, че свършихме всичко — каза Деидре и погледна стенния часовник.

Минаваше девет часа.

— Отдавна трябваше да съм се прибрала. Не знам дали Кайл се е справил сам с децата.

— Разбира се, можеш да тръгваш. Чиниите са измити. Храната е прибрана в хладилника. Майка ти спи или се преструва, добре че го прави.

Деидре се усмихна мрачно.

— Ох, дано успее да заспи. Има нужда от почивка.

— Бъди спокойна. Ди, всичко ще се оправи.

Лицето на Деидре бе загрижено. Майка ѝ бе преживяла лек инфаркт преди няколко години, когато съпругът ѝ я бе изоставил. Никой не знаеше как ще приеме сега загубата на сина си Трент.

— Дано се справи, защото ужасно се притеснявам. Е, добре, ще тръгвам след малко. Ще имаш ли нужда от нещо? Приготвила съм ти леглото в гостната.

— Успокой се, скъпа, всичко е наред. Можеш да тръгваш. Хайде, защото децата сигурно вече се тревожат.

Ким си сложи пръстените, които бе свалила, докато миеше чиниите.

— Окей, Кими, само ще видя мама дали е по-добре. Ако искаш, ела с мен.

Спалнята на Вивиан Фарис бе разположена точно до гостната. Деидре отвори безшумно вратата и влезе. Ким пристъпи няколко крачки и остана до прага. Братовчедка ѝ се приближи и оправи завивките на майка си. След това се изправи и на пръсти тръгна към вратата.

— Ди, това ти ли си?

Деидре се спря.

— Мамо, мислех, че спиш. Знаеш, че имаш нужда от почивка.

— Знам, момичето ми. Струва ми се, че поспях малко. Тръгваш ли си вече?

— Да, време е. Наближава десет часа. Ким също ще си ляга, защото утре рано тръгва за Сиатъл.

— Добре, скъпа, ела да те целуна за лека нощ.

Деидре изглежда се притесни и Ким излезе, за да ги остави сами. Тръгна към своята стая. Багажът ѝ още не бе разопакован. Вратата на гостната беше изработена от някакво масивно дърво, наподобяващо махагон. Отвори я внимателно, защото всичко в тази стара къща силно скърцаше. Изненадващо, този път пантите се раздвижиха меко и безшумно. Сякаш някой предвидливо ги бе смазал. Стаята тънеше в непрогледна тъмнина и Ким потърси пипнешком електрическия ключ. Секунда по-късно замижа от ярката светлина. „Крушката сигурно е най-малко 100 вата“ — помисли си.

Затвори вратата и се огледа. Толкова отдавна не бе влизала тук, но нищо не се беше променило. Дървеният под блестеше като нов. Тъмносиният килим си стоеше до леглото. Това бе стаята на Трент от ученическите му години. Вивиан Фарис беше оставила всичките му вещи тук — футболни обувки, бейзболна шапка, плакати на рок групи.

Ким разгледа снимките на любимите му състави по стената. Леля ѝ бе постъпила правилно, тези вещи бяха част от стаята. Трент бе живял и се бе чувствал щастлив в тази стая и тя трябваше вечно да си остане такава.

Малкият ѝ куфар беше на леглото. Ким го отвори, извади гребена си, бельо и една рокля. Обърна се към гардероба, за да я закачи, и замръзна.

На горната лавица имаше убита катеричка. Кафявата ѝ козина беше покрита със засъхнали петна кръв. Лапичките ѝ бяха неестествено изкривени, а между тях бе затъкнато букетче горски цветя.

Ким понечи да изпищи, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. Дръпна се рязко от гардероба и чантата ѝ с трясък падна на пода.

„Кой би могъл да направи това?!“ Опита се да откъсне очи от ужасната гледка, но не можеше. Изведнъж нещо друго привлече вниманието ѝ. До бедното животинче, над огледалото, бе закачен лист хартия.

На листа беше напечатано:

*Усетиш ли целувката на
Опасността,
Да те докосва леко по гърба.
Не се оглеждай настрани.
Смъртта да срещнеш
Ти се приготви!*

Някой искаше тя да умре!

— О, Господи! — възкликна. — Та аз съм едва от вчера тук.

— Ким? — дочу гласа на братовчедка си. — Ким, какво става?

Стори ми се, че нещо падна.

Деидре влезе в стаята, хвана я за ръката и почти насила я избута през вратата.

— Хайде, Кими, тръгвай! Да се махаме оттук. Бяха вече в коридора, когато Вивиан извика от спалнята:

— Какво има, Ди? Момичета, отговорете ми, какво се е случило?!

Деидре не можеше да ѝ отговори. Съпротивителните ѝ сили бяха стигнали до своите предели през тези няколко дни. Тя само стоеше опряна в стената, стискаше до болка ръце и сълзите течаха по бузите ѝ.

— Господи! Той е бил тук. Идвал е тук, в нашата къща.

Ким не се чувстваше по-добре. Все пак съобщението бе адресирано до нея. Въпреки че не бе истерична като братовчедка си, не можеше да помръдне парализираното си от страх тяло.

В главата ѝ нямаше нито една свързана мисъл. Инстинктът ѝ за самосъхранение ѝ повтаряше само: „Бягай, бягай!“

Но къде можеше да отиде? Къде щеше да бъде в безопасност!

Вивиан Фарис излезе от стаята си по нощница и халат. Сграбчи за раменете дъщеря си и я разтърси.

— Деидре, успокой се! Престани веднага!

Свикнала цял живот да се подчинява на този глас и особено на заповедния му тон, Деидре успя за момент да се овладее.

— Е, така е по-добре. Каж ми какво толкова е станало? Ако Ким се притеснява в стаята на Трент, ще я преместим в другата спалня.

— Не... там, в гардероба. Той... той... О, мамо, убиецът е бил тук!

Тя почти извика последните думи, преди да избухне отново в сълзи.

Майка ѝ, до този момент спокойна, изведнъж пребледня.

— Господи, какво говориш? Веднага отивай да позвъниш на шерифа!

— Добре, мамо, отивам...

Все още хълцайки, Деидре избърса с длан зачервените си очи и се отдалечи по коридора.

Ким побърза да затвори вратата на гостната. Просто не знаеше, дали старата жена щеше да понесе ужасната гледка.

— Не се тревожи, скъпа. Нямам никакво желание да влизам там. Кажете ми само как се чувстваш? — успокой я Вивиан.

— Аз... добре съм, лелю. Само... трябва да се махна отук. И то сега, веднага! Той иска да ме убие!

— Боже Господи, не казвай това, Кими. Какво ще нрави този човек с нас?

Вивиан Фарис като че ли губеше вече самообладанието си. Ким осъзна, че леля ѝ е много уязвима, и че трябваше да направи нещо. Трябваше да се отърси от животинския си страх и да мисли трезво.

— Успокой се, лелю. Да отидем долу в кухнята, ще светнем всички лампи и ще изчакаме шерифа да дойде.

„Като пристигне Гарет, ще мога веднага да си тръгна за Сиатъл. Колко се променят нещата! Сега очаквам помощта на човек, когото не понасям. Мъжът, когото най-малко искам да видя отново...“ — мина ѝ през ума.

Вон разглеждаше задълбочено заключението на съдебния лекар, когато пейджърът му записука. Трябваше да бе нещо важно, щом го търсеха по това време. Веднага грабна телефона и набра номера на полицията.

— Здравей, Мелиса, аз съм, какво се е случило?

— Вон, току-що се обади Деидре Уорд. Тя е горе в къщата с майка си. Изглежда нещо ги е уплашило, не можа да ми обясни добре. Спомена за убита катеричка, а после занарежда: „Той е бил тук, той е бил тук.“

— Добре, Мелиса, кой е дежурен? Чейни?

— М-да... — Секретарката замълча за момент, явно, за да поеме малко никотин от проклетите си цигари. — Чейни вече трябва да е при тях. Помолих също доктор Харкоурт да тръгне. Изглежда, че всички в къщата имат нужда от успокоителни.

— Браво, Мел! Благодаря ти, че ми се обади. Ако има нещо ново, знаеш къде да ме намериш, нали?

— Да не би да тръгваш за къщата на госпожа Фарис?

Вон затвори апарата, без да й отговори. Понякога просто не понасяше странното чувство за хумор, което имаше Мелиса.

Почти цялото му бюро бе покрито с папки и листове хартия. Макар че щеше да ги прегледа отново, не биваше да ги остави така. Неканеният му гост сигурно отново се готвеше да го посети. Навлече набързо униформата си и взе подмишница по-важните материали по делото. После старателно превъртя два пъти ключа на входната врата.

Преди да се качи в кафявия си джип „Форд Бронко“, хвърли един поглед на задната седалка. Беше му станало навик да не се разделя с малката си черна чанта. В нея имаше всичко най-необходимо, когато посещаваше местопрестъпление. Вон обичаше тази чанта, защото сам бе купил и подредил всичко в нея — корда, рулетка, гумени ръкавици, мощен прожектор, пластмасови пликосе за събиране на доказателства, лепило, и дори лекарства. Дребни и наглед незначителни неща, които понякога бяха безкрайно необходими.

Включи на скорост и потегли по пътя към дома на Вивиан. Семейство Фарис му бяха най-близките съседи, защото имението им се намираще на около половин миля от неговото. Едно приятно разстояние за ходене пеш, освен ако не бързаш.

След броени минути паркира пред огромната стара къща на Вивиан Фарис. Там вече имаше две коли — на доктор Харкоурт и на неговия заместник Рей Чейни.

Едва слязъл от джипа, към него се приближи докторът.

— Добър вечер, шериф Гарет.

— Добър вечер, доктор Харкоурт.

Бяха станали добри приятели, още от времето, когато Джим бе пристигнал в Лилоут Крийк, за да смени пенсионирания доктор Боуен. В началото, преди да се опознаят, имаха само професионални контакти и оттогава им бе останал като шега официалният маниер, по който се поздравяваха. Никога не нарушаваха този обичай.

— Шерифе, имаш ли представа, какво се е случило тук? И аз дойдох току-що.

— Да, знам, доколкото Мелиса успя да ми обясни.

Бяха приближили входната врата, когато Чейни излезе да ги посрещне.

— Добър вечер, господа. Докторе, трябва веднага да дойдете. Жените са изпаднали в шок. Успокойте ги, за да разберем какво точно се е случило.

— Разбира се, Рей, да вървим при тях.

Джим Харкоурт влезе пръв, следван по петите от Рей Чейни и Гарет.

Рей беше висок около метър и осемдесет и пет, с прошарена коса и меки сини очи. Неговите три деца бяха пораснали и последното бе напуснало градчето преди около шест години. Наближавайки петдесетте, Рей и съпругата му Бети най-сетне имаха време за себе си. Но неочаквано Бети се бе разболяла от рак преди две години. Бяха настъпили усложнения и тя бе починала след няколко месеца в болница. Чейни бе изживял мъчително тази загуба. Сега предпочиташе да прекарва колкото се може повече време на работа и никога не се отказваше от неприятните нощни дежурства.

Чу се сподавен женски плач от кухнята.

— Джим — обърна се Вон към доктора, — върви си свърши работата.

Харкоурт кимна с глава и се отдалечи.

— Рей, покажи ми какво ги е уплашило толкова.

— Гор е, шерифе, в гостната.

Тръгнаха по стълбите, водещи към втория етаж.

— Шерифе, това е работа на някое извратено копеле. Чувството му за хумор е отворително.

— Да, Рей, сигурно е така.

Тъкмо минаваха покрай големия стенен часовник, когато той заби силно. Вон почти подскочи от изненада.

— Какво ти става? — изгледа го учудено Чейни.

— Нищо. Просто мразя тези часовници, прекалено са шумни.

Рей издаде неподражаем звук от гърлото си, който сигурно означаваше съгласие.

Влязоха в гостната, където лампата все още не бе загасена.

— Нищо не си пипал, нали?

— Абсолютно нищо. Говорих с младата жена, как ѝ беше името... Ким. Каза, че била прочела бележката от разстояние, без да я пипа. Чантата ѝ е паднала, ето там. — Рей посочи с ръка мястото. — Съобщението е явно за нея. Стаята не е използвана от никого. Явно типът, който е оставил тази гадост, е знаел, че момичето ще спи тук. А това е лесно да се предположи, щом куфарът ѝ е бил на леглото.

— Добре, Рей. Отлично си се справил. Някакви идеи как е влязъл нашият човек, без да го забележат?

Чейни само сви рамене.

— Това е най-безпроблемното нещо, шерифе. През деня е имало постоянно хора, изказващи съболезнования. Няма да е пресилено, ако кажа, че целият град е минал през къщата. Той е бил един от тях.

Вон тръсна ядосано глава.

— По дяволите, този човек е хитър! Избрал е най-доброто време. Направо е безсмислено да търсим долу отпечатъци. Ще трябва да опитаме само в тази стая.

Млъкна за момент, докато размишляваше, откъде да започне. „Добре, че утре пристига специалният агент Стоун от ФБР. Имам нужда от помощ с това дело. Явно човекът, когото търсим, е професионалист.“

— Окей, Рей. Да се хващаме на работа. Снимай най-напред всичко. Опаковай после това нещастно животно и го изпрати в лабораторията. Провери навсякъде за отпечатъци. Дано този тип е допуснал някаква грешка. Аз през това време ще прегледам основно помещението.

— Какво имаш в предвид, шерифе?

— Честно казано, и аз точно не знам. Каквото и да е. Може би ще открия косми, трева, бучка пръст. Или някакъв предмет, който е бил разместен... само да е нещо, което ще ни отведе към следа.

— Окей, Вон, но не е ли по-добре да разпитаме първо жените долу, стана твърде късно?

— Май отново си прав. Хайде, опаковай животното и да заключим стаята. Утре сутринта заедно с агент Стоун ще направя по-подробен оглед. Като свършиш тук, разпитай Деидре и майка ѝ, а аз ще поговоря с Кимбърли Танас.

Неслучайно Вон искаше да раздели жените и да ги разпита поотделно. От опит знаеше, че останат ли заедно, ще започнат да си противоречат. Макар че в този случай това нямаше голямо значение, тъй като Деидре бе само косвен свидетел, а и в стаята нищо не бе докосвано. Но можеше пък някоя от тях да е видяла нещо подозрително по-рано през деня. Имаше и друга причина, поради която искаше да говори насаме с Ким. В главата му се зараждаше идея. Може би не най-добрата, но все пак нещо. Ако убиецът искаше именно нея, можеха да я използват и да му устроят капан... „По дяволите!“ Отсега предчувстваше, че няма да успее да я убеди. „Имам ли някакъв шанс? Всичко, което мога да поискам от нея, е да остане още ден-два в Лилоут Крийк. В най-лошия случай — седмица. Дали Ким ще може да си вземе отпуск? И изобщо, къде работи тя?...“

Няколко минути след като постави инжекция на госпожа Фарис и даде успокоителни на Деидре, доктор Харкоурт си тръгна. Рей Чейни отведе майка и дъщеря в дневната, а Вон и Ким останаха сами в кухнята.

Двамата седнаха един срещу друг на масата и за момент настъпи мълчание.

Вон се вгледа в красивата жена пред себе си. Елегантната ѝ фигура се натрапваше на сетивата му. „Господи, тя наистина е красива. Не, по-скоро е изключително красива. Какво става с мен?! Прекалено много се впечатлявам от нея. А изобщо не искам това!“

Големите ѝ сини очи го гледаха меко и почти невинно. Леко отворените ѝ пълни устни загатваха за чувственост.

— Е, Ким — отърси се Вон Гарет от мислите си, — както ми каза Рей, ти си открила онова „творение“ горе в гардероба?

— Да, така е.

Ким стискаше ръце над масата и кокалчетата им бяха побелели от напрежение. От време на време местеше нагоре-надолу венчалния си пръстен.

„По дяволите! Напълно бях забравил, че тя е омъжена.“

Това изобщо не влизаше в плана му. Нямаше нормален мъж, който да се съгласи съпругата му да бъде използвана като примамка на убиец. „Господи, какъв съм глупак! Все още мисля за госпожа Танас като за Кимбърли Клейтън — едно от най-привлекателните момичета

от училищните ми години, за «малката принцеса», както всички я наричаха.“

— Ще те помоля да ми отговориш на няколко въпроса. А аз ще запиша всичко това в протокол. Първо, кажи ми трите си имена.

— Кимбърли Рей Танас.

Гласът ѝ беше топъл и спокоен. Този глас накара Вон отново да си мисли за светлина от свещи и шумолене на сатенени чаршафи. Размърда се притеснен. Не можеше да мисли трезво, тази жена го разсейваше, а имаше толкова други проблеми.

— Добре, Ким, сега се отпусни и ми разкажи подробно, какво точно се случи. Ще можеш ли?

Тя кимна и хвърли бегъл поглед към часовника си. Наближаваше единадесет.

— Мисля, че беше около девет и половина. Деидре се канеше да си тръгва и отиде да се сбогува с майка си. Аз влязох в гостната, за да си разопаковам багажа.

Изглежда, че ѝ бе трудно да остане седнала. Изправи се рязко и започна да крачи назад-напред, докато описваше инцидента.

Вон си водеше бележки, като ѝ хвърляше по някой поглед. Макар че се опитваше да не го прави, все се улавяше, че изучава красивото ѝ тяло. Сякаш вече не му напомняше толкова много за Дорийн. Избелелите дънки плътно обгръщаха стройните ѝ бедра. Над тях носеше коралово червена блуза от някаква мека материя — вероятно коприна. Златисторусата ѝ коса бе сплетена на плитка, като няколко кичура висяха свободно, придавайки екзотичност на лицето ѝ.

Ким замълча за момент.

— Е, това е всичко. След това слязохме с леля в кухнята и чакахме, докато Деидре и Рей Чейни пристигнаха, братовчедката ми ми каза, че не иска да оставя майка си сама тази нощ и ще я вземе къщи. Изглежда, че всеки се опитва да се спаси по някакъв начин, шерифе.

Саркастичният ѝ тон и погледът, който му хвърли, имаха за цел да го засегнат, но Вон реши да не започва отново словесна война с нея.

— Ти също ли ще нощуваш при Деидре?

— Не. В къщата ѝ няма достатъчно стаи. Тръгвам за Сиатъл, още сега.

Вон я погледна изненадан. Тази жена притежаваше характер. След стреса от погребението и след случката тачи вечер, тя смяташе да си тръгне. До Сиатъл имаше около триста километра — повечето от които по тесен планински път и в почти непрогледна тъмнина.

— Мислиш ли, че да си тръгнеш сега е най-добрата идея? Какво ще си помисли съпругът ти?

Ким замръзна на мястото си.

— Съпругът ми е мъртъв, шериф Гарет. Убиха го преди две години...

Вон се оказа и зашеметен, и засрамен.

— Аз... не знаех... извинявай, ужасно съжалявам.

— Забрави го, няма значение!

В този момент Деидре отвори врата, но не влезе, а подаде само главата си.

— Кими, ние свършихме отгатък. Трябва да откарам мама вкъщи, преди да е припаднала в ръцете ми. Ще те помоля да оставиш храна на котката за един-два дена. И утре, като пристигнеш, ще ми се обадиш, нали?

— Разбира се, Ди. Върви и ти да си починеш. Благодаря ти за всичко.

— Чао, Ким. Довиждане, шерифе. Деидре се опита да се усмихне и изчезна.

Лицето на Кимбърли се отпусна. Досега се бе чувствала задължена да крие своите чувства, за да спести тревогите на леля си.

Вон я наблюдаваше, как масажира слепоочията си. Изглеждаше съсипана от умора.

— Ще свършваме ли и ние, шерифе?

— Хм... да.

Той затвори бележника и мушна молива в джоба на униформата си.

— Какво се случи?

— Как, какво се случи?

— Искам да кажа, как беше убит мъжът ти?

Устните ѝ изтъняха, очите ѝ се напълниха с болка.

— Ще ми дадеш ли една цигара? — Ким погледна пакета „Кемъл“, подаващ се от ризата му.

— Разбира се, само че са малко сухи. Купувам ги, а пуша много рядко.

— Ако си решил да ги откажеш, не трябва изобщо да ги носиш.

— Това е вярно, но понякога просто не издържам без цигара. Все още ли искаш?

Ким поклати глава.

— Не, по-добре да не пуша, отказах ги преди шест месеца. Тази вечер просто губя контрол на волята си. Значи държиш да узнаеш какво се случи с Кен?

— Е, да, освен ако нямаш нещо против.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Не, всичко е наред. Кен получил сигнал за семеен скандал. Пристигнал на адреса, позвънил на вратата. Мъжът излязъл и стрелял в него... просто ей — така.

— Съпругът ти е бил ченге?

Кимбърли кимна и приглади с длан избелелите си дънки, преди да се изправи.

— Имам нужда от кафе. Ще изпиеш ли с мен една чашка, шерифе?

Вон знаеше, че поканата ѝ е отправена от любезност, и не от желание за неговата компания. Макар че не бе толкова груба с него, както при първата им среща, все още имаше ледени нотки в гласа ѝ. На всяка цена трябваше да намери начин да я убеди да остане още няколко дни в Лилоут Крийк.

— Благодаря, с удоволствие. Защо не ме наричаш просто Вон? Това е малко градче. Никой тук не държи на формалностите. Животът щеше да загуби вкуса си, ако хората се държаха официално. А и ние, струва ми се, се познаваме от преди.

Ким сложи смляното кафе във филтъра на машината и посегна да напълни каната с вода.

— За съжаление, не можах веднага да те позная. Минаха седемнадесет години, а и в училище не си спомням да сме били приятели.

— Добре, добре, извинявай. Изглежда се поувлякох. По-добре ми казвай шериф Гарет, щом така ти харесва.

Учудена от бързото му отстъпление, тя се усмихна леко.

— Приемам предложението ти, Вон. Искаш ли захар или мляко?

— По малко от двете.

Кембърли постави две чаши на масата и се вгледа в него. Светлозелената риза подчертаваше приятния слънчев загар на лицето му. В тесните светлокафяви панталони се открояваха мускулестите му бедра. Но това, което ѝ направи най-силно впечатление бе, че като цяло униформата сякаш бе отлята по него. Дори и пистолетът, който висеше на колана му, сякаш че винаги бе бил там. На някои хора не им подходеше униформата, а Гарет все едно се бе родил с нея.

Едва отворила вратата на хладилника, за да извади млякото, Ким се стресна от силно мяукане. В кухнята нахлу Черъти, вирнала голямата си пухкава опашка като знаме. С още едно гръмогласно измяукване оповести, че е гладна.

— Тази котка има сигурно радар — каза Вон.

Гласът му бе мек и басов. На Ким ѝ се стори много приятен, въпреки че предпочиташе да е обратното.

— Определено е така — отвърна тя и се пресегна да отърси чинийка, в която да налее мляко за Черъти.

— Ъ-ъ, Ким, мислех си...

— Какво?

Очите на Вон се спряха върху персийската котка.

— Как смяташ, защо се казва Черъти^[1]?

— Когато е била съвсем малко котенце, една сутрин протягала лапички за храна, все едно, че проси милостиня. Така името ѝ е дошло от само себе си.

Вон кимаше с глава, все едно, че тази история много бе го заинтересувала.

— Сега, ако обичаш, кажи ми какво наистина искаше да ме питаш?

— Сигурна ли си, че искам да те питам?

— Напълно, не можеш да ме заблудиш.

— Виждаш ли, аз дори не знам с какво се занимаваш...

— С една моя приятелка имаме малък бутик за картини, бижута, сувенири и други такива неща, по които си падат туристите.

— Сега разбирам. Значи си нещо като шеф. Никой не ти казва „не закъснявай за работа“, или „сега не можеш да си вземеш отпуск“.

— В общи линии, така е.

„Защо ли ме гледа толкова втрещено“ — мислеше си Ким. Забеляза също, че когато му отговори, по лицето му се изписа някакво задоволство. „Какво ли си е наумил?“

Вон се изкашля и сведе очи към чашата си.

— Не знам как точно да ти го кажа... — отново се покашля той.

Ким почувства безпокойство. „Едва ли ще да е нещо приятно...“

— Ким... очевидно е, че този човек е концентрирал вниманието си върху теб. Това те поставя в една уникална позиция.

— Много весело. Да не искаш да кажеш, че той е... един много добър убиец, защото дава достатъчно време на жертвите си, за да се подготвят.

— Знаеш, че нямам това в предвид. Изчакай, искам да ти обясня всичко.

— Не, не искам да те слушам!

Ким почти изкрещя тези думи, защото вече не можеше да сдържа нервите си. Макар че ръцете ѝ трепереха силно и вълната от гняв отново се връщаше, опита се да се овладее и заговори по-спокойно:

— Не, шерифе, не искам да чуя нито думичка от това, което искаш да ми кажеш. Някакъв маниак се готви да ме убие, а аз все още съм тук. Моля те, искам да си отидеш. След малко тръгвам, трябва да се приготвя.

Вон се изправи, приближи се и хвана ръцете ѝ. Бяха леденостудени.

— Кими, успокой се. Искан да ти кажа само, че можеш да ми помогнеш да го хванем. Убиецът навярно разчита, че ти ще си тръгнеш. Може точно това да е целта на неговия план. Ако останеш още няколко дни, той ще се опита да се добере до теб, но ние вече ще бъдем подготвени... Не мога да те спра, ако си решила да си тръгваш, но там няма кой да те защити.

— По дяволите! Да не смяташ, че ще ме открие в Сиатъл?

— Вече го е направил един път. Спомняш ли си Кендис Смит, която прекарваше ваканциите си тук, преди баба ѝ да почине?

Вон замълча, когато видя как това име преобрази Ким. Лицето ѝ се изопна от напрежение, зениците ѝ се разшириха. Сякаш знаеше, какво щеше да ѝ съобщи.

— Кендис е била убита в Сиатъл. Станало е преди година, а почеркът е същият като при братовчед ти.

— О, Господи, това не може да е истина. Не може да се случва на мен!

Ким изтръгна ръцете си от неговите и притисна зачервените си очи.

— Ким, моля те, успокой се. Тук си в безопасност.

Трент и Кендис не са обърнали внимание на заплахите. Но този път няма да е така.

— Ти не разбираш какво искаш от мен!

Кошмарите от миналото отново се връщаха в съзнанието ѝ. Страхът я сграбчи за сърцето като с клещи. Ужасът от убийството на баща ѝ я връхлетя. Търсейки спасение и подкрепа, погледът ѝ се спря върху сините очи на Вон Гарет.

— Аз... съжалявам, но не мога да го направя — изрече едва доловимо.

— Значи, ще избягаш. Ще оставиш един убиец виновен за смъртта на братовчед ти да се разхожда на свобода!

Тонът му бе безжалостен и обвинителен. Нямахше ни най-малко съчувствие към нея. Очите му святкаха студено и презрително. Стана от стола и обхвана с длани раменете ѝ. Топлината им сякаш я изгаряше през тънката блуза.

„Какво става с мен? Защо съм толкова слаба и нерешителна? Ще мога ли да живея с мисълта, че съм помогнала с колебанието си на един убиец?“

— Моля те, Ким, трябва да размислиш. Имаме нужда от теб.

Спусна клепки и се опита да преглътна страха, зараждащ се отново в душата ѝ. Вон беше прав. Поддаваше се на ужаса, без да мисли. Опитваше се да избяга, но не искаше да си го признае.

— Добре... — прошепна. — Оставам. Ще бъда тук, докато го откриеш.

Отвори очи, за да срещне погледа на Гарет.

— Оставам — повтори по-решително.

[1] Милостиня (англ.) — Б.ред. ↑

IV

Вон бе успял да види зараждащата се паника в зениците ѝ, преди да успее да я прикрие. Бе изненадан. Мислеше, че познава добре характера ѝ, но това, което се случи тази вечер, бе наистина необикновено. Добре, че не трябваше да говори примерно с Деидре. На една танцова забава тя бе изпаднала в истерия, само защото някаква мишка беше побягнала по дансинга. Ким се оказа много по-твърда. Нямахше да бъде лошо, да поразпита градските клюкарки за нея. Тя определено вече не беше момичето от съседния клас в училище.

Ким продължаваше да го гледа с меките си сини очи. Изведнъж една реалност го разтърси като електрически ток. Барьерата на венчалната халка, която го възпираше до този момент, вече не съществуваше. Вдигна глава, за да срещне погледа ѝ. „Господи, каква жена!“ В него се надигаше желанието да я притисне в обятията си, да покрие пълните ѝ чувствени устни с целувки. Вместо това, реши се само да стисне малко по-силно раменете ѝ.

— Браво, ти си смело момиче! Не се притеснявай, няма да му позволя даже да се доближи до теб.

Ким кимна в отговор, но изражението на лицето ѝ оставаше все така напрегнато.

— Е, добре. Отивам да говоря с Рей. Той ще остане отвън през цялата нощ. Ще ти осигуря денонощна охрана. Ако искаш някой да дойде при теб за през нощта, можеш да му се обадиш.

— Не, няма такъв човек. Но дори и да имаше, не бих искала да рискувам и неговия живот.

Гарет погледна още един път измъченото ѝ лице. Явно бе, че имаше силно развито чувство за отговорност.

— Аз ще тръгна. Мога да те уверя, че дори убиецът да се върне — нещо, което не вярвам, — ти ще бъдеш в безопасност. Опитай се да поспиш малко, вече минава полунощ.

— Добре, благодаря ти за всичко. Ще се видим утре. Ким започваше да се успокоява. Обърна се и си наля още кафе.

Макар че Вон бе приключил разговора си с нея и нямаше какво повече да прави тук, не му се прибираще.

Ким отпиваше от чашата си, без да му обръща внимание. Едва ли щеше да спи тази нощ. Но това пък какво го засягаше.

— Лека нощ. Ще поговоря с Чейни и се прибирам.

Вон се мятеше в съня си. Призрачно бяла фигура стоеше в черния правоъгълник на прозореца. Опитваше се да сграбчи, да задържи тази картина в съзнанието си. Но странното същество се стопяваше и изчезваше през пръстите му. Това го ужасяваше. Сякаш сърцето щеше да изхвъркне от гърдите му. Изкрещя. Собственият му дрезгав вик го събуди. Изправи се и седна в края на леглото. Бавно и постепенно кошмарът му си отиваше. Облекчено си пое дъх. Пулсът му се нормализираше. Прекара ръка през косата си и изруга на глас.

През последните десет години мислеше, че се е освободил от кошмарите и сомнамбулизма. Защо всичко се връщаше отново? Сякаш нямаше предостатъчно проблеми през деня. Кошмарът, който го беше връхлетял сега, бе може би най-отвратителният — не само по своето съдържание, но и по начина, по който го бе накарал да се чувства отвратително. Празен, ненужен и сам. Напълно сам. Никога не бе могъл да си обясни причината за силния страх и мъката по нещо, което е загубил. Затвори очи и се опита да се концентрира, да събере отделните късчета от съня, който смътно си спомняше. Не се получи.

Отвори клепачи — пред погледа му слънцето бавно се показваше и къпеше в светлина огромните борове. Обожаваше тази къща, въпреки всичко. Въпреки болката и ужаса, че е по-различен от другите, че е съвсем сам. Обичаше планината и суровата ѝ красота.

Може би затова, само той от четирите осиновени деца на Ана Ървинг се бе завърнал в Лилоут Крийк. Тук бе прекарал детството си и тук се чувстваше у дома.

Бе напуснал градчето на осемнадесет години, мечтаейки както всички свои съученици да опита сладостта на свободата. Когато тръгваше, знаеше какво точно иска да постигне. Само че това изискваше малко повече време.

След като завърши Полицейската академия, остана да работи още около година в Сиатъл. Но не беше щастлив. Въпреки че работата му бе по сърце, шумът и хаосът на големия град не му допаднаха.

Упорито търсеше назначение в някой по-малък полицейски участък. След няколко месеца бе стигнал дори на кръстопът, дали да не изостави полицията и да се заеме с дърводелство в някое планинско градче. Най-накрая успя да се махне от Сиатъл, защото се бе освободило място в Челън. Но Лилоут Крийк го привличаше като магнит. Принуди се да напусне работата, която харесваше, да изостави новите си приятели, само за да се върне в родния град. Година по-късно на местните избори се бе кандидатира и бе спечелил мястото за шериф.

Изправи се, разкърши мускулестото си тяло и отвори прозореца на спалнята. Планината го поздрави със сутрешната си симфония от звуци. Скитащи ветрове въздишаха по върховете на боровете, птичките шумно се надпяваха. Близкият водопад с грохот показваше могъществото си на надвисналите скали. Пое си дълбоко дъх. Свежият въздух го опияняваше и събуждаше сетивата му. Но въпреки завладяващата красота на лятната утрин, не можеше дълго да отблъсква мислите си. Трябваше да тръгва, предстоеше му тежък ден.

След няколко минути излезе от банята и нахлузи чифт избелели дънки и лека синя риза на райета. Днес изобщо не смяташе да носи униформа. Обърна се и хвърли поглед на часовника — приближаваше шест. Беше спал малко повече от пет часа, но едва ли щеше да може да заспи отново. Прекалено много проблеми го занимаваха. Сложи кобура с 9-милиметровия „Смит и Уесън“ под мишницата си и бе готов да тръгва. Мислеше първо да мине през кафенето на Ерма, за да закуси и главно, за да научи последните градски клюки. Правеше това поне два пъти в седмицата. Лилоут Крийк нямаше собствен вестник и новините се обменяха от уста на уста. Кафенето се намираше в съседство с хотел „Феървю“ и точно срещу бар „Ти Джей“. Всички те бяха собственост на Ерма и Том Милс. В началото съществуваше само барът. Но Ерма не понасяше алкохола и особено пияниците. В първите дни след откриването му тя помагаше на съпруга си, но от време на време със сърдит глас напомняше на някой попрекалил мъжага, че трябва да се разкара. В интерес на бизнеса, а и да запази брака си, Том бе построил малко кафене, където Ерма започна да работи самостоятелно. Оттогава Том престана да ходи в нейното кафене, а тя в отсрещния бар. Споразумението им не бе нарушавано повече от двадесет години.

Вон паркира джипа си и забеляза двамата братя Барлоу, които стояха облежнати на вратата на заведението.

— Добро утро, момчета! Защо сте станали толкова рано? Знам, че не сте от ранобудниците.

Фил се ухили.

— Ъ-ъ, прав си, шерифе, че е рано, даже много рано. Само че не позна, че сме станали, защото... тази нощ не сме лягали.

Бил също се закиска и сръга брат си в ребрата. Затова ги обичаха всички. Чувството им за хумор винаги бе на ниво.

Дори от няколко метра се усещаше силната миризма на евтина бира, която се носеше от тях.

— Аз си мислех, че се отпускате само през уикенда, а снощи беше четвъртък.

— Решихме да загреем от по-рано тази седмица, шерифе. И без това няма много работа — отвърна Бил, без да сваля глуповатата усмивка от лицето си.

Братята Барлоу работеха в местната пътна служба. Освен да помагат на закъсали автомобили, те поправяха тротоари, закърпваха дупки по пътя, а през зимата почистваха снега и посипваха с пясък заледените места. Вършеха всичко много съвестно и разбира се, изкарваха добри пари. Но тяхната слабост бе пиенето. Вон не си спомняше събота и неделя, през които да ги е срещнал трезви. Хвърли един поглед на мръсните им и одърпани работни дрехи. Явно не се бяха прибирали вкъщи, защото живееха на около десет мили извън града.

— В хотела ли спяхте, момчета?

— Ъ-ъ. Пак не позна, шерифе. Как ще дадем пари, колкото за двайсетина бири, само за да спим в някакъв си хотел. Ей там... спяхме.

Бил посочи с пръст каросерията на техния камион.

— Е, явно сте прекарвали добре. Сега към къщи ли тръгвате?

Фил се ухили и забодде срамежливо очи към върховете на обувките си. Приличаше повече на петгодишно палаво дете, отколкото на тридесетгодишен мъж.

— Ами... ние, такава... решихме да не харчим пари за бензин. И без това жена ми ще мърмори, викам си по-добре да изчакаме Том, докато отвори, за да можем малко да се пооправим. Нали знаеш?

Вон поклати неодобрително глава.

— Не мога да ви разбера. Този алкохол ще ви погуби.

— Ами, няма страшно. Хапваме малко повече след това и всичко е наред.

— Хайде, оставете този бар. Да отидем при Ерма, ще ви черпя по една закуска.

Идеята му бе, че ако ги убедеше да закусят, после би могъл да ги отпрати вкъщи, преди да са започнали петъчния си алкохолен маратон.

— О, благодарим ти, шерифе, но не сме гладни. После ще закусим, нали знаеш, че не ядем без аперитив.

— Е, добре, оставям ви, само внимавайте довечера да не ви спипам, че карате пияни.

Очите на Фил Барлоу се ококориха.

— Ей, няма такова нещо. Взехме си поука от последния път. Нали, Бил? Честна дума, вече не караме пияни.

— Добре, дано да е така, момчета — кимна Вон, макар че трудно можеше да им се вярва. — Довиждане и не прекалявайте днес — напомни им, преди да влезе в кафенето.

Повечето от хората, които идваха тук всяка сутрин, вече бяха заели обичайните си места. Джон Уинслоу, местният водопроводчик, седеше на любимия си стол до бара и флиртуваше със закръглената сервитьорка Флорънс Потър. Въпреки обемистите си форми Флорънс бе една от красивите жени в градчето. Тя обичаше компанията на различни мъже и все още бе неомъжена, а вече приближаваше четиридесетте. Естествено, имаше голям брой мъже, които ѝ бяха благодарни за това, че не бързаше да се омъжва.

— Добро утро, шерифе! — Ерма бе подала глава от прозорчето на кухнята.

— Добро утро, Ерма. Ти ли готвиш тази сутрин?

— Разбира се. Какво ще искаш, обичайното ли?

— Ако нямаш нищо против.

— Дай ми само пет минути.

Тя се обърна и изчезна във вътрешността на кухнята.

Вон си избра маса близо до прозореца, за да може да следи сутрешния живот на града. Отпусна се в удобния стол и изпъна крака. Обичаше това място. Харесваше му интериорът и атмосферата. Все едно си беше вкъщи. Изглежда всички, които идваха тук, чувстваха

същото. Сигурно бе заради Ерма — винаги добродушна, усмихната и грижовна. Но най-важното, беше дяволски добър готвач.

Устата на Вон вече се пълнеше със слюнка, като си помисли за нейните палачинки, покрити с кленов сироп и сметана.

— Кафе, шерифе? — наруши Флорънс потока на мислите му.

— Да, благодаря — усмихна ѝ се той и се пресегна за мляко и захар.

— Добро утро, шерифе!

— Добро утро, Стив, ще седнеш ли при мен?

— Ако нямаш нищо против.

Стив Райли беше един от най-влиятелните мъже в Лилоут Крийк. И може би от най-заетите, защото едновременно бе кмет, директор на местното училище и ако се наложеше, даваше съвети като частен адвокат. Беше се родил и израсъл тук, но преди не бе обръщал внимание на Вон, а и беше с шест години по-голям от него. Едва след като Гарет бе спечелил изборите за шериф, между тях се бе създавала близост.

Флорънс отново се появи с каничката и напълни чашата на Стив.

— Какво ще желаете тази сутрин, господин Райли?

— Бисквитите пресни ли са?

— Да, сър, печени са преди няколко часа.

Тя остави кафето на масата и измъкна бележник и молив.

— Добре, искам бисквити, ягодов мармалад и две бъркани яйца.

Нали мармаладът е от този на Сали Унслоу?

— Да, господин кмете, от същия е. Закуската ви ще е готова след пет минути.

Когато сервитьорката се отдалечи, Стив впи очи в Гарет.

— Нещо ново?

Нямаше нужда да го пита за какво става дума.

— Да, но нищо добро. Избрал си е нова жертва.

— Мили Боже! Кого?

— Ким Танас. Казваше се Кимбърли Клейтън, преди да се омъжи.

— О, спомням си я. Горкото дете, сякаш си няма достатъчно проблеми.

— Какво имаш в предвид? — изтръпна Вон.

Големите сини очи на Стив проблеснаха недоверчиво.

— Не мога да повярвам, че не знаеш. Целият град говореше за това. — Той приглади вече започналата си да оплешивява коса. — Е, да. Ти тогава си бил момче и това едва ли е било най-важното за теб.

— Кажи ми най-последно, Стив, стига си го извъртал.

— Нали знаеш, че бащата на Ким умря?

— Да, знам. Месец по-късно тя се премести с майка си в Сиатъл.

— А помниш ли как умря старият Клейтън?

Вон потрепери.

— Господи, никога не бих могъл да забравя.

Не спомена, че тя му беше напомнила за това преди два дни.

— Нали официално беше първото убийство в този град. Но това се случи преди... мисля, седемнадесет години. Знаем, че е трудно да загубиш някого, когото си обичал, но все пак мъката не може да продължи вечно.

— Разбира се, ако няма нещо друго...

Гарет гледеше разсеяно навън през прозореца и се опитваше да си припомни някои подробности около това убийство.

От кухнята се зададе Флорънс с неговите палачинки, закуската на Стив и нова каничка кафе. Той се отпусна назад и я изчака да сервира, преди да подхване разговора отново.

— Какво искаше да кажеш?

Райли не му отговори веднага, защото вече бе зает с мармалада и бисквитите.

— Ким и баща ѝ са били заедно в магазина през онази нощ. Какво е правила там, не знам, но тя е видяла всичко с очите си. Горкото дете беше като онемяло след това. Не можа да разкаже нищо.

Райли млъкна и се зае отново със закуската.

— Хм... чух даже, че била ходила на хипнотични сеанси.

— Никакъв резултат, нали?

Стив поклати глава и преглътна.

— Изглежда, никога няма да разберем, какво точно се е случило. Но най-лошото е, че Ким се самообвинява, все едно, че тя е причината за смъртта на Джек Клейтън.

Вон, който в този момент режеше палачинката си, замръзна, като чу това. „Господи, държах се толкова грубо с нея, за да я принудя да остане в Лилоут Крийк. Но тя пък още първия ден най-безцеремонно хвърли цялата вина за убийството на Трент върху полицейския

участък. Може би, ако знаех тези подробности, щях да бъда малко по-тактичен...“

Райли с удоволствие продължаваше да дъвче пресните бисквити. Вон също се съсредоточи върху храната, като от време на време хвърляше по някой поглед към новопристигналите клиенти.

Наблизо седяха старците Хариър и Еймс. Те бяха почти част от заведението, защото седяха на тази маса всеки ден още от откриването му. Чуваше ги как отново се оплакват от жените си. Въпреки че всеки имаше по три деца, сякаш се бяха оженили единствено, за да може после да се окайват.

Стив и Вон завършиха закуската си и обсъдиха някои от новите градски клюки. Повечето не засягаха Вон, но имаше няколко, на които трябваше да отдели време. И преди бе чувал, че Тейлър Добс всеки ден биел децата и младата си жена. Сара изглежда нямаше смелост да подаде оплакване, защото бе наплашена, а и той обвиняваше нея за всички проблеми. Скитър Бърнс също щеше да му създава неприятности, защото със затоплянето на времето той отново беше влязъл в действие. Макар че Вон много пъти го бе предупреждавал, щом се стъмнеше, той тръгваше по чуждите дворове с надеждата да зърне някоя разсъблечена жена или пък любовна сцена. Изглежда Бърнс ще се окаже непоправим. Отбеляза си, че в най-скоро време трябва отново да се срещне с него.

Наближаваше осем часа, когато паркира джипа си пред полицейския участък на „Джаксън авеню“. В двуетажната сграда се помещаваше и районният съд.

Когато влезе, Мелиса с обичайната си предвидливост мече сипваше вода в кафе машината. Мелиса Адамс беше висока брюнетка, с големи кафяви очи и приятен слънчев загар. Тя бе много привлекателна, но и омъжена. Дори обаче и да не беше семейна, Вон се съмняваше, че могат да бъдат нещо повече от приятели. Мелиса държеше повече на веселата част от живота, докато той приемаше всичко насериозно и отговорно.

Спря се изненадан.

— Не те очаквах тук толкова рано, нали снощи си работила до късно?

— Ами, ходих да пазарувам. Купих някои неща за офиса и когато минах да ги оставя, Ди ми се обади по телефона.

— Ди? Приятелки сте с Деидре Уорд?

— Не. Приятелки сме с Деидре Фарис.

Вон се облегна о рамката на вратата.

— Изглежда, че не харесваш Кайл?

— Не, и чувствата ни са взаимни.

— Защо?

Мелиса му хвърли скептичен поглед.

— Ти сляп ли си, че не си забелязал?

— Да забележа какво?

— Кайл е едно гадно копеле.

— А, това ли било. Следващият път, като го срещна, ще бъда малко по-наблюдателен. Ще бъдеш ли така добра да ми донесеш кафето в офиса?

— Щом стане готово, с удоволствие, шерифе.

Мелиса седна, запали си цигара и започна да преглежда сутрешната поща. Смятайки, че разговорът им е приключил, Вон влезе в кабинета си.

— Вон...

Той се обърна озадачен. Не му хареса сладната ѝ усмивка.

— Скъпи, обожавам те, когато си с дънки. Моля те, снимай това дупе. Ще си го закача на стената вкъщи и ще си го гледам.

— Господи, Мел, кълна се, понякога така говориш, че се чудя как Кърт все още е женен за теб?

Усмивката ѝ се разшири.

— За съжаление, сигурно никога няма да разбереш, нали?

Очите ѝ се извъртяха, изразявайки невинност.

— Аз съм само една скучаеща женичка.

— Е, добре. Ако не беше толкова добра секретарка, веднага щях да те уволня за...

— Акт на сексуално насилие? — услужливо му подсказа Мелиса.

— Мислех да кажа неподчинение, но и това ще свърши работа.

— Е, за да запазя работата си, сигурно ще трябва да работя още по-добре?

— Това вече е приказка, Мел — отвърна Вон и влезе в офиса си.

Не му беше до лекомислените закачки на Мелиса. Имаше толкова други проблеми. Секретарката му си вършеше прекрасно работата и направо си заслужаваше още една заплата. Но не смяташе никога да ѝ каже това, защото тя веднага щеше да си я поиска.

Точно в единадесет пристигна специалният агент Стоун от ФБР. Мелиса го посрещна, а после ги остави само двамата в кабинета.

Стоун беше млад мъж, на не повече от 35 години. Имаше черна къдрава коса и широко открито чело. Очите му бяха големи, чисти и гледаха приятелски. Беше висок и добре сложен физически.

— Добър ден, как сте, господин специален агент?

— Благодаря, добре. Моля, наричайте ме само Стоун. Всички други го правят.

— Добре, заповядайте, седнете. Откъде ще започнем?

— Благодаря. Първо искам да науча има ли нещо ново по случая?

Докато обсъдят делото и оформят необходимите документи, бе станало един часа. Разделиха се. Стоун тръгна към хотела, а Вон — към къщата на Вивиан Фарис. Паркира колата и поговори няколко минути с Марти Люис, който бе сменил Рей рано сутринта. И двамата не бяха видели нещо подозрително.

Приближи се до входната врата и натисна звънеца. После бръкна и извади от джоба си пакетче дъвка. Чувстваше, че скоро ще му се допуши, а не искаше да влиза с цигара в уста. Готвеше се отново да позвъни, когато Черъти се появи от задния двор, високо вдигнала пухкавата си опашка. Тя вторачи в него златистите си очи, като явно недоумяваше защо не я пускат вътре.

— Съжалявам, маце, но и аз не живея тук. И на мен някой трябва да ми отвори.

— Мяу — у...

— Добре де, виждам, че и ти си нетърпелива.

Вон заобиколи отстрани, където бяха прозорците на кухнята, с надеждата да забележи някакво движение. Позвъни отново и, като не получи отговор, почука по вратата. Отначало плахо, а после по-силно.

Най-накрая Ким рязко отвори и той едва не си глътна дъвката. Черъти използва момента да се шумугне през краката му и да изчезне навътре в къщата.

Вон стоеше, гледаше и не можеше да повярва, че това е същата жена. Тя изглеждаше толкова секси, все едно, че искаше да го прелъсти още от входа. Златисторусата ѝ коса свободно падаше по раменете ѝ. Големите ѝ сини очи все още бяха замъглени от съня. Красивата ѝ ключица се откриваше от деколтето на твърде широката блуза, вероятно принадлежаща на леля ѝ. Откритието, че не носи нищо под нея, за миг го остави безмълвен.

— Събуди ме, шерифе! Какво толкова спешно има? Гласът ѝ все още бе сънлив, а тонът — обвинителен.

Ким отстъпи назад и отвори по-широко вратата.

— Заповядай, чувствай се като у дома си.

Вон отвори уста за някакво извинение, но тя махна с ръка, за да го спре.

— Шшт. Нито дума, преди да се облека и изпия кафето си.

— Разбира се — измънка Вон ѝ се отпусна на дивана.

Оттук можеше да я наблюдава как се изкачва по стълбата към горния етаж. Имаше прекрасни крака — елегантно издължени и с приятен слънчев загар.

Когато чу вратата на стаята ѝ да се затваря, пое си дълбоко дъх. Едва сега разбра, че бе бил под върховно напрежение. „Може би постъпих глупаво, като я накарах да остане, докато трае разследването...“ Вече започваше да се обърква. Тази жена го привличаше, а това никак не му помагаше.

След няколко минути Ким се появи отново. Явно, че не си бе донесла много дрехи, защото бе облечена със същата червена блуза и избелели дънки. Докато слизаше по стълбите, напразно се опитваше да оправи деколтето си, но винаги едното ѝ рамо се откриваше предизвикателно. Спря се за момент пред огледалото, за да срещне с четка разрошената си коса.

„Дяволски е привлекателна!“ — мислеше си Вон.

— Имаш ли нещо против, ако говорим в кухнята?

— Не, изобщо.

Той се изправи, за да я последва. Избягваше да поглежда елегантното полюшване на бедрата ѝ.

— Вземи си стол.

— Благодаря.

Ким се движеше безшумно из кухнята, докато зареждаше кафе машината. Макар че кафето на леля й не беше лошо, вече чувстваше липсата на чаша „Старбък“. То бе станало част от ежедневието й в Сиатъл.

Трябваше да обърне внимание и на прегладнялата Черъти, която танцуваше около хладилника. Постави й достатъчно храна и седна срещу Гарет. Потърка леко с длан очите си, които все още бяха замъглени.

— Извини ме, може да изглеждам малко странно, но успях да заспя едва към осем часа тази сутрин.

— Трябва да се научиш да ми вярваш, в противен случай можеш да се разболееш.

Ким реши да остави думите му без отговор. Вон искаше от нея да му вярва и да рискува живота си. Това вече беше прекалено. Нямаше мъж на този свят, на когото можеше да вярва толкова много.

Кафе-машината засъска и тя се изправи, за да напълни чашата си.

— Кафе, шерифе?

— Не, благодаря, вече изпих достатъчно. Мисля, че се разбрахме да не ме наричаш „шерифе“.

— Извинявай, забравих. Изглежда още не съм се събудила... Искаш ли нещо друго?

Вон се поколеба за момент.

— Ако имаш нещо студено и безалкохолно?

Ким отвори хладилника и се зарови в дълбините му.

— За съжаление, има само кутия портокалов сок.

— Чудесно!

Наля му една чаша и отново седна срещу него.

— И така, шерифе...

— Хей...

— И така, Вон — тя кимна с глава, за да приеме възражението му, — какво те води насам?

— Ами, започвам с това, че при мен днес сутринта дойде човек от ФБР. Получих допълнителна информация и бих искал да обсъдим с теб как вероятно изглежда убиецът. Аз ще ти кажа това, което знам. Слушай ме внимателно, защото може нещо да ти хрумне. Трябва да има връзка между Кеңдис, Трент и... теб. Нещо, по което избира жертвите си. Какво ще кажеш?

Ким отпиваше бавно от горещото кафе.

— Окей, не знам какво ще излезе, но ще опитам. Гласът ѝ все още бе малко дрезгав, но и много възбуждащ.

— Добре, вероятният портрет е съставен от ФБР и се базира на информацията, събрана от двете убийства. Човекът, когото търсим, е бял мъж на около 25–30 години.

Вон замълча и отпи глътка от сока си. „Господи, това ще е трудно, отколкото си мислех.“

— Стоун ми каза, че явно е много добре организиран и педантичен. Също така предполага се, че е женен или има постоянна приятелка. Въпреки това, той е бисексуален. Направо казано, това е мъж, за когото никой не подозира, че е убиец. Слушаш ли ме още?

— Да, но едва ли познавам такъв човек... — Ким го прониза с поглед. — Кажи ми само, как могат да узнаят тези неща?

— Кой неща?

— Ами всичко — на колко години е, че е организиран, че е бисексуален?

— Много неща са взети от статистиката, а и от предишния опит.

— А другите?

— Ами, предполагам от конкретния случай.

— Какви ги говориш! Как могат да разберат, че е бисексуален?

Очите ѝ се разшириха от ужас, когато сама се досети за отговора.

— Боже Господи! Нима Трент е бил изнасилен? Само това е, няма друг начин да са разбрали, нали?

Вон кимна, но избягна срещата с очите ѝ.

— Да, така е.

— Господи! Каква гадост!

Пръстите ѝ стискаха толкова силно чашата, че ставите ѝ бяха започнали да побеляват.

— Права си, отвратително е. Опитях се да ти го спестя.

Вон преглътна остатък от портокаловия сок, но неприятният вкус в устата му си остана.

Настъпи мълчание. Ким стана и си наля още кафе. Лицето ѝ беше изопнато от напрежение.

— Искам да знам всичко, засягащо смъртта на Трент. Моля те!

— Не мисля, че това е добра идея, Ким.

— Върви по дяволите с твоите идеи, шерифе! — гласът ѝ се извиси, но тя успя да се овладее. — Извинявай, Вон... Искам да знам само начина му на действие. Искам да знам... какво е замислил за мен. Моля те, кажи ми!

V

Вон скришом я съзерцаваше. Едно красиво рамо отново се опитваше да се покаже от деколтето на блузата ѝ. Беше наклонила леко глава на една страна и чакаше неговия отговор.

Късното следобедно слънце намери начин да проникне през прозореца на кухнята и да оцвети русата ѝ коса в златисти багри. В очите ѝ имаше решителност. Някъде в дълбините им сигурно се таеше скрит ужас, но непоколебимостта вземаше връх.

Да, Ким се нуждаеше от защита, която неговият участък щеше да ѝ осигури, но явно не се нуждаеше от психическа и емоционална помощ, щом искаше да узнае ужасяващите подробности около смъртта на братовчед си.

Тези детайли вече се бяха запечатали в съзнанието му от безкрайното препрочитане на материалите по делото.

— Окей, но трябва да ми дадеш дума, че всичко, което чуеш сега, ще си остане между нас. Никакви приятели, роднини, репортери. Барни Маккартни е журналист — кореспондент на „Обзървър“. Добър човек е, но нали ги знаеш вестникарите, кога са попаднали на нещо сензационно. Готови са и в устата на лъв да влязат. Ако го видиш да се навърта наоколо, трябва да си подготвена.

— Разбира се, имаш честната ми дума.

— Добре, ще ми налееш ли още малко сок.

— С удоволствие.

Ким отиде до хладилника и леко се наведе, докато пълнеше чашата. Имаше хубаво, закръглено дупе. Даже много хубаво.

— Мисля, че ще бъде по-добре, ако седнеш...

Тя зае отново мястото си срещу него. Пое си дълбоко дъх, а после използва издишаната струя въздух, за да отстрани досадния кичур коса, падащ по челото ѝ.

— Окей, готова съм да те слушам.

Вон кимна с поглед, отправен през прозореца. Оттук се разкриваше прекрасен изглед към близката планина. „Как може сред

такава красота да бъде извършено убийство?! И какъв ли е човекът, който го е извършил?“

Обърна очи към нея. Трябваше да започне от самото начало.

— От информацията, която получих, става ясно, че Кендис Смит е била убита със силно заострен рукал^[1]. Това е инструмент, който е сравнително рядко срещан. Агентът Стоун предполага, че мъжът работи или на строеж, или в дърводелска работилница. Голям процент от хората в този занаят карат пикапи или джипове с каросерия, за да могат да пренасят необходимите им инструменти и материали. Следователно, той кара пикап за товар около тон, тон и половина от последните модели. Колата му вероятно е чиста и много добре поддържана. Дотук с предположенията, а сега нещо за начина, по който действа.

Вон се изкашля, за да прочисти гърлото си и се канеше да продължи, но Ким го прекъсна.

— Четох преди време един материал за това. Почеркът на серийния убиец е плод на неговата фантазия, нали? Нещо, което постоянно се натрапва в съзнанието му.

— Да, така е. В полицията наричаме това „ритуал на убиеца“. А в нашия случай той е много странен и специфичен. И на двете жертви главите са обръснати. От отрязаната коса на Кендис е изплетена плитка, част от която вероятно е взел със себе си. Косата на Трент е била къса, затова е направил плитка, вплитайки я в тънко найлоново въже. Ръцете на жертвите също са били завързвани с въже. Но това е явно само символика, защото при Кендис въжето е било конопено.

Вон погледна отново навън. Опитваше се да организира мислите си.

— Искаш ли да продължавам?

— Да, разбира се, трябва да знам всичко.

— Очаквах, че така ще ми отговориш... Е добре, в устата на двете жертви са намерени бележки, отпечатани на компютърен принтер.

— Какво е било написано в тях?

— Нищо впечатляващо. „Тик-так. Тик-так. Часовникът удари един часа. Делото приключи. Тик-так.“

„Да, нищо впечатляващо — мислеше си Ким. — Сякаш го е писало дете от началното училище.“ Но това все пак бе опит за поезия,

както и нейното послание от снощи. Тръпки пробягаха по гърба ѝ. „Господи, «Целувката на опасността.» Дано не се побъркам, докато всичко свърши. Дали ще съм жива, за да видя края на този кошмар?!“

— Има ли още нещо?

— Във ФБР смятат, че убийството на Кендис в Сиатъл му е било първото. Това е бил първият му опит да даде свобода на фантазията си. Косата ѝ не е била обръсната гладко, а това означава, че е бил нервен и неопитен. И макар... че двете жертви са изнасилени... не вярвам, че сексът е мотив за престъплението. По-скоро той е начин за демонстрация на собствената му сила над жертвите, за да може максимално да ги опозори и унижи. И още, те са подбрани внимателно и всичко е било предварително обмислено.

— Има ли някакви следи? Нали сега съществуват методи за изследване дори на ДНК?

Вон поклати отрицателно глава.

— Не, не са открити никакви следи, освен влакънца от плат, но и за тях не можем да сме сигурни, че принадлежат на убиеца.

— Но това е невъзможно. Ами... нали знаеш... спермата...

Ким почувства, че се изчервява. Беше трудно да говори толкова директно за тези неща, особено пък с човек като Гарет.

Той усети неудобството ѝ, но се направи, че не го е забелязал.

— Отново нищо. Дори и изнасилването е било грижливо планирано. Положително е използвал презерватив. Няма и никакви отпечатъци от пръсти. Този човек е хитър, знаел е какво ще търсим.

Ким пресуши чашата си с кафе. Спомни си, че бе чула нещо за положението на тялото на Трент. Беше отвратително. Убиецът се гавреше с жертвите си. Поколеба се, дали да попита за повече подробности.

— Вон... когато открихте трупа на Трент, той не бе просто захвърлен, нали?

— Не, тялото му беше нагласено, а не само захвърлено.

Това вече бе публична тайна. Три момчета бяха открили случайно трупа. След като бе преминал първоначалният им шок от уплахата, те изглежда се гордееха от вниманието, с което всички ги обграждаха.

— Защо ли го е направил? — това бе по-скоро риторичен въпрос.

— Ами, както ти казах, изглежда, че това е част от ритуала. Всички тези детайли — обръснати глави, връзване на китките, нагласянето на трупове като за погребение, вероятно са плод на неговата фантазия. Ръцете са скръстени на гърдите, а в тях е поставено оръжието, с което ги е убил. Едва ли не този човек ни казва, че те сами са виновни за смъртта си. Стоун дори смята, че убиецът им устройва символично погребение. — Вон стисна юмруци. — Мога да се закълна, че убитите не са случайно подбрани. Има нещо, което свързва Кендис, Трент и... теб. Само не мога да проумея, какво може да е то. В апартамента на Кендис не са открити стихове, но тези, изпратени до братовчед ти, са заплашителни и споменават за някакво отмъщение. Имаш ли врагове, някой, когото си засегнала?

Ким се замисли за момент.

— Не, не мога да си спомня.

— Имали за теб някакъв смисъл изречението „Часовникът удари един часа?“

— Не, защо питаш?

— Времето, по което са извършени убийствата. Рано сутринта, в интервала от един до два часа. Изглежда и това е част от ритуала.

— Господи, всичко е толкова объркано!

Разказът на Вон я изнервяше и тя се обърна с гръб към него.

— Имате ли поне заподозрян, градчето е толкова малко?

Беше му задала този въпрос и преди два дни, но сега го оповести с надеждата, че ще получи друг отговор. Гарет сви рамене.

— Досега имаме само предполагаемия портрет и...

— И какво?

— И теб...

Макар че отговорът му бе откровен и различен от предишния, от това не ѝ стана по-добре...

Слънчевата светлина, прецедена през върховете на боровете, нахлуваше с ослепителен блясък през предното стъкло. Макар и с тъмни очила, Лиз премижаваше, за да вижда по-добре тесния планински път. Пътуването вече ѝ омръзваше, затова даде повече газ на тромавия микробус. Опита се да включи климатика, но нищо не се получи. „Защо не го поправих, докато бях в Сиатъл? По дяволите, от тази юлска жегата можеш спокойно да се стопиш! Е, може и да е за

добро.“ Отдавна се опитваше с помощта на диети да се отърве от излишните 7–8 килограма. Отвори страничното стъкло и го обърна, за да може да влиза колкото се може повече въздух. Уви, нямаше ефект — дори вятърът бе горещ, все едно, че идваше от фурна. „Кой бе казал, че нагоре в планината е по-хладно?“

Тази сутрин си бе избрала да облече блуза с дълъг ръкав и широка свободна пола. Тези дрехи се оказаха неподходящи, защото бяха от синтетичен материал и сякаш усилваха горещината. Съжали, че не бе облякла бялата си памучна риза с късите ръкави. Течението рошеше тъмната ѝ коса. Вдишваше дълбоко аромата на борова смола и горски цветя.

Мислите ѝ се насочиха към града, където отиваше. „Лилоут Крийк. Дали убиецът е все още там? Или съм се излъгала.“

На няколко пъти бе спирала, за да си почине и решаваше да се върне обратно. Но всеки път някакъв непреодолим импулс я тласкаше да продължи напред. „Какъв ли е човекът, убиващ толкова безскрупулно? Маниак или психопат? Някой толкова извратен, че човешката му същност е затисната под тежестта на злобата и омразата. Господи, не ми се мисли повече за това... Колко ли ми остава до Лилоут Крийк?“

Пътят от Сиатъл дотук ѝ се стори безкраен, а и никъде не срещна километричен указател. Една от любимите ѝ песни зазвуча по радиото и Лиз се пресегна да го усили. Както си тананикаше, осъзна, че навлиза прекалено бързо в един остър завой. Справи се с него, но с ужас видя, че огромна мечка прегражда пътя ѝ. Изпищя и натисна рязко спирачките. В следващия миг си отдъхна облекчено. Мечката бе само доста реалистична рисунка, а до нея се мъдреше приветствието: „Добре дошли в Лилоут Крийк.“

— Господи, какви идиоти, изкараха ми акъла!

Поуспокои се като разбра, че най-последно бе пристигнала. Хвърли още един презрителен поглед на планинската гризли, спря радиото и продължи да шофира по-бавно.

— Окей, Лиз, ето че пристигна. А сега накъде?

Скоро пресече мост, под който течеше малък поток, вероятно носещ същото име като града. Все още нямаше никакви знаци за хотел или ресторант. За сметка на това пък, имаше плакат с реклама на летен

фестивал, започващ след близо месец — на 22 август. „Дано градчето може да празнува спокойно до тогава.“

Отмина бензиностанцията „Амоко“ и тогава видя малката табелка „Мейн стрийт“. Караше покрай редица от магазини и учреждения, като се стараеше да ги запомни: „Поща“, „Китайски ресторант“, „Спортни стоки“, „Рийс“, „Железария“, „Хилиард“, Аптека „Симпсън“. Хареса ѝ как изглеждаше градът. Честно казано, очакваше, че ще бъде по-зле. Навсякъде имаше буйна зеленина, а покрай пътя в малки сандъчета бяха засадени здравец, мушкато и петунии. Всичко бе грижливо поддържано и удивително чисто. Няколко пешеходци се обърнаха след нея, явно забелязали, че регистрацията на колата ѝ не е от този щат.

Усмихна се, защото знаеше колко са любопитни хората от малките градчета. Беше достигнала края на улицата, затова зави обратно, за да разгледа по-подробно лявата ѝ част. Скоро откри „Фото Келси“, Районния съд, полицейския участък, супермаркета „Планинска зора“. Нямаше нищо тревожно или ужасяващо в този град. Вече бе доста изморена, затова реши да проучи останалата част по-късно. Паркира микробуса до магазинче с надпис *Бакалия „Снодел“*. Няколко малки звънчета, окачени над вратата, оповестиха влизането ѝ. Миришеше приятно на мента и билки. Лиз отиде до хладилната витрина и, след кратко колебание, си избра бутилка кока-кола. От задната част се появи закръглена жена с приятно излъчване. Устните ѝ се движеха, явно все още обядваше.

— Добър ден. — Тя отстрани няколко къдрици, падащи пред очите ѝ. — С какво мога да ви помогна?

— Здравейте. Бутилка кола и, ако може, да ми кажете, къде има къмпинг наблизо.

— За съжаление тук няма. Ще трябва да излезете на около шест мили извън града, там има...

— О, не бих искала да напускам града.

— Ами тогава опитайте в хотела на Ерма. Винаги се намират места, а и не взема скъпо.

— Чудесно. Много ви благодаря. Колко ви дължа за колата?

— Четиридесет и пет цента. Между другото, аз се казвам Кейт Хобсин, а вие...

— Лиз. Лиз Мърфи.

— Вие не сте журналистка, нали, Лиз?

— Не, защо?

Кейт повдигна рамене.

— Ами нищо, просто питам. Има един младеж, отседнал в хотела. Името му е Джон Ламбърт. Представя се за журналист. Само той остана, след като шумотевицата по убийството на г-н Фарис премина. Чудя се само, защо още стои тук. По цял ден се шляе по улиците. Е, както и да е, вие дълго ли ще останете тук, Лиз?

— И аз не знам със сигурност. Но изглежда това е много приятно градче.

— Да, така е. И тука има няколко негодници, както навсякъде, но шериф Гарет е добър човек и си гледа работата.

— Довиждане, Кейт, тръгвам към хотела. Ужасно съм уморена.

— Довиждане, Лиз, радвам се, че се запознахме. Наминете пак да си поговорим.

Ким наблюдаваше как Вон пресича двора и се качва в кафявия си джип. „По дяволите, изглежда много секси с тези дънки!“ Още чувстваше докосването му по рамото си, когато се сбогуваха. Прокара леко ръка по кожата си. „Господи, какво става с мен? Нима той ме привлича? Защо? Не бива отново да се влюбя в ченге. Но аз не го харесвам.“ Опита се да мисли с омраза за него. Но рамото ѝ още усещаше горещата му длан. Усещаше нежност, която бе забравила. Откакто убиха Кен, бяха изминали две години. Оттогава не бе общувала с друг мъж, но и не изпитваше желание за това. Сексът не ѝ липсваше толкова много през тези години на безбрачие. „Какво ме привлича тогава в Гарет?...“

Отдръпна се от прозореца и се опита да изтрие от паметта си спомена от докосването му. „Достатъчно! Има толкова по-важни неща.“ Снощи, докато, броеше часовете до зазоряване, бе решила, че трябва да приеме смело срещата с миналото си. Явно бе, че то имаше връзка с убиеца. Трябваше да се държи като зряла жена, а не да живее с детинските си кошмари. Нямахте да позволи да се превърне в затворник в къщата на леля си. Благодарение на шерифа бе осъзнала простия факт, че досега бе бягала от миналото. Отказваше да си спомни колко пъти бе била щастлива в този град. Струваше ѝ се, че щом си помисли за това, веднага ще се върне и ужасът от смъртта на

баща ѝ. За да избегне спомените си, щом пристигнеше тук, винаги отсядаше само в къщата на Вивиан Фарис. Само няколко пъти за последните седемнадесет години бе слизала в центъра на града. През останалото време се беше укривала. „От какво? Страхът може да се контролира. Трябва само малко повече решителност!“ Реши, че вместо да телефонира на Деидре, че все още е тук, е по-добре направо да отиде до къщата на братовчедка си. И без това имаше нужда да заеме от нея някакви ежедневни дрехи. Не беше предвидила, че може да остане толкова дълго.

Няколко минути по-късно Ким праметна дамската си чанта и излезе навън. Едва сега забеляза зелената полицейска кола, паркирана в двора. Напълно бе забравила, че я охраняват. Трябваше да каже на полицаия, че ще слезе до града. Бавно, наслаждавайки се на приятната слънчева топлина, тръгна към колата. Прозорецът ѝ беше смъкнат наполовина. Усещаше, че мъжът отвътре я наблюдава, но слънцето ѝ пречеше да го вижда добре. Приблужи се и наведе очи към него.

— Здравейте, аз съм Кимбърли Танас. Той ѝ подаде ръка.

— Полицай Мартин Люис. Ако си спомняте, запознахме се преди два дни. Излизате ли някъде?

— Да. Отивам до къщата на братовчедка ми за няколко часа.

Люис погледна часовника си.

— Добре, ще прескоча до участъка и ще се върна тук към четири и половина. Ако така се случи, че се върнете преди мен, не влизайте под никакъв предлог в къщата. Когато дойда, ще огледам всички стаи. Разбрахме ли се?

— Да, добре — отвърна Ким, леко стресната от строгостта му. — Ще чакам в колата, докато се върнете.

— Чудесно.

Ким тръгна към червеното си „Джио Метро“, като все още усещаше погледа му в гърба си. „Господи, какъв странен човек!“ Тъмни, сериозни очи. Навъсено и малко чудато изражение на мургавето лице. Но Вон ѝ бе споменал, че Люис е един от най-способните му хора. Може би той просто се отнасяше прекалено сериозно и съвестно към работата си.

Запали колата, заобиколи къщата и излезе на пътя, водещ към града. Пред погледа ѝ се откри цялата долина и къщите на Лилоут

Крийк, разпръснати из нея. „Как мога да имам толкова объркани чувства към това градче, отсъстващо от повечето карти на щата.“

— Можеш да го направиш! — прошепна на себе си.

Затвори за момент очи, събирайки кураж. Трябваше да го направи. Нямахте да се остави да пълзи на колене пред страха... Стисна зъби и продължи към града. Трябваше да спре на още няколко места, преди да отиде при Деидре.

Паркира пред сградата на пощата. Отново я връхлетяха спомените от миналото. Ето баща ѝ бе застанал на стълбите, обсъждайки с Хилярд или мисис Джонсън повишението на цените, времето или трудностите при отглеждането на децата. Понеже стълбите бяха високи и Ким не можеше да ги изкачва, той я вземаше на рамо. Все още помнеше допира на силните му ръце. Тогава си мислеше, че Джак Клейтън трябва да е най-високият човек на света.

Усети как сълзите потичат по бузите ѝ.

Времето напредваше, излезе от колата и тръгна към парка. Скоро навлезе в буйната зелена трева. Алеите, които помнеше от преди, вече не съществуваха. Млада жена люлееше детето си на една от люлките. Не се приближи към нея, защото знаеше, че ще я заговори. Тръгна в обратна посока към игрището за бейзбол. Спомни си, как родителите ѝ седяха на потъмнелите дървени пейки и я окуражаваха, все едно, че беше най-добрата.

За съжаление, играеше ужасно бейзбол. Не ѝ вървеше и в другите спортове, но все ѝ се искаше да опита. Винаги бе чувствала подкрепата на баща си. Веднъж, когато срещата завърши, а нея даже не бяха я взели за резерва, се разплака с глас. Бяха останали само двамата. Баща ѝ бе казал с мекия си басов глас още една мъдрост, на което трудният му живот го бе научил: „Няма нищо невъзможно на този свят, момичето ми. Само трябва да го искаш много, много силно. Ще запомниш ли това?“

„Господи, та аз бях забравила тези думи!“

— Да, татко, никога няма да го забравя — каза си гласно.

Болката в гърдите ѝ ставаше непоносима. Не можеше обаче да си позволи да плаче. Не и тук, пред хората. Довечера, когато останеше сама, може би щеше да преживее мъката и вината си — сигурно, за последен път. И лекарите я бяха посъветвали същото, но до сега нямаше сили в себе си, за да го направи. Тръгна обратно към колата.

Трябваше да отиде там, където ѝ бе най-скъпо. Къщата, където бе прекарала детството си. Макар че имаше катинар на вратата, тя все още беше обитаема.

Бялата ѝ фасада сега бе олющена и пожълтяла. Корнизите, които баща ѝ всяка година боядисваше, бяха посивели. Тук нищо не бе докосвано след смъртта му. Четири мръсни, но щастливи деца си играеха в запустелия двор. Усмихна им се, но очите ѝ отново се навлажниха. Вдигна погледа си към прозорците на горния етаж. Преди грееха от чистота, но сега почти всички бяха изпотрошени. Ето големият бор, чиито клони опираха в къщата. Това беше тайният ѝ изход, когато се измъкваше нощем и ходеше да се къпе в басейна.

В съседство на стаята ѝ се намираше кабинетът на баща ѝ. За Ким той си оставаше тайнствено място, защото рядко и разрешаваха да влиза вътре. Там бяха всички негови снимки, книги и скъпоценности. Понякога през дългите зимни вечери, баща ѝ я извикваше при себе си. Заедно приготвяха блесни, изкуствени мухи, и мечтаеха като настъпи пролетта, да отидат да ловят пъстърва.

Обожаваха природата и често ходеха на къмпинг. Ким обичаше да лови риба, въпреки че рядко улавяше нещо, защото или вдигаше шум и подплашваше рибата, или пък цопваше във водата. Времето прекарано с родителите ѝ сред природата винаги бе нещо по-специално. Слушаха звуците, издавани от горските обитатели, или се надлъгваха, кой е хванал по-голяма риба. Майка ѝ и баща ѝ спореха кой е наред да готви на старомодния газов котлон. После всички заедно пееха „Ти си моето слънце“. Колко хубави спомени! Вече бе започнала да забравя всичко това, защото се страхуваше да мисли за него. Разбира се, че имаше болка, но удоволствието да преживее всичко отново бе по-силно.

Погледът ѝ се премести върху прозорците на спалнята на родителите ѝ. Още щом се влезеше в нея, първото нещо, което се забелязваше, бе красивата тоалетна масичка до стената. Това бе подарък за майка ѝ от нейния баща. Върху нея бяха подредени всички онези мистериозни кутии с кремове и прахове, които преобразуваха майка ѝ.

Когато родителите ѝ излизаха заедно да вечерят, те бяха толкова различни и толкова красиви. „О, как бързо свърши всичко...“

Ким отвори очи и се загледа в децата, ровещи се весело в праха. Имаше още едно място, където трябваше да отиде. Магазинът на баща ѝ. Но днес това не ѝ бе по силите. Стигаше ѝ и това, което бе видяла вече. Наистина, бе си поплакала малко, но не се чувстваше съкрушена. Не бе оставила ужаса да завладее приятните ѝ спомени. Все още можеше да се контролира.

Завъртя ключа на стартера и включи на скорост. Време бе да се срещне с Деидре и с леля си Вивиан.

Елизабет Мърфи седеше в приемната на полицията. Макар че сама не знаеше какво търси там, бе решила да се води от чувствата си. След като излезе от бакалницата, у нея се зароди странното желание да се срещне с шериф Гарет. Кейт ѝ бе говорила с явно уважение за него. Лиз смяташе, че отлагането е един от смъртните грехове или неподчинение на Бога от висша степен. То лишаваше хората от много възможности. Караше ги да мислят, че имат всичкото време на света, а после отвличаше шансовете им за щастие. Животът я беше научил просто никога нищо да не отлага.

И така, влезе в полицейския участък и поиска да говори с шериф Гарет. Красива млада жена с табелка на бюрото „Мелиса Адамс“ я информира, че е излязъл. Лиз отказа да говори със заместниците му и Мелиса ѝ посочи стола, където да го изчака.

Седеше от около половин час и изучаваше стаята. Мелиса ѝ харесваше. Имаше малко дрезгав глас, сигурно от пушене на твърде много цигари. Лиз се намръщи, когато си запали още една. Изглежда тя харесваше работата си и начина си на живот. Това вече ставаше голяма рядкост. Всеки искаше повече от това, което имаше. Амбицията е чудесно нещо, но тя и обезличаваше. Човек не обръщаше внимание на живота, който пропускаше покрай себе си.

Лиз често сравняваше избора на професия с избора на курорт за ваканцията. Ако не ти харесва един курорт, на другата година просто не отиваш там. А познаваше хора, които не харесваха работата си, но не я променяха за нищо на света.

— Здравей, Рей, защо идваш толкова рано?

Гласът на Мелиса насочи вниманието ѝ към новодошлия мъж.

Рей Чейни вдигна рамене.

— Събудих се и вече си мечтаех за твоето кафе. Какво слагаш в него, не знам, но е най-хубавото, което съм пил.

— Не казвам, това е тайна — усмихна се Мелиса.

— Хъм...

Рей си наля кафе и се обърна да огледа офиса. Очите му се спряха на Лиз и чашата остана на половината път до устните му. После явно победен от аромата, той завърши движението и отпи една глътка. Не свали погледа си от нея. Лиз откри, че е доволен от това, което виждаше. „Господи, доста отдавна никой мъж не ме е поглеждал по този начин!“

Имаше чудесни очи. Чисти и сини, като пролетно небе. Светло кестенявата му коса бе прошарена на места. Имаше бирено коремче, но не можеше да се каже, че е пълен. Изглежда обичаше да си похапва. Лиз не можеше да го вини, защото самата тя също се бореше с апетита си и излишните осем килограма. Колкото повече остаряваше, толкова ѝ ставаше по-трудно да запази линията си. Това сигурно важеше и за мъжете на нейната възраст. Просто те трупаша излишните килограми на други части от тялото си.

— Ей, Рей, ще дойдеш ли за секунда? — мъжки глас се чу откъм вратата вляво.

Рей погледна нататък.

— Да, идвам ей сега.

Усмихна се с една усмивка, пълна с обещания, от която Лиз почувства, че се изчервява.

— Здравей, Марти, мислех, че си горе да пазиш Ким Танас?

— Бях, но тя реши да излезе. Ще я изчакам да се върне след около час. Наредих ѝ да не влиза, преди да проверя къщата.

— Кажы какво искаш?

— Ами, докато стоях отвън, си мислех, не е ли по-добре, ако някой от нас остане вътре при нея. Нещо като двойна защита? Огледах мястото, наоколо няма съседи. Нашият човек спокойно може да мине през гората и да влезе през задния двор. Ако вися, както досега, в колата, нямам никакви шансове да го видя...

Лиз неволно подслушваше разговора. Засрамена, хвърли поглед към Мелиса, но тя беше заета да пише нещо на машина.

Пак се заслуша.

— ... мислех си за това снощи... После отново гласът на Рей:

— Знаеш ли, прав си, Марти. Но нямаме толкова хора, за да държим двама при къщата. А ако сложим човек вътре, поставяме го в смъртна опасност. Този изрод вече уби Трент Фарис, и той не беше мърляч. Помниш ли как те цапардоса миналата година на състезанията по бокс.

Лиз отпи по-голяма глътка от колата и се закашля.

— Да, но този път са го изненадали... Рей, има ли някой отвън?

— А, да, забравих. Вратата се затвори с трясък.

Замисли се. Ким Танас изглежда, че наистина я грозеше сериозна опасност. Тя имаше нужда от нейната помощ и защита? Трябваше веднага да се срещне с нея.

В този момент влезе млад мъж, облечен в дънки и синя карирана риза.

— Шерифе, радвам се, че се върнахте, една жена ви очаква.

Вон хвърли поглед към приемната. Дамата бе на средна възраст, може би около 45–50 годишна. Не я бе виждал никога преди, явно не беше от Лилоут Крийк. Облеклото ѝ бе доста екстравагантно, дори и за някой по-голям град. Носеше огромни разноцветни обеци. На всеки от пръстите ѝ имаше поне по два пръстена, изработени от злато, сребро и дърво. От същите материали бяха и гривните по ръцете ѝ. Дрехите ѝ бяха свободни и положително съдържаха всички цветове на дъгата. Ноктите, дори и тези на краката ѝ, бяха покрити с яркочервен лак. Тъмната ѝ коса свободно падаше по раменете и лицето ѝ.

— Госпожо, аз съм шериф Гарет.

Тя се усмихна и стана да поеме ръката му.

— Казвам се Лиз Мърфи.

После се взря в шерифската значка на ризата му.

— С какво мога да ви помогна?

Усмивката ѝ леко помръкна.

— Честно да ви кажа, и аз не знам точно...

Гледайки Мелиса, Лиз се поколеба за момент.

— Ще може ли да поговорим насаме?

Напрежението и умората, които се бяха натрупали у Вон, ясно се изразиха по лицето му.

— Няма да ви отнема много време. Моля ви!

— Добре, госпожо Мърфи, ще ви приема.

— Госпожица Мърфи. Вдовица съм.

— Заповядайте в кабинета ми. Седнете, където ви е удобно, ще се върна след минута.

Вон затвори вратата и хвърли укорителен поглед към Мелиса.

— Не ме гледай така, чакаше само теб. Не пожела да говори с никой друг.

Гарет бе ядосан. Разчиташе поне тук да намери малко спокойствие, за да събере мислите си.

— Вон, да ѝ предложи ли кафе?

— Не, остави я да си пие кока-колата.

Лиз беше малко учудена от младостта и привлекателността на шерифа. „Хората в офисите стават все по-млади, а ти все по-стара“ — помисли си. Докато го чакаше, можеше на спокойствие да разгледа кабинета му.

Стъклата на прозорците бяха тъмни и светлината не дразнеше очите. Стените бяха боядисани в светли тонове, а подът застлан със сив балатум. До едната стена имаше метален шкаф за документи, а на срещнатата бе закачена голяма карта на щата Вашингтон. Дотук не можа да научи нищо за характера на шерифа. В средата на работната му маса имаше зелен бележник, а вдясно от него беше телефонът. В малка кутия бяха поставени няколко молива и химикалки. Всичко беше изрядно подредено. Нямаше нищо излишно и за нейно учудване, за първи път видя бюро, без никаква снимка на него. „Нима този младеж няма семейство или приятели?...“

Вратата се отвори и Лиз проследи как Гарет заобиколи масата и седна на стола срещу нея.

— Е, госпожице Мърфи, какво имате да ми кажете?

Беше решила да е напълно откровена. Но все още не можеше да го погледне в очите. Страхуваше се да го направи. Най-накрая се реши да опита.

— Това, което ще ви кажа, може да прозвучи налудничаво, но в него има истина. Ще ви моля само да не ме прекъсвате.

— Разбира се, госпожице...

— Моля ви, наричайте ме просто Лиз. Иначе ме карате да се чувствам твърде стара.

Гарет кимна в съгласие, но Лиз долови, че ставаше нетърпелив.

„Хайде, започвай — подкани се мислено. — Няма значение, че ще те вземе за луда. Много хора смятат така, затова един повече или

по-малко...“

— Аз съм от Флегстаф, Аризона. В щата Вашингтон съм от няколко дни. Занимавам се с рисунки, фотография и издателска дейност.

Замълча, за да се увери, дали все още я слуша.

— Снощи си купих един брой на „Сиатъл Таймс“, преди да отида в хотела.

Преглътна конвулсивно, когато си спомни ужаса, който я бе връхлетял. На няколко пъти прокара пръсти по вече празната бутилка от кола, опитвайки се да събере кураж. После бавно му разказа цялата история и това, което бе почувствала. Вон не каза нищо, а само подпря с ръце брадичката си. От изражението на лицето му не можеше да се определи какво мисли.

— Виждате ли, шерифе, аз съм медиум. Това е нещо като традиция в нашето семейство. Наследих умението от баба си. Но моите усещания и предчувствия винаги досега са били свързани с мои роднини, приятели, с техните деца. Не знам какво точно ме привлече тук. Но мога да помогна с нещо, сигурна съм. Затова... реших... Искан да ви попитам...

Явно изнервен, Гарет рязко стана от мястото си.

— Госпожице Мърфи, вашият разказ е много интересен, но честно казано, никога не съм вярвал на астрологии, предсказания и други неща от този род. Вярно е, че понякога медиуми или гадатели са помагали на полицията, но това са само изолирани случаи. Не отричам, че и вие може би с нещо ще ни помогнете, но трябва да ме разберете, и то много добре. Докато сте в този град, не искам да се замесвате в това дело, да започвате разследване или по някакъв начин да се изложите на опасност. Ако наистина научите нещо важно, искам веднага да ме уведомите. Не правете нищо самостоятелно. Ясен ли съм?!

— Напълно, шерифе.

На Лиз не й хареса начинът, по който й говореше. И той бе се оказал като всички останали. Вземаше я за стара, изкукала лелка, обичаща приключенията. Но все пак, това бе първата им среща. „Ако и следващия път се държи така, с удоволствие ще сритам арогантното му задниче.“

Лиз също се изправи и му подаде ръка през бюрото.

— Благодаря ви, че ми отделихте от времето си, шерифе.

Погледна го смело в очите. Неговият поглед я парализира, все едно я бе срязала мълния. „О, Господи, може ли това да е истина!? Не, това не може да ми се случи. Вече съм виждала някъде тези очи!...“

— Госпожице? Госпожице Мърфи, добре ли сте?

Тя бавно отстъпваше с гръб към вратата.

— Да, добре съм, нищо ми няма — отговори тихо и излезе, без да се сбогува.

[1] Сечиво за белене на дървена кора — Б.ред. ↑

VI

Лиз затвори толкова бързо вратата, чак заципа голяма част от дългата си пола. Вон гледаше пъстрото парче плат и се чудеше, дали се е откъснало, или тя все още стои от другата страна и си играе на „дръпни — дръпни кърпичка“. „Каква странна жена! Откъде е дошла и какво търси тук?“ Секунда по-късно вратата рязко се отвори и парченцето плат изчезна.

Гарет остана известно време замислен, а после се зае с по-важните неща, които му предстояха. След като се раздели с Ким, бе минал през магазина на Картър, за да купи алармена система против крадци. Бил Картър го нямаше и се принуди да говори с неговия помощник — Майк Драйтън. Макар че идваше доста често в магазина, това бе първият път, когато се срещна очи в очи с този мъж. А Драйтън живееше в града повече от година. У Вон се пораждаше съмнението, че Майк съзнателно го отбягва. Опита се да си спомни кога точно Бил му каза, че си е взел нов работник.

„Тогава бях с колата и връщах Джими Кунц от училище. Значи, децата не са били още във ваканция.“ Потърка челото си и се напрегна да си спомни още по-точно. „Тревата беше избуяла и бе доста горещо, защото Джими носеше къси гащета и фланелка. Било е или юни, или краят на май. Така, значи Майк Драйтън се е преместил тук в началото на миналото лято. Кендис Смит бе убита през април, миналата година, в Сиатъл. Интересно къде ли е бил той по това време? Всички твърдят, че е дошъл направо от Такома. Но това истина ли е или алиби?“

Нямаше да е зле да позвъни на колегите си в Сиатъл.

Не можеше да си обясни какво го смущаваше, когато говореше с този мъж. Драйтън бе среден на ръст — около метър и седемдесет. Може би на неговата възраст. Имаше светлозелени очи, често прикрити зад тъмни очила. Признаци на ранна плешивост атакуваха кестенявата му коса и това явно се дължеше на бейзболната шапка, която неизменно носеше. Имаше малко коремче, но не беше пълен. Просто

нямаше нищо подозрително във вида му, но разговорът им не бе потръгнал.

Вон притегли телефона към себе си. Трябваше му повече информация за Драйтън, а също и алармена система. В магазина на Бил Картър, за негова изненада, нямаше такава.

Калиспел Фолс бе малко, старомодно селце. Голяма част от него бе проектирана така, че да наподобява швейцарски стил. Къщите бяха пръснати по околните хълмове и на Ким ѝ се наложи на два пъти да иска упътвания, за да открие дома на Деидре.

Преди да позвъни на вратата, разгледа двора и оградата. Деидре и Кайл бяха свършили чудесна работа. Отпред имаше малка градинка с добре подредени лехи с пъстри цветя. Пътекката, водеща до входа, бе очертана с бели петунии. Стените бяха обрасли с розови храсти и бръшлян. Всичко изглеждаше уютно и красиво, без да е прекалено показно и суетно.

Вратата се отвори и Ким се обърна. Усмивката на лицето ѝ замръзна наполовина. Просто никога не бе харесвала Кайл. Той си оставаше момчето от големия град, надут и самоуверен. Винаги бе гледал с презрение на хората от провинцията, а Ким бе една от тях. Не знаеше само как Деидре го бе убедила да се заселят в селце като Калиспел Фолс, след като бе очевидно, че той ненавижда това място.

Какво ли правеше тук по това време? Кайл притежаваше единствения в Лилоут Крийк магазин, специализиран за мъжко облекло. Разбира се, веднага след откриването му бе разбрал, че в него трябва да има по-голям брой работни облекла, отколкото копиринени костюми. Променил бе и начина си на обличане. Днес носеше дънки и спортна фланелка.

— Здравсти, Кайл, Ди вътре ли е?

Наконтен и лъснат, Кайл излъчваше мъжка сексапилност, достойна за модел на „Плейгърл“. Деидре винаги си бе падала по високи, красиви и мургави мъже.

— Да, тук е, влизай.

— Тате, тате, кой дойде?

Четиригодишната Кели притича от вътре и когато видя гостенката, се скри зад крака на баща си. После пъкна пръстче в уста и

от прикритието си започна да я изучава с откровено детско любопитство.

Кайл се засмя и разроши тъмната коса на детето.

— Това е Ким, братовчедка на мама. Не помниш ли, че се запознахте миналата година на твоя рожден ден?

Кели поклати отрицателно глава.

— Е, добре, тогава си била една година по-малка. Но вече ще я запомниш, нали?

Кели се усмихна и изчурулика.

— Ким.

Кайл нежно извади пръстчето от устата на момиченцето.

— Леля Ким. Можеш да й викаш леля, разбра ли? И не си пъхай пръстите в устата, вече си голяма.

„Изглежда, той добре се разбира с децата. Е, може и да има нещо добро в него“ — помисли си Ким.

— Хайде, тичай в кухнята и кажи на мама, че имаме гости.

— Ди е в кухнята, влизай направо. Тя ми разказа за това, което се е случило снощи. Мислех, че вече си в Сиатъл — рече Кайл.

— Да, трябваше да си тръгна тази сутрин, но реших да остана още няколко дни.

— Не говориш сериозно, нали?

— За съжаление, да. Шерифът Гарет смята, че мога да помогна на следствието.

— Боже Господи, не знаех, че си толкова смела!

Тонът му бе такъв, все едно че искаше да каже, „не мислех, че си толкова тъпа“.

Ким му обърна гръб и тръгна към кухнята. Кайл изчезна. Сигурно бе отишъл да гледа телевизия. Чуваше се как спортен коментатор обявяваше началото на някаква спортна среща.

Деидре и майка й седяха около кухненската маса, отмивайки кафе от чашите си. До тях на висок детски стол двегодишният Тайлър ядеше сандвичи.

Вивиан се обърна. Лицето ѝ бе изпито и помръкнало.

— Ким! Мислех, че Кели не е разбрала добре, като ми каза, че си била дошла. Вече очаквахме да се обадиш от Сиатъл.

— Извинявай, лельо Вив. Щях да ви се обадя отгоре, но се събудих само преди няколко часа. После дойде шерифът Гарет и

говорихме доста дълго. Реших да остана в града още малко.

— Защо? Какво се е случило? — стресната попита Деидре.

— О, това е дълга история.

Накратко им разказа, какво се бе случило. Видя как изражението на братовчедка ѝ се промени, явно готова да спори с нея.

— Моля те, Ди, каквото и да се готвиш да кажеш, няма да променя решението си. Знам какво правя. Убиецът на баща ми остана неразкрит, защото не можах нищо да обясня на полицията. Няма да оставя този, убил Трент, да бъде на свобода. Не и докато мога да помогна с нещо. Разбра ли ме?

Впечатлена от решителния ѝ тон, Деидре кимна с глава.

— Да, права си, но сега си в голяма опасност.

— Знам това, но...

Вивиан Фарис ги прекъсна, без да взема страна в спора им.

— Ким, щом си решила да останеш, довечера ще се върна да спя при теб. Не мога да те оставя в тази стара, огромна къща.

— Не, мамо! — извика ужасена Деидре. — Не мога да го понеса, ако и двете сте там.

— Успокой се, Ди. Съжалявам, лельо, но предпочитам да остана сама. Чувствам се по-добре, ако не рискувам живота на друг човек. Сега имам и полицейска охрана, а когато се върна, ще претърсят къщата основно. Знам, че това е твой дом, лельо, и не искам да ти се налагам, но е по-добре да останеш тук. Засега съм защитена там. Ако и ти дойдеш, няма да стане по-сигурно. На мен самотата не ми прави впечатление. Изглежда съм свикнала.

Светлосините очи на Вивиан Фарис я изучаваха внимателно. Най-накрая тя вдигна рамене.

— Е, добре. Щом така си решила... но ще ти кажа нещо. Преди години, когато вуйчо ти Джейк ни напусна, не се чувствах спокойна в тази пустош. Качи се на горния етаж, в моето нощно шкафче ще намериш пистолет. Купих го тогава и винаги съм го почиствала и смазвала. Както и да е, вземи го... Дано не ти се налага, но ако трябва, използвай го.

— Ще го взема, лельо, успокой се.

— Притеснявам се за теб, детето ми. Обещай, че ще ми се обаждаш сутрин и вечер, всеки ден.

— Обещавам — увери я Ким.

В следващия миг подскочи от изненада, защото Тайлър бе запратил една курабийка в косата ѝ.

— Ей, момченце, защо си толкова лошо? — скара му се с престорена строгост. — Сега ще си платиш за това.

Разпери застрашително пръсти и атакува дебеличките му бебешки крачета. Силният детски смях прозвуча като музика в ушите и. След като си поигра няколко минути с Тайлър, забеляза мазните петна, останали по дънките ѝ. Това ѝ напомни, че има нужда да заеме някакви дрехи.

— Ди, ще можеш ли да ми послужиш с нещо за обличане?

— Разбира се, какво ти трябва?

— Ами, панталоните ти ще са ми дълги, затова дай ми някоя пола, шорти и блузи. На връщане ще си купя бельо от града.

— Добре, да вървим да поразровим гардероба ми. Мамо, наглеждай Тайлър, докато се върнем.

Лиз изнесе куфарите си от асансьора и започна да оглежда вратите, търсейки номер 212. Откри го и за всеки случай го сравни с табелката на ключа, преди да го пъкне в бравата. Ключалката щракна и пред погледа ѝ се откри светла и просторна стая — нещо твърде необичайно за хотелите в малките градчета. Остави куфарите до леглото и тръгна към прозореца.

Покривите на къщите бяха обагрени от пожара на залязващото слънце. Високите тъмни силуети на борове се открояваха на фона на планината и пурпурното небе. Четирима младежи бяха застанали на моста с въдици в ръце. Това бе един наистина приятен град. Високо горе на хълма забеляза самотна къща.

„Дали там не живее Ким Танас? Това трябва да разбере утре сутринта.“

Отдръпна се с въздишка от прозореца и седна в края на леглото. „Господи, колко към уморена!“ Затвори очи и се отпусна назад. Не беше зле — може би бе малко твърдо, но не можеше да се сравнява с това в микробуса. Намести се по-удобно и се загледа в тавана. Беше бял, напръскан със сребърни точки. Красиво, но трудно за почистване. Вероятно бе по-лесно да се пребоядиса след време отново. „По дяволите, не мога да се успокоя!“ Мислите ѝ бяха само в една посока. Да, очите му бяха златисти. Но нали хиляди хора имаха

подобни очи. Защо бе толкова сигурна, че го е виждала преди. Не някого, който прилича на него, а самия него. Това откритие бе събудило чувства, които и сега не можеше да си обясни. В началото бяха гняв и страх, а после — болка и скръб — толкова силни, че сърцето ѝ можеше да се пръсне. Накрая изпита щастие, радост, но и недоверие. Може би се съмняваше в своите предчувствия? „Къде съм срещала шерифа Гарет преди това? И защо, като го видях, в душата ми настъпи такава емоционална буря?“

Отдръпна се от огледалото и извади от куфара си анцуг и нова тениска. Направи няколко упражнения от йога и се опита да медитира. Беше ходила на курс, но тази техника все още не ѝ се удаваше. Имаше нужда от малко отпускане.

Завърши упражнението за дишане ѝ концентрация, но нищо не се получаваше. Следите от емоциите, преживяни през деня, все още ѝ се натрапваха. Изправи се и тръгна към банята.

Спомни си, че само веднъж през живота си се бе почувствала по същия начин. Някакво подозрение се загнезди в главата ѝ. Не, това не можеше да се случи, след толкова много години. „Всичко е възможно, детето ми“ — спомни си думите на баба си. „Е, добре.“ Написка лицето си със студена вода. „Утре ще поговоря с хората.“ В малкия град всичко се знаеше. След около седмица щеше да познава Вон колкото себе си, а може и по-добре. Сега беше време да хапне набързо при Ерма, а после... леглото я очакваше.

Той спеше. Спомените от миналото, освободени от случайна мисъл, дойдоха да безпокоят съня му...

... Беше хубав юлски ден. Слънцето приятно грееше. Седеше на тротоара и наблюдаваше къщата ѝ. По-скоро, тази на баба ѝ. Малка, едноетажна постройка, оградена с дървета и грижливо подредена градина с цветя. В задния двор имаше и няколко лехи със зеленчуци. Знаеше това, защото вече бе проучил всичко наоколо. Ако успееше да влезе вътре, сигурно щеше да мирише на карамфил, билки и курабийки. Всички стари къщи миришеха на същото.

Погледът му привлече някакво раздвижване в къщата. Белите пердета на дневната се размърдаха. Беше Кендис. Можеше да разпознае силуета ѝ със затворени очи. За кой ли път днес се опита да се окуражи и да ѝ извика. Искаше да я покани на кино или на забава.

Вчера му се бе усмихнала по особен начин, явно го харесваше. Оставаше само да почука на вратата. Слънцето вече приличаше по-силно в гърба му, сякаш го караше да се размърда.

Как обичаше да я гледа!

Изведнъж входната врата се отвори и Кендис излезе в двора.

— Довиждане, бабо.

Чистият ѝ приятен глас още бе запечатан в паметта му и сега звучеше като ехо.

Изглежда, че отвътре баба ѝ ѝ даваше някакви наставления.

— Добре, добре, не се притеснявай.

Кендис затвори вратата и тръгна по пътеката, водеща към улицата.

Беше облечена в къси дънкови панталонки, които откриваха прекрасните ѝ, почернели от слънцето бедра. Как искаше да ги докосне. Бялата тениска подчертаваше деликатните ѝ рамене. Беше без сутиен. Виждаше как прозират малките ѝ гърди. Тази гледка го объркваше. Представи си я усмихната, търсеца прегръдката му. Унесен в мисли, установи, че тя се е отдалечила доста.

Трябваше да действа. Нямаше повече време.

Без да е решил нещо конкретно, изскочи от скривалището си и тръгна бързо по улицата след нея.

Вятърът рошеше златистата ѝ коса. Беше красива като богиня. Сигурно никога нямаше да се съгласи да излезе с него. Прогони бързо нежеланата мисъл.

Кендис се обърна, явно дочула стъпките му. Устните ѝ се разтегнаха в усмивка, а очите ѝ блестяха като тюркоаз.

— О, здрасти. Към града ли отиваш? Ако искаш, да вървим заедно?

— Разбира се — отвърна ѝ с глас, който сякаш не бе неговият.

От притеснение пъхна ръце в джобовете си и се загледа встрани.

— Знаеш ли, мислех си да те питам... дали...

Гърлото му пресъхна. Сигурно вече го бе помислила за пълен идиот. Пое си дълбоко въздух и на един дъх каза:

— Искаш ли да дойдеш довечера с мен на кино?

Кендис забави крачките си. Той също спря и се принуди да я погледне в очите. Те излъчваха комбинация от изненада и...

съжаление. Стисна зъби, защото знаеше вече какво ще чуе. Мразеше я, не искаше да я слуша.

— Много съжалявам, но имам среща тази вечер. Обещах на Трент Фарис, още преди седмица, че ще изляза с него. Той ще ме чака след училище.

— Няма значение, и без това трябва да тръгвам...

Влачейки крака, започна да се отдалечава. Чу как Кендис го извика по име, но не се обърна.

Парливата болка в гърдите му се усили. Опита се да не обръща внимание на натрапчивото гласче, което повтаряше в главата му: „Видя ли, казвах ти, че така ще стане.“

— Ей, почакай. Ако искаш, ще излезем следващата събота?

Знаеше, че това предложение е само от съжаление. Мразеше да го съжаляват. Не си заслужаваше да се обръща.

След няколко минути видя Трент. Беше облечен в тясна фланелка, за да подчертае мускулите си. Усмивката му бе широка като на филмова звезда. „Защо някои хора могат да имат всичко, което си пожелаят, а други да нямат нищо?!“ Душата му се изпълни с омраза.

— Здравсти — поздрави го Трент, когато се разминаваха.

Успя да успокои гнева си и отвърна на поздрава му:

— Здравей, Трент.

Минута по-късно той се срещна с Кендис. Чу ги да си говорят и се смеят. „Присмиват се на мен.“ Омразата се сви в стомаха му. Даде си обещание. „Някой ден ще си платят за това. Тогава едва ли ще се смеят!...“

Вечерта ги наблюдаваше скрит зад киното. Усмивнат, Трент бе прегърнал Кендис. Момичето, което бе негово. Тя се въртеше около гордостта на училището като домашно кученце. След като свърши филма, всички тръгнаха към дома на едно от момчетата. Устройваха си забава, а той отново не бе поканен. И едва ли някога щеше да бъде...

Сънят свърши и се стопа в мрака на отдавна погребани спомени. Опита се да се обърне. „По дяволите, защо леглото е толкова неудобно!“ Отвори бавно очи. Отново бе заспал на бюрото си. Вече се смрачаваше.

Пресегна се и светна лампата. Извади последния роман на Патриша Корнуел и сведе очи. Обичаше да чете — особено книги, от които можеше да научи нещо полезно.

Клоните на близкото дърво почукваха по стъклото като живи същества. Със спускането на нощта тревогите на Ким се усилваха. Тръгна от стая в стая, като включваше всички лампи след себе си. Но дори ярката електрическа светлина не ѝ подейства успокояващо.

Беше се преборила с кошмарите. Бе успяла да изпълни обещанието си. Достатъчно се бе връщала в миналото си, достатъчно бе плакала. За баща си, за Трент, за хубавите години, които бе пропуснала. Вече нямаше сълзи, очите ѝ бяха подпухнали, но сухи.

Останала сама в голямата стара къща, отново започна да се чувства отвратително. Някой навярно се приближаваше с бухалка към нея.

Най-накрая реши, че вместо да се щура из къщата, по-добре е да прочете нещо. Измъкна някакво старо списание на леля си. Уви, не можеше да се съсредоточи — нито едно изречение не оставаше в съзнанието ѝ.

— Мяу — у.

— Черъти, ела тук, пис-пис.

Хубаво бе, че имаше на кого да поговори. Котката, без да чака втора покана, скочи в скута ѝ.

— Ох, че си тежка. Ще трябва да те оставят малко на диета.

Черъти я погледна с премрежен поглед и се отърка в коляното ѝ, Ким започна да милва сивата ѝ пухкава козина, докато котката замърка от удоволствие. После реши да я подразни. Изви опашката ѝ и започна да я гъделичка по носа. Възмутена, Черъти скочи на пода, но и без това бе време за Ким да разопакова чантите си.

Деидре ѝ бе дала цял куфар с дрехи. В началото отказваше да ги вземе, но когато видя огромния ѝ гардероб, мълчаливо се бе съгласила. Не си бе и представяла, че има толкова много неща. Сигурно бе предимство да си омъжена за суетен мъж като Кайл.

В другата чанта бяха покупките ѝ от „Дилайла“. Когато я отвори, стаята се изпълни с миризма на цветя. Това ѝ създаде илюзията, че си е у дома, защото пазаруваше от същата верига магазини и в Сиатъл. Приятно се изненада, че и тук, в Лилоут Крийк, използват същия аромат.

Финото бельо бе тайната слабост на Ким. Понякога този каприз ѝ костваше доста голяма част от доходите. Обожаваше секс бельото.

Обичаше да усеща нежното му докосване по тялото си. То я караше да се чувства още по-женствена.

Вдъхна отново приятния аромат на цветя. Бавно, удължавайки удоволствието си, започна да изважда едно след друго красивите пакетчета. Копринени и сатенени бикини, комбинезони, нощница с дантели, прозрачни сутиени, чорапи с жартieri и дори един чорапогашник. Отдавна не си бе купувала чорапогашници, защото не бяха удобни, а и лесно се късаха. Но този просто бе грабнал очите ѝ с дантелените си орнаменти.

Подреди всичко внимателно в гардероба и започна да събира празните опаковки. Стори ѝ се, че чу някакъв шум, и рязко се обърна към прозореца. В началото не видя нищо, освен тъмнината на нощта. Но после замръзна на мястото си... Някой я наблюдаваше...

VII

Вон спря да поговори с Джордан Хол, който бе дежурен и охраняваше къщата на Вивиан Фарис. Мислеше вече да си тръгва, когато силният писък на Ким разцепи въздуха. Хукна като ужилен. Тя извика отново. Неподражаемият звук остана да вибрира в ушите му. Все още не можеше да разбере какво е извикала. Чуваше зад себе си тежките крачки на колегата си. Джордан бе по-висок от него и, въпреки бялата си коса, явно бе в добра форма.

Вон почти изби пантите на входната врата и влетя в коридора. Не бе направил и няколко крачки, и се сблъска с бягащата насреща му Ким. Ръцете му се обвиха около нея.

— Ей, чакай! Аз съм Вон. Какво се е случило?

Очите ѝ, разширени от ужас, го гледаха диво.

— Той е тук!

— Къде? — Вон разтърси раменете ѝ. — Къде, кажи ми, Ким?!

— На дървото. Гледаше ме през прозореца...

Той се поуспокои, като чу тези думи. Това повече приличаше да е работа на Скитър Бърнс. Но защо не го бяха забелязали?

— Джордан, върви огледай къщата.

Полицаят кимна с глава, извади пистолета си и се отдалечи.

— Ким, успокой се. Всичко е наред. Няма нищо страшно.

Почувства как по тялото ѝ пробягаха тръпки и я притисна по-близо до себе си. Започна нежно да гали косите и гърба ѝ, опитвайки се да я успокои. Усети аромата и топлината ѝ. Вече мислеше, че е преодоляла шока си, но когато очите им се срещнаха, Вон бе поразен от ужаса, който видя в тях.

Ким го отблъсна.

— Гадно копеле! Мразя те!

Нахвърли се с юмруци срещу него, удряйки го с всичка сила по гърдите.

— Мразя те! Махай се!

Вон хвана ръцете ѝ.

— Какво, по дяволите, съм направил?

— Какво си направил ли?!

— Да, това те попитах.

— Накара ме да остана. Каза ми, че ще съм в безопасност. А сега какво? Минал е покрай вас, без да го забележите. Пусни ме! Махай се!

Опита се да се изтръгне от хватката му, но тъй като не успя, ритна го в коляното.

— Ох, това боли!

Ким продължаваше да буйства.

— Моля те, успокой се.

Очите ѝ го пронизваха диво, пълни с ужас. Няколко кичура, избягали от плитката ѝ, закриха лицето ѝ. Сочните ѝ, меки устни бяха леко отворени.

Вон използва силата си и изви все още стиснатите ѝ в юмруци ръце зад гърба ѝ. Тялото ѝ се притисна плътно до неговото. Ким за момент престана да се съпротивлява и се втренчи в лицето му.

Тъмночервените ѝ устни го привличаха като магнит. Вече не се опитваше да я успокоява. Искаше да опита вкуса на тези устни.

— Моля те, пусни ме... — прошепна тя едва доловимо.

Усети дъха ѝ, когато се наведе, за да я целуне. Притисна я още по-здраво до себе си и Ким изохка. Вон използва отварянето на устните ѝ, за да гмурне езика си в топлата влажна пещеричка на устата ѝ.

Ким застана тихичко.

Желанието и страстта го връхлетяха с горещината на пустинен вятър. „Но какво правя аз! Не е сега време за романтика?“ Бавно освободи стиснатите ѝ в юмруци ръце и обгърна кръста ѝ. Нежно прекъсна целувката и зарови лице в косата ѝ. Започна да масажира плавно гърба ѝ, докосвайки с устни шията ѝ.

Стресна ги проскърцването на входната врата и Ким се отдръпна рязко. Джордан Хол се изкашля смутено.

— Шерифе, някой е идвал със сигурност. Има смачкана трева близо до дървото. Но после е избягал навътре в гората.

— Добре, Джорди, изчакай ме навън, ще дойда да поговорим след минута.

Вон се стараеше да игнорира многозначителния тон на полицаая.

— Както кажеш, шерифе...

Той се усмихна и затвори.

Лицето на Ким пламна от неудобство и тя се отпусна на дивана. Явно Хол ги бе видял, че се целуват, а това значеше, че утре целият град ще говори за това.

— Ким...

— Не искам да те слушам. Не ми казвай нищо. Не знам защо ме целуна, но те предупреждавам, да не го правиш отново.

— Но това беше само целувка. Какво толкова се е случило?

— Това си е моя работа. Трябва да ти кажа, че изобщо не те харесвам. И никога повече не искам да се обвързвам с ченге. Ясно ли ти е?

— Ким, ти си правиш твърде грешни изводи от една целувка. Не съм ти споменал нищо за обвързване, нали?

— Гадно копеле! Защо не си...

Вон побърза да я прекъсне.

— Ким, извинявай. Не биваше да казвам това. Искан да си поговорим, кой може да е идвал, а ти си помисли, че започвам да те свалям. Да забравим какво се случи между нас. Окей?

Ким мълчаливо продължи да го гледа с презрителен, студен поглед.

— Няма защо да се страхуваш. Мисля, че това е работа на Скитър Бърнс?

— Кой е пък този?

— Скитър живее от около десетина години в Лилоут Крийк. Обича да надзърта през хорските прозорци. Избира си обикновено момичета, които го привличат. Глобяван е, а и два пъти съм го арестувал. Ако го хвана отново да го прави, няма да му се размине.

— Мисля, че си спомних за него...

— Виждаш ли, няма нищо страшно. Този Бърнс е непоправим.

Ким само поклати глава.

— Виж, ще отида да поговоря с Джордан. Трябва да установим как се е промъкнал, без да го усетим. Ще ти се обадя утре, окей.

— Добре.

Ким все още беше ядосана и не вдигна очи, дори когато той си тръгна.

След като свърши разговора си с Джордан Хол, Вон се отправи към джипа си. Най-сетне можеше да се прибере вкъщи. Тъкмо се

канеше да запали двигателя, когато радиостанцията изписука.

„Какво ли има пък сега?!“

Нощен диспечер беше Етел Райт. Може би не бе нещо важно и тя щеше да се откаже да го търси. Главата го болеше вече няколко часа. Уморено се отпусна върху волана. Ново изписукуване изпари надеждата му за почивка.

— Шериф Гарет слуша.

— Господин шерифе, възникнал е скандал и сбиване в бара „Ти Джей“.

Етел винаги се държеше официално и спазваше цялата формалност. Тя беше достатъчно възрастна, за да бъде майка на повечето хора от участъка и не одобряваше свободното поведение на по-младите.

— Какво точно се е случило, Етел?

— Едно от момчетата на Хенсън се е сбило с Фил Барлоу. Счупило му е главата със стик за голф.

Вон включи на скорост и зави в посока към града, като изруга на ум.

Вече се досещаше какво може да се е случило. Братята Барлоу бяха пияни от сутринта. Никога не ги бе виждал да се бият, което означаваше, че нещо сериозно ги бе ядосало. Ако те загубеха чувството си за хумор, тази нощ щяха да създадат доста работа на местната болница.

— Етел, изпрати ли някой там?

— Да, вашия заместник, г-н Килиан от Калиспел Фолс.

— Предай му, че след малко пристигам.

Познаваше момчетата на Хенсън и от училище. Те само към него изпитваха някаква форма на респект. Ако не беше шериф, би оставил Фил и брат му, да им дадат заслуженото.

Уважаваше донякъде братята Барлоу, защото макар че си пийваха, рядко му създаваха проблеми. Същото не можеше да се каже за синовете на Хенсън. Бе се наложило да направят допълнителна килия в участъка, защото те бяха най-редовни посетители. Опита се да си спомни, дали някой от тях не бе задържан в момента. Не, изглежда, че и четиримата бяха в бара. Единствените места, където не ходеха заедно, бяха затворът и тоалетната, макар че за последното не бе особено сигурен.

Отдавна му бе ясно защо неговата бивша приятелка, Дорийн Хенсън, имаше такова отношение към семейството си. Откакто бе напуснала родната си къща, тя не ги бе посетила нито веднъж. Нищо чудно, след като бе прекарала детството си сред подобни отрепки.

След няколко минути паркира пред „Ти Джей“. Повечето от редовните посетители бяха излезли навън, предпочитайки сигурността на уличния тротоар, и там допиваха питиета си.

Вон отвори вратата и откри, че барът бе превърнат в бойно поле. Тълпа от жадни за зрелища бе запречила входа и той ги разбута с рамо.

— Хайде, излизайте навън! Забавата свърши, няма нищо за гледане!

Том Милс стоеше зад барплота с угрижено лице. Няколко маси бяха преобърнати, а по пода имаше строшени чаши и бутилки. Джони Хенсън седеше сред отломките на един счупен стол и спокойно отпиваше от бутилка бира. Бил Барлоу се възползва от разсейването на своя противник Кип Хенсън, и заби юмрук в корема му. Полицая Килиан се втурна да ги разтърве. Макар и млад, той се бе справил с евентуалното разрастване на конфликта. Беше висок, набит, без усилие раздели двамата побеснели мъже.

Джейсън Хенсън сигурно си бе взел поука, защото седеше на земята и потриваше насиненото си око. Явно на него бе хрумнала „гениалната“ идея, да халоса Фил Барлоу със стика. По слепоочието на Фил имаше ивица засъхнала кръв, но това явно не му правеше впечатление. Ненапразно братята Барлоу имаха прякор „чугунените глави“.

— Добър вечер, момчета. Какъв ви е проблемът?

— Ей, онзи задник там ми дължи двайсетачка от покера — изгрухтя Джейсън.

Той се опита да се изправи на крака, явно с намерение да се докопа до противника си.

— През цялата вечер лъже.

— Аз ли лъжа, бе, свиньо мръсна!

От устата на Фил излетяха пръски от слюнка и бира.

— Ей, достатъчно, престанете?

Вон застана между тях и направи знак на Килиан да пази гърба му. Приведе се към Джейсън така, че само той да го чува.

— Я ми кажи колко пари си измъкнал досега от Фил?

— Ами... доста — измънка Джейсън.

— Когато губи, той винаги си плаща, нали?

— Е, така си е...

— Ако искаш пак да печелиш, не ставай смешен за една двайсетачка. Фил и брат му пият от снощи. Разбра ли ме?!

— Тъхъ, разбрах те, шерифе.

Вон се засмя.

— Хайде, момчета, мърдайте навън! Освен ако не искате тази вечер да ми гостувате в участъка.

Фил Барлоу сумтеше недоволен, явно защото братята Хенсън се измъкнаха ненаказани. Бил потриваше мрачно разранените кокалчета на ръцете си. Килиан тръгна след братята Хенсън, а старият Том започна да разчиства пораженията.

— Е, Фил, както виждам, някой те е разкрасил тази вечер?

Барлоу гледаше тъпо няколко секунди, тъй като алкохолните пари бяха забавили мозъчните му процеси.

— Сигурно съм много готин, шерифе? — ухили се накрая.

Добрият му хумор се връщаше и явно всичко бе наред.

— Можеше да е по-лошо.

— Е, това е животът, шерифе, весела работа. Ще си говорим с брат ми цяла седмица за това.

— Добре момчета, забъркайте се в достатъчно неприятности тази вечер. Искам сега да отидете да поспите. Ерма ще ви намери стая.

— А-а, шерифе, ние нямаме бърза работа. Ще останем малко, да си пооправим настроението.

— Не, няма да се разберем така. Помолих Том да затваря вече. Хайде, да ви видя гърбовете пред мен. И дайте ми за всеки случай ключа от камиона. Утре сутринта ще ви го върна.

Фил се пресегна и с мрачен поглед му подаде ключовете. После, мърморейки нещо на брат си, тръгна към изхода.

Вон си отдъхна с облекчение. Поредната кризисна петъчна вечер отминаваше.

На следващата сутрин звънецът на входната врата иззвъня продължително. Ким се претърколи на другата страна, за да види колко е часът. „По дяволите, едва е десет!“ Бе успяла да заспи чак към пет. Последното нещо, от което имаше нужда, бе някой ранобудник да й

дойде на гости. Тя бе от този тип хора, които не могат да са пълноценни, без задължителните осем часа сън. „Кой ли може да е този досадник?“ Спомни си кой я бе събудил предишната сутрин. „О, само не той отново!“

Звънецът продължаваше да звъни упорито. Най-накрая Ким стана и нахлузи дънките си и един пуловер на Деидре. Ако бе Вон, не искаше пак да я гледа с разсъбличащ поглед. За първи път осъзна, че има нужда от халат. Досега не бе й трябвал в Сиатъл, защото там никой не я измъкваше от леглото.

Запрепъва се надолу по стълбите. Явно посетителят ѝ ставаше нетърпелив, защото вече не използваше звънеца, а чукаше по вратата.

Отвори рязко, готова да се нахвърли върху Гарет. Вместо него, изобилие от крещящо пъстри цветове атакува все още замъглените ѝ от съня очи. Вдигна ръка, за да се предпази от този блясък и отстъпи няколко крачки назад.

— Добро утро, вие трябва да сте Ким Танас.

Гласът, който изрече тези думи, беше свеж и жизнен, като цветовете на роклята.

— Да, аз съм...

Ким най-после успя да фокусира жената насреща си. Сигурно бе на годините на леля ѝ, но определено изглеждаше по-млада. Носеше огромни златни обеци, отразяващи всеки слънчев лъч. На загорелите ѝ ръце имаше няколко сребърни и златни гривни. В допълнение на това на почти всички пръсти се мъдреха пръстени, някои от които с огромни полускъпоценни камъни. Жената излъчваше толкова светлина, сякаш се опитваше да конкурира яркото юлско слънце.

— Казвам се Лиз Мърфи. Аз съм приятелка.

— На кого?

— Как на кого, на теб, разбира се. Може ли да вляза?

Ким продължаваше да я гледа втренчено.

— Срещала ли съм ви някъде?

Зададе този въпрос от учтивост.

Знаеше, че не бе я виждала. Всеки, който я бе зърнал веднъж, трудно би я забравил.

— Не, скъпа.

Ким разтърси глава. От този разговор със сигурност щеше да има главоболие.

— Но, как тогава твърдите, че сме приятелки?

— Ще бъдем, скъпа, ще бъдем, в най-скоро време. Ти имаш нужда от мен и аз дойдох да ти помогна.

„О, не! Само това ми трябваше — някаква изкукала лелка!“ Ако това се случваше в Сиатъл, с удоволствие щеше да ѝ тръшне вратата под носа. Но тук бе Лилоут Крийк. Ако сега изгонеше Лиз Мърфи, утре всеки човек, а и неговото куче, щяха да го узнаят. Темата за нейната грубост щеше да бъде в устата на местните клюкарки поне няколко месеца. Мисълта за това бе достатъчна, за да направи крачка назад.

— Заповядайте, мисис Мърфи. Съжалявам, че така изглеждам, но току-що ставам от леглото. Ще изпие ли чаша кафе с мен?

— С удоволствие, скъпа — Лиз я последва. — О, направо е прекрасна!

— Какво казахте?

— Кухнята, скъпа, направо е чудесна. Не бях влизала скоро в нормална кухня, а обожавам да готвя.

Ким напписка лицето си и започна да зарежда кафе машината.

— Аз пък не обичам. Когато съм гладна, ям това, което намеря в хладилника — ябълка, портокал или шоколад.

— Е, плодове може, но след десетина години сладките неща ще започнат да се лепят по теб.

Лиз шляпна с длан закръглените си бедра. Ким ѝ хвърли многозначителен поглед и напълни чинийката на Черъти с котешка храна.

— Май те накарах да се замислиш следващия път, когато отвориш хладилника.

— Да, изглежда е така, мисис Мърфи.

— О, моля те, наричай ме Лиз.

— Лиз, ще ми обясниш ли, защо каза, че ще ми помогнеш. Някой те е изпратил, нали?

— Не, не точно. Ще те попитам първо, вярваш ли в телепатия, предсказания и други неща от този род?

— Ти не си оттук, нали?

— Не, скъпа, не съм. Идвам от Аризона.

„О, по дяволите! Защо не ѝ тръснах вратата. Сега можех да си спя отново. Впрочем, никога не бих постъпила така. Сиатъл не ме е

променил дотолкова, че да бъда груба с човек, когото не познавам.“

Изправи се, за да налее кафе.

— Мляко или захар?

— Не, благодаря. Не отговори на въпроса ми, Ким, вярваш ли в това?

— Чела съм доста материали. Винаги съм смятала, че е полезно да знаеш повече...

— Това е чудесно. По-добре е, отколкото си мислех.

Лиз реши, че трябва да е напълно откровена с Ким. По принцип тя се отнасяше така с почти всички. Смяташе, че честността е една добра основа за започване на приятелство. Още когато младата жена ѝ отвори вратата, усети, че ще станат добри приятелки.

Отпи от кафето си и се впусна в обяснения. Като начало ѝ разказа, откъде е наследила дарбата си на медиум, и кога за пръв път е предсказала нещо. После ѝ описа подробно това, което се бе случило в хотела. За да не я изплаши допълнително, не ѝ спомена за видението, което ѝ се бе появило. Когато завърши, замълча, търпеливо очаквайки реакцията на Ким.

— И как така реши, че точно мен си дошла да защитиш?

— Не съм много сигурна, но засега само ти си в опасност.

— Да, изглежда е така.

— Виждаш ли, всичко си идва на мястото.

— А как ме откри къде съм? Чрез... предсказание ли?

Лиз се засмя.

— За съжаление, не съм чак толкова надарена. Бях в полицейския участък и случайно чух двама полицаи да обсъждат случая. Споменаха твоето име, и че те грози опасност. Всичко, което направих после, бе да отида в ресторанта на Ерма и да попитам къде живееш.

— Разбирам — рече Ким и отпи малко кафе, опитвайки се да не мисли за празния си стомах. — Въпреки всичко, не ми е ясно как би могла да ме защитиш?

— И аз не знам, скъпа. Нямам никакви умения в областта на бойните изкуства. Моята дарба не идва с „инструкции по експлоатация“. Само съм сигурна, че не съм сгрешила. Даже само моето присъствие тук ще ти помогне с нещо. Зная, че трябва да съм в Лилоут Крийк.

— А имаш ли някакъв план?

— Засега планът ми е само да те опозная и да бъда твоя приятелка, ако не възразяваш.

Ким изучаваше лицето на тази жена. И за миг не се бе усъмнила в нейната искреност. „Как ли успява да вдъхва сигурност и уважение?“

— Е, добре, чувала съм, че човек никога не може да има достатъчно приятели. Искате ли нещо за закуска, защото аз ще си препека филийки?

— Не, благодаря, скъпа. Вече закусих при Ерма. Но нямам нищо против да ми налееш още малко кафе.

— Разбира се.

Ким се зарови из хладилника, търсейки мармалад и масло.

— Каж ми, скъпа, какво мислиш за шерифа Гарет?

— Хм, вече го познаваш. Мисля, че е мръсник.

Най-после откри мармалада зад един буркан с кисели краставички.

— Смяташ ли, че е добър като шериф?

— Оу, даже е прекалено добър. Отнася се много сериозно към работата си.

Гласът на Ким леко се повиши, защото си спомни думите му от предишната вечер: „Не съм ти споменавал нищо за обвързване с теб, нали?“ „Ама че глупак!“ — рече си.

— Ами защо не го харесваш тогава? — сбърчи чело Лиз.

— Просто е един надут фукльо, изглеждащ добре в тесни дънки. Ако ме разбираш, какво искам да ти кажа?

— Разбирам те прекрасно, скъпа.

Усмивката на Лиз означаваше, че това си е в реда на нещата.

— За съжаление, той е от този тип мъже, по които ние, жените, безумно и страстно се увличаме. Това се дължи, изглежда, на нашите първични инстинкти. Ако някой мъж е агресивен, той обикновено е и с голямо самочувствие. А ние свързваме самочувствието му с възможността на този мъж да ни защити... от каквото и да е. Първобитните хора са имали нужда от защита, примерно, от саблезъбите тигри. А ние, съвременните жени, се борим за еманципация и влизаме в противоречие с нашите инстинкти.

Ким се обърна учудена.

— Хей, ти да не си писателка? Откъде измисли всичко това?

— Живяла съм твърде много, момичето ми. Хобито ми е да наблюдавам и изучавам хората. На него посвещавам и голяма част от времето си.

Специалният агент на ФБР явно бе превърнал хотелската си стая във временен офис. Когато Вон влезе, завари го да разглежда с лупа снимките от убийството. Цялото легло, масата и столовете бяха отрупани с материали по делото.

— Добро утро, Стоун. Виждам, че ти е неудобно, но ще се постарая тези дни да ти освободим стая при нас.

— Не се безпокой за това, Гарет, виждали сме и по-лоши времена.

— Какво търсиш с тази лупа?

— Може би нещо, а може и нищо. Ако го открия, тогава ще разбера — отвърна Стоун и се зарови отново в купчината. — Гарет, имаш ли малко време?

— Да, затова съм дошъл.

— Добре, затвори вратата и си намери място, къде да седнеш. — Стоун се изправи и потри уморените си очи. — Прегледах тази нощ всички материали и имам няколко въпроса. Първо, защо си отхвърлил братята Хенсън, като потенциални извършители. Всички, освен може би най-възрастния, са хора способни да извършат убийство. Двама от тях пасват с описанието, което направихме.

— Знам това, но по време на убийството на Кендис Смит всички са били в Лилоут Крийк.

— Това сигурно ли е?

— Абсолютно. Тогава всички са били в участъка за нарушаване на обществения ред. На пияна глава са влезли в църквата по време на неделната литургия и са направили скандал.

— А този Скитър Бърнс? Малко се различава от предполагаемия портрет, но защо си го изключил напълно. Нормално е той да е един от първите заподозрени.

— Познавам го твърде отдавна. Скитър е ходил само няколко години на училище. Едва се справя с четенето, а камо ли сам да започне да пише стихове. И друго, той не може да измъчва или убива животни. Всички в града знаят, че помага и се грижи за ранени или

болни животни. Изглежда се разбира с тях по-добре, отколкото с хората.

— Щом толкова добре се отнася към животните, защо не спре да плаши хората, като надзърта нощем по прозорците им.

— Не мисля, че Скитър осъзнава това. Макар че е възрастен мъж, той продължава да разсъждава като юноша в пубертета. Жените го привличат и ужасяват. Наистина, това не е нормално. При него е като болестно състояние. Между убийството и воайорството има твърде голяма разлика.

— Ти спомена, че Бърнс не само не четял добре, но не можел и да пише. Мислиш, че убиецът сам съчинява стиховете?

— Това е само предположение, макар че не съм се занимавал сериозно с този въпрос. Няколко стиха ми прозвучаха познато, а други виждах за първи път. Като дете съм чел доста стихове, затова и предположих, че той сам ги е сътворил.

Стоун го погледна втренчено.

— Ти ме изненадваш, Гарет. Не мислех, че си падаш по тези неща.

— Пак ти казвам, това беше твърде отдавна.

— Хъм... — Стоун се облегна на стената. — Е, ти няма ли да предложиш нещо? Не подозираш ли някой друг, все пак познаваш всички в града? Няма ли човек, способен да извърши престъпление, който ни се изплъзва от погледа? Може би някой, който има досие, за каквото и да е?

— Да, разгледах и този вариант. Разпитах Тайлър Добс. Той обича да сритва кучета, котки, жени, деца — изобщо всичко, което е по-малко от самия него. Има и оплакване от съседите му, че биел жена си. По време на убийството на Кендис Смит е бил в града.

— А има ли алиби, когато Фарис е бил убит?

Вон вдигна рамене и се приближи към прозореца.

— Как да ти кажа. Аз не му вярвам, но има четирима свидетели. Играл е покер с още няколко негодници като него.

— Добре, все още няма да го отхвърляме. Има ли още някой, когото не си записал? Дори и да имаш само предчувствие?

— Е, има, но за него не разполагаме с никакви доказателства.

— Няма значение, говори.

— Казва се Майк Драйтън, работи в магазина на Бил Картър. Пристигна тук преди година. Нямам представа къде е бил, когато е убита Кендис. Вече се обадох по телефона, очаквам да разбере скоро поне откъде е дошъл.

— Какво те кара да го подозираш?

— Първо, той никога не излиза в града. Не ходи да пазарува, не влиза в бара. Това за цяла година е странно, виждаш колко е малък градът. Когато отида в магазина, той сякаш ме отбягва — винаги се прави на зает. Има нещо съмнително в тази личност.

— Окей, ще се опитам и аз да разбере нещо за него. Докато правеше този списък, откри ли някой да е бил през април миналата година в Сиатъл.

— Да. Трима. Скитър Бърнс, за да купува някакви вехтории. Джо Фрейзър от „Амоко“ — закарал жена си на преглед. И аз ходих по това време, да продавам няколко дърворезби.

Вон с притеснение изрече последните думи. Имаше чувството, че убиецът е знаел, че ще е в Сиатъл, и се бе възползвал.

Стоун мълчеше и Гарет съзнаваше, че не може да прочете мислите му.

— Някой друг да е бил извън Лилоут Крийк?

— Да, моят заместник, Мартин Люис. Ползваше годишния си отпуск и бе в Калифорния. Но все пак, това се е случило миналата година. Разпитвах хората, но някои не можах да си спомнят. Може и друг да е отсъствал, а после да е скрил от мен.

Стоун кимна с разбиране.

— Исках да ти кажа още нещо. Двете убийства може и да нямат нищо общо. За да ни заблуди, човекът, убил Трент Фарис, е решил да повтори почерка на убийството в Сиатъл. Има и такава вероятност, нали? Сега можеш да тръгваш. Благодаря ти.

— Няма защо. Отивам да се погрижа за стаята.

Лиз зави по главната улица и паркира пред „Бакалия Снодел“. Макар че не възнамеряваше да купува нищо, надяваше се да научи нещо повече за шерифа от бързивата продавачка. Звънчетата оповестиха нейното влизане в магазина. Тръгна между рафтовете. В този миг Кейт се показа от задната врата.

— Здравсти, Лиз, как си?

— Благодаря, добре, а ти?

— Може и да е по-добре, нещо да ти помогна?

— Не, ще поразгледам наоколо.

Кейт зарови очи в касовите бележки, а Лиз след кратко колебание си избра пакетче „Доритос“ и диетична кола в голяма бутилка.

— За днес това е. Стремя се да ям по-малко, защото бързо трупам килограми.

— Ами защо толкова се притесняваш? Я ме погледни мен. Чух, че си отседнала в хотела.

— Да, там съм. Вчера се видях случайно и с шерифа Гарет. Изглежда симпатичен и способен млад мъж. Отдавна ли живее в града?

— О, да, доста отдавна. Беше дете, когато дойде тук.

— Значи, сега семейството му е в Лилоут Крийк.

— Не, не. Вон е кръгъл сирак. Казват, че родителите му били загинали при автомобилна катастрофа, но аз не вярвам. Мисля, че са го изоставили. Ана Ървинг го осинови, заедно с още три деца. Горката, помина се преди няколко години. — Кейт цъкна с език. — Ужасна смърт. Изгоря заедно с къщата си. Даже сега децата не играят там. Страхуват се, защото духът ѝ броди наоколо.

— Значи, Гарет няма никакви роднини?

— Ъхъ — кимна Кейт и лапна един ментов бонбон. — Най-близка му е леля Вили, сестрата на Ана Ървинг.

— Тъмна история.

— Да-а. Но я го виж сега, какъв мъж стана. И е красавец. Ех, да бях петнайсет години по-млада и двайсетина кила по-слаба, щях да му завъртя главата.

— Да, наистина е симпатичен. — Лиз вдигна чантата си с покупките. — Добре, Кейт, трябва да тръгвам. Радвам се, че си побъбрихме.

— И аз също. Лиз, като имаш време, пак ела.

Лиз се качи в микробуса и запали двигателя. Замисли се, заслушана в равномерния му шум. „Едва ли ще науча повече за Гарет, освен... ако не говоря със самия него. Но как да го направя?“

Няколко дни по-късно Ким и Лиз току-що се бяха върнали от пазаруване, когато на вратата се позвъни. Беше шерифът Гарет. Този

път бе облечен в униформа и дори носеше тъмнозелената си фуражка.

— Добър вечер, шерифе — поздрави го Ким с глас, студен като планинския поток, минаващ през града.

Все още не можеше да му прости думите, които ѝ бе казал, след като я целуна.

— Здравей, Ким — отвърна той с широка усмивка. — Може ли да вляза за минутка?

Ким мълчаливо се отдръпна, за да му направи път. Не смяташе да го кани в дневната и останаха в коридора.

— Имаш ли нещо да ми кажеш, шерифе?

— Ей, мисля, че се разбрахме да ми викаш по име.

— Така ли? Предполагам, че грешно си разбрал!

Вон кимна с глава и явно искаше да каже нещо, защото направи крачка напред. Тази малка стъпка се оказа фатална. Бяха прекалено близо един до друг, а Ким не можеше да отстъпи, защото се опираше на стената. Не искаше да се отмести настрани, защото той щеше да е доволен от нейната паника. Вдигна очи, за да погледне лицето му, но се оказа неподготвена за хипнотизиращия поглед, който срещна. Зениците ѝ се разшириха, когато прочете какви са мислите му. Дишането ѝ се ускори и чуваше как сърцето ѝ бие в ушите ѝ.

— Ким, скъпа, кой звъни? — гласът на Лиз ги върна обратно в реалността.

Вон се отдръпна. „Чий е този познат глас? О, по дяволите! На онази врачка. Може би наистина има дарба, щом се появи точно тогава, когато най-малко искам някой да ми попречи!“

— Госпожице Мърфи, здравейте.

— О, господин шерифе, как сте? Знаех си, че скоро пак ще се срещнем.

С приветлива усмивка Лиз стисна ръката му.

Вон я изгледа учудено. Последния път, когато я видя, тя толкова бързаше, че полата ѝ бе останала зацепана в затворената врата. Сега го посрещаше като неотдавна разделили се приятели.

— Госпожице Мърфи, какво правите тук? Нали се разбрахме, да не се забърквате в този случай.

— Нямам и намерение, шерифе. Аз и Ким сме само приятелки.

— Аха, разбирам...

Вон погледна въпросително Ким, очаквайки обяснение, как е възникнало това бързо приятелство.

— Може ли да ви предложи нещо за пиене?

— Лиз, моля те!

Вон се подсмихна на ядосания тон на Ким, но се направи, че не е чул нейната забележка.

— Имате ли нещо друго, освен портокалов сок?

— Днес с Ким купихме малко бира. Искате ли една?

— С удоволствие.

Той последва Лиз в кухнята. Все още навъсена, Ким тръгна след тях.

Отказа чашата и стола, които му предложиха, и предпочете, да се облегне на стената и да отпива от кутията. Макар че се свечеряваше, все още бе твърде горещо и вкусът на студената бира му се стори още по-приятен. Лиз също си отвори една кутийка, а Ким се правеше на заета, подреждайки покупките в шкафа и хладилника.

— Май че не каза защо си тук, шерифе?

Тя не се отказваше от опитите си да го отпрати.

— О, да. Нали помниш един от моите хора — Джордан Хол. Той и жена му Лилиан организират барбекю утре вечер. Правят това доста често през лятото. Както и да е, дойдох да те покана да дойдеш.

Ким му хвърли такъв поглед, че не стана нужда да отговаря на предложението му. Но Вон предварително знаеше как да я убеди.

— Трябва да ти кажа веднага, че това не е моя лична инициатива. Ако решиш да не идваш, или аз, или някой от колегите трябва да остане тук, за да охранява къщата. Това не е особено честно, защото проблемът се решава, щом ти дойдеш.

— Разбирам. Пожелавам ти приятно прекарване. Лиз ще остане при мен и двете ще бадем в безопасност.

— Ким... съжалявам, но няма да мога да остана утре при теб...

— Лиз, какво ти става?

Лицето на Лиз се изчерви леко.

— Рей Чейни ме покани на това барбекю и аз се съгласих да отида. Не знаех, че ще ти създам проблеми с това.

Ким я погледна втренчено. „Какво е това? Нима ме манипулират?“ Не й се ходеше на барбекю, но не бе и такава егоистка, за да лиши някой полицаи от събитието на месеца.

— Е, добре, май не ми оставяте избор. Ще трябва да дойда.

Беше тъмно. Тънкият сърп на луната едва се виждаше през облаците. Той стоеше в сянката на дърветата и наблюдаваше къщата. Ярка жълта светлина струеше от повечето прозорци, осветявайки и част от верандата. Чуваше женски смях и говор. Душата му се изпълни с болка и омраза. Бореше се с желанието си да отиде и да прекърши този смях. Смееха се на него — както винаги го бяха вземали за подигравка. Пое си дълбоко дъх, за да уталожить гнева си. Остави го притаен дълбоко в себе си. Излезе бавно от сянката и заобиколи къщата. Зелена полицейска кола беше паркирана в двора, замаскирана зад клоните на върбите. Мъждукаше огънче от цигара зад стъклото. Те си вършеха работата съвестно. Опитваха се да я пазят. Но нали и това влизаше в плана му. Бяха толкова несръчни, че не представляваха проблем за него. Бяха направили груба грешка, като накараха Ким да остане тук, вместо да се приберете Сиатъл. Това само го облекчаваше, можеше да влезе при нея, когато си пожелае. Но все още не бе дошло време за това. Нека си мислят, че се е отказал.

Присъствието на Кимбърли Клейтън нарушаваше реда в списъка, който бе направил. Нейното име бе записано на едно от последните места. Тя трябваше да изчака да ѝ дойде времето.

Настъпило бе времето на друг човек. Трябваше да прочете една друга смъртна присъда. Да подготви едно друго погребение.

Зъбите му проблясваха в тъмнината. Този път момчетата от полицията щяха да имат повече безсънни ноци. Не искаше да остави Вон да скучае. Вон беше го разочаровал. Очакваше от него да излезе достоен противник, да изпита повече удоволствие от борбата с него. Но явно това му бяха способностите.

Загледа се отново в къщата. Приличаше му на една друга. Къща, която скърцаше и пъшкеше като живо същество, когато пламъците я обхванаха. И сред воя на бушуващите пламъци — един друг звук. Най-приятният на света — женският писък.

Усмихна се на този спомен. Имаше толкова видове болка, колкото начини да убиеш някого. Когато отреждаше на жертвата си смъртно наказание, стараше се да ѝ причини болка, подобаваща на нейното престъпление. Това беше изкуство, което дори Вон изглежда нямаше да разбере. Но вещицата, която изгоря жива, го бе разбрала.

Когато драсна клечката кибрит, бе видял в погледа ѝ готовност да приеме своето наказание.

Женски смях прекъсна приятните спомени и го обля като с леден душ. Стисна зъби до болка, когато видя силуета на Ким покрай осветените прозорци. Тя го предизвикваше. Сама бързаше към своето наказание. „Добре, ще организирам и нейното погребение. Две погребения заедно!“

Това вече бе нещо ново. Вълнуващо и интересно.

VIII

Наближаваше 5 и 30 вечерта и Ким се чувстваше още по-изнервена. „Защо приех тази покана? Или по-скоро, защо се оставих да ме принудят да приема?!“ Мразеше този мъж. Не можеше да си представи нещо по-мъчително от една вечер в неговата компания. „Трябваше да остана сама в къщата. Но защо? Нима си заслужава да рискувам живота си заради човек като Гарет!“ Как ѝ се искаше всичко това да е отминало. Вече три пъти се бе преоблякла, но все не можеше да намери дрехи, които да ѝ харесат. Нищо от гардероба на Деидре не бе подходящо за барбекю. На всичко отгоре трябваше да контактува с хора, които изобщо не познаваше, или не бе виждала от години.

Отиде в кухнята и извади чинията с картофена салата, която двете с Лиз бяха направили сутринта. Вече наближаваше шест без двадесет, а Вон го нямаше. „Дано изобщо не дойде. Тогава Мартин Люис ще остане отвън и няма да се чувствам виновна за това...“

Звънна се. „О, по дяволите! Все пак той дойде. Как ли ще издържа тази вечер?“

Тръгна към вратата и след няколко крачки се спря, пое си дъх и изтри изпотените си длани.

Звънецът се обади отново.

Отвори вратата. Съвсем бе забравила колко привлекателен е Вон, когато не носи униформа.

— Здравей, идвам, само да взема салатата.

— Добре, ще те чакам тук.

Ким се отправи към кухнята.

— Влез за малко, ако искаш.

— Окей, изглеждаш много добре тази вечер.

— Благодаря, готова съм, да тръгваме.

Вон пое от нея чинията и макар че се правеше на сериозен, тя бе сигурна, че преди малко се бе усмихнал. Заклучи вратата и тръгнаха към неговия джип „Форд Бронко“.

Марти Люис ги видя и също потегли, вдигайки облак прах.

— Какво му стана? — възмути се Ким.

— Бърза, за да може да се преоблече.

Вон ѝ помогна да се качи в джипа. През целия път тя не го погледна нито веднъж. Тонът ѝ бе студен и мрачен.

Противно на очакванията си, Ким бе прекарала чудесно. Бе избягвала Вон през цялата вечер, разговаряйки с другите жени. Съжаляваше само, че не бе взела своята кола, и сега мълчаливо гледаше през прозореца, докато Вон я връщаше в къщата.

Тежки облаци покриваха небето и тъмнината ставаше непрогледна. Беше нервна, защото Гарет щеше да остане дежурен през цялата нощ. Не бе негов ред, но Рей Чейни го бе помолил за смяна.

Ким се усмихна. Рей и Лиз се разбираха много добре. Бе ги наблюдавала как докосват тайно ръцете си на барбекюто, как Рей гали косата ѝ. Изглежда, че за любовта нямаше възрастови граници. „Дано всичко им потръгне добре. Да остаряваш съвсем сам е ужасно.“

Мислейки за тях, изведнъж се сети за себе си. „Нали и аз съм съвсем сама? Никой не ме чака след работа. Никой не се интересува как се чувствам! Нямам дори приятел, с когото да изляза на вечеря или да отида на кино.“ Досега си бе внушавала, че ще може да се оправя сама, но дали наистина успяваше?

Тази вечер се бе държала отвратително с Вон. Но той сам си бе виновен. Не можеше да го понася. Вон съчетаваше двата типа мъже, с които се бе зарекла да няма нищо общо. Първият тип бяха егоцентричните, привлекателни и надути мъже, а вторият — полицаите. Но защо тялото ѝ не се подчиняваше? Защо то се влияеше от неговата близост? Нима вече не можеше да се самоконтролира. Беше станала нервна и уязвима. Никога не се бе чувствала толкова раздвоена и обърквана.

По време на партито независимо какво правеше, или с кого говореше, очите ѝ несъзнателно следяха Вон. Гледаше го как подхвърля шеги, как се смее, как разпалва огъня на скарата. Русата му коса отразяваше светлината на пламъците и той някак изпъкваше сред останалите си колеги. Ким не можеше сама да разбере собствените си действия. Защо при толкова много мъже погледът ѝ търсеше само него.

Това, което я подразни, бе, че Вон на няколко пъти го улавяше, като ѝ отвърщаше с широка усмивка, от която сърцето ѝ забиваше по-

силно. Преди да дойде в Лилоут Крийк си мислеше, че вече никога няма да бъде подмамена от мъжката привлекателност. Веднъж се бе опарила и още страдаше от това. Бе си дала дума да не се увлича по самоуверени, добре изглеждащи егоисти. Изведнъж си даде сметка, че се страхува. Страхуваше се от чувствата си, от Вон, от самата себе си. От собствената си уязвимост и безпомощност.

Вон паркира пред дома на леля й. Тишината върна Ким в реалността.

— Отивам да проверя всички стаи. Ако искаш, ела с мен.

— Да, ще дойда.

Тръгнаха заедно към къщата. Вон все още не проумяваше, защо Ким е толкова мълчалива. Преди да се качи в джипа му изглеждаше толкова весела и щастлива. Сигурен бе, че е прекарала добре, защото я бе наблюдавал как говори с другите жени, как се усмихва на ухажването на Рей. Още едно чудно нещо, което главата му не искаше да побере. „Любов между ченге и врачка!“ Звучеше като епизод от хумористичен сериал.

Беше гореща юлска нощ. Близката гора сякаш бе оживяла от хора на щурците и звуците на нощните й обитатели.

Ким от около минута отчаяно ровеше из чантата си за ключовете. Най-накрая ги откри и ги подаде на Вон. Той отключи безшумно, направи й знак да мълчи и влезе на пръсти. Опитаха се да останат незабелязани, но персийската котка ги посрещна със силно, неодобрително мяукане. Ким се наведе, за да я успокои.

— Остани тук, аз ще проверя първо кухнята.

Вон отвори кухненската врата и включи лампата. Започна да оглежда един след друг шкафовете, лавиците и най-накрая хладилника.

— Всичко е наред, можеш да влезеш. Връщам се след минута. Ще проверя горния етаж, спалнята и дневната.

Ким седна на стола и си наля чаша кола. Не беше жадна, но просто нямаше какво да прави. Бе погълнала толкова количество кафе, кола и бира, че едва ли щеше да заспи. Подскочи от изненада, защото не бе усетила, че Вон се е върнал.

— Извинявай, че те стреснах. Горе също всичко е наред.

Мекият му басов глас й действаше толкова възбуждащо. „По дяволите! Защо намирам всичко у него така привлекателно!“

Кимна с глава, без да му отговори. Надяваше се да я остави сама и да отиде да направи оглед на къщата отвън. Но Вон си стоеше и сякаш нямаше намерение да тръгва. Ким търсеше сили в себе си да му изкрещи: „Остави ме сама! Не искам да те виждам!“

— Как прекара тази вечер? Хареса ли ти барбекюто?

— Да, чудесно беше. Лилиан Хол е много приятна жена...

За да прекъсне този разговор, Ким тръгна към бюфета, макар че сама не знаеше какво ще търси там.

— Окей, Ким. Каж ми какво става, какво те безпокои?

Изненадана се обърна към него. „Нима ми личи?!“

— Нищо, защо питаш?

— Не е истина, толкова си нервна. Явно нещо те притеснява. Каж ми, може би ще мога да ти помогна.

Ким въздъхна и закри очите си с длан. Трябваше да се махне от това място. От този град, от самоуверения му шериф, от тази къща — затвор. Да се прибере у дома и да започне нормален живот.

— Мисля, че трябва да си тръгна за Сиатъл...

Допреди малко идеята ѝ бе смътна. Едва когато произнесе тези думи разбра, че наистина иска да го направи.

— Добре ли чух, Кимбърли? Стори ми се, че каза: „Връщам се в Сиатъл?“

— Правилно си чул, шерифе.

Ким се обърна, решена да се пребори със сарказма, който долови в гласа му.

— Това чакане нещо да се случи ми писна. От една страна е направо смешно, а от друга ми действа прекалено изнервящо. Имам толкова други неща да върша. Зарязах бизнеса си, отказах се от нормалния си живот... Защо е всичко това, шерифе? Докога ще чакаме? Ами ако той изобщо не се появи?

Вон направи крачка към нея.

— Ким, моля те, успокой се. Минали са едва няколко дни. Закъде се разбърза изведнъж? Нима бягаш отново? — гласът му бе мек и спокоен, без следа от гняв. — Какво те изплаши толкова? Да не би да е Скитър Бърнс? Този нещастник, който обикаля цяла нощ улиците, само за да види някоя разголена жена? Та той е напълно безобиден.

Ким го гледаше мрачно. Нима можеше да я разбере. Не се страхуваше от Бърнс, а от Вон Гарет. От мъжа, който я привличаше и когото презираше.

Отвърна му също със спокоен тон, макар че ръцете ѝ трепереха:

— Не мога да стоя като теб в това забравено от Бога място и да пилея времето си. Имам по-добри идеи как да прекарам живота си. Ако убиецът се е отказал от мен, има ли разлика, дали ще съм тук или в Сиатъл?

— Не, няма, разбира се.

Вон стоеше толкова близо, сякаш искаше чрез ръста си да ѝ внуши своето превъзходство над нея. „Няма да стане, шерифе!“

— Но грешиш, ако мислиш, че се е отказал. Прекалено е хитър и винаги обмисля всичко внимателно — добави той.

Направи още една крачка напред и Ким се видя принудена да отстъпи.

— Окей, шерифе, ще остана още няколко дни, но не искам повече от мен. Ако нищо не се случи, си тръгвам. А сега ще те помоля да си отидеш.

— Не и преди да отговориш на въпроса ми.

Вон отново пристъпи и тя усети как гърбът ѝ опира в стената.

— Какъв... какъв въпрос?

— От какво се страхуваш?

— От нищо. Не се страхувам от нищо.

— Е, добре. Защото не мога да си представя, че съм подценил онази нахакана, безцеремонна малка кучка, която нахълта в офиса ми преди няколко дни.

Малко оставаше да му залепи една плесница. „Нима така изглеждам? По този начин ли ме виждат мъжете?“ Сега разбираше, че постепенно се превръщаше в точно такава жена. В опита си да се защити се държеше грубо с всички мъже. Дори Кен Танас често ѝ бе повтарял: „Ким, моля те, отпусни се. Бъди поне един път истинска, престани да се преструваш. Нали съм твой съпруг?“ Колко ли пъти бе чувала тези и подобни думи през четирите години на брака им.

Тогава не можеше да ги разбере. А сега?

— Не, не си ме подценил. Изглежда съм такава...

Вон усещаше, че изпада в особено настроение. Губеше контрол над себе си. Желаше Ким. Искаше я толкова силно, както никога

досега не бе желал жена. Може би това се дължеше и на откритието, което бе направил. Когато бе влязъл в спалнята, за всеки случай бе отворил и гардероба, за да провери дали няма вътре отново някаква изненада. „Изненада“ наистина имаше, защото рафтовете бяха отрупани с фино секс бельо. Наскоро беше чел, че жените много си падали по него, но Ким бе едва втората жена, за която откри, че носи такава. Първата бе една проститутка, която бе арестувал в Сиатъл, но за нея то си беше работно облекло.

Въображението му се развихри. Представи си Ким с разпуснати коси — така, както я бе видял преди няколко дни, когато я бе събудил. Виждаше я да лежи на голямото легло, покрито с бели сатенени чаршафи. Беше облечена в полупрозрачен червен комбинезон, черни бикини и чорапи с дантела.

Искаше да се люби с тази жена. Макар да си даваше вид, че не го харесва, вероятно и тя го желаше. Колкото повече мислеше за това, толкова по-уверен се чувстваше. Ким имаше нужда от любов. Затова през цялата вечер го бе търсила с очи. Когато и да се обърнеше, откриваше, че тайно го наблюдава. Не знаеше само как да го направи. Преди няколко дни, когато я беше целунал, веднага бе заявила, че не иска да се обвързва с него. Но Вон също не искаше.

Пристъпи още една крачка напред и за нея вече нямаше място за отстъпление. Лицето ѝ се изопна от напрежение, гърдите ѝ се повдигаха от учестеното ѝ дишане. „Какво ли бельо си е облякла тази вечер?“ — мина му през ума.

Ким се опита да се отдръпне.

— Няма да те пусна. Съществува един проблем, който трябва да разрешим.

— Какво имаш предвид?

— Желая те и мисля, че и ти мен — също.

— Какво ти стана? Полудя ли?! Мразя те, махай се!

— Изглежда, че чувствата ни са взаимни, скъпа, но има ли това значение?

— Престани да ме наричаш „скъпа“!

„Господи, и неговите ли чувства към мен са толкова объркани, колкото моите собствени?!“ Сигурно беше така. Както всеки мъж, той навярно си мислеше, че след като я обладае, всичко ще се оправи. Но Ким не беше такъв тип жена. Винаги, когато правеха секс с Кен, той

дълго я подготвяше. Запалваше огъня в камината, отваряше бутилка шампанско, търпеливо я възбуждаше...

— Моля те, Вон, иди си...

Пулсът ѝ беше учестен, гърлото ѝ пресъхна. Думите не прозвучаха категорично, а и може би не ѝ се искаше да звучат така.

— Не, Ким!

Изведнъж устата му се наведе към нейната. Докосна я нежно и бавно. Несигурно и колебливо, сякаш да опита вкуса ѝ. Ким не се опита да му попречи. Тялото ѝ не се подчиняваше на разума. Устните ѝ леко се разтвориха. Едва успя да разпознае изплашения звук, който излезе от собственото ѝ гърло. Вон я притисна още по-плътно.

„Господи, помогни ми, как го желая и как се... ужасявам.“

Топлина заливаше тялото ѝ на вълни, ръцете ѝ се обезсилиха, усети езика му в устата си.

Чувстваше се като нощна пеперуда, привлечена от измамната красота на горящия огън. Страхът я връхлиташе неудържимо, но хипнотичното изкушение на желанието и страстта притъпяваха всеки негов изблик. Ръцете му загалиха гърдите ѝ. Прилив на неземно удоволствие, по-силно от всичко досега, я разтърси цялата. Зърната ѝ се уголемиха и втвърдиха. „Господи, колко съм се заблуждавала. Сексът винаги ми е липсвал...“

Вон извади езика си и обсипа с целувки лицето ѝ. Усети топлия му дъх, когато устните му докоснаха меката извивка на ухото ѝ. Сърцето ѝ диво подскачаше. Дишаше бързо и на пресекулки.

Той се отдръпна неочаквано.

— Не мога да повярвам, че това е толкова хубаво... Хайде да се махаме от тази кухня.

Още преди тези думи да достигнат до замъгленото ѝ съзнание, Вон я вдигна на ръце и я понесе. Когато преминаваше през дневната, той видя как стихва възбудата ѝ и колко болезнено изживява всичко. Можеше да прочете всички емоции по лицето ѝ, като в отворена книга. Страх, изненада, отчаяние, покорство. Не можеше обаче да разбере, защо преживява всичко това. Учестеният ѝ пулс, набъбналите ѝ гърди показваха, че тя също го желае. Качваше се вече по стълбите, когато резкият ѝ глас го стресна.

— Вон, пусни ме! Мога да вървя и сама!

— Няма да стане. Ким. Не обичаш ли да те носят?

— Само през прага на църквата.

Влязоха в спалнята и се приближиха до леглото. Очите ѝ се изпълниха с тревога и притеснение.

— Моля те, пусни ме, не знаеш какво правиш.

Той затвори устата ѝ с целувка и я положи нежно на кревата. После бързо откопча и свали сандалите ѝ. Седна до нея и започна да изследва с език чувствителната кожа зад ухото ѝ. Ким се опита да протестира, когато ръката му се зае да разкопчава копчетата на блузата ѝ, но Вон ѝ прошепна нещо и тя се предаде.

Блузата се разтвори и това, което видя, го очарова.

Розов полупрозрачен сутиен покриваше красивите хълмчета на гърдите ѝ. Свали първо блузата ѝ, а после сутиена, и започна да докосва с устни набъбналите им зърна. Ким въздъхна и зарови пръсти в косата му, притискайки го по-силно към себе си. Помогна му трескаво да разкопчае полата ѝ и да я изхлузи през бедрата ѝ. Бикините ѝ бяха същия цвят като сутиена. Тънката прозрачна материя подчертаваше прекрасните ѝ форми. Нова гореща вълна премина през слабините на Вон. Чувстваше, че е максимално възбуден. Изправи се бързо и свали ризата си. Ким отвори очи, за да го наблюдава. Той разкопча колана и се освободи от панталоните си. Останал само по слип, бавно се отпусна до нея. В погледа ѝ, освен страст и желание, откри и любопитство. Това малко го притесни и не избърза да свали слипа си.

Дланите на Ким го помилваха плавно по гърба. Гладката му бронзова кожа я възбуждаше неимоверно. Топлината на тялото му я изненада. Когато Вон свалеше ризата си, откривайки мускулестото си тяло, очакваше, че то ще бъде студено като мрамора, от който сякаш бе изваяно. Всичко в него бе перфектно. Добре оформени твърди гърди, широки рамене, стегнат ханш. Не беше много окосмен, с изключение на русите косъмчета по средата на гърдния му кош. Прекара ръка по плоския му корем и той почти подскочи. „Нима е толкова чувствителен към моите ласки, колкото аз към неговите?!“

Вон развърза плитката и разпръсна с пръсти косата ѝ. Ким доближи лицето си, за да усети отново приятната топлина на гърдите му. Миришеше на хубаво. Имаше приятен мъжки аромат. Без съмнение, Вон бе най-привлекателният мъж, когото бе срещала. Но нали ѝ бе в характера да избягва контактите с мъже от неговия тип.

Кен бе симпатичен, но не можеше да се сравнява физиката му с тази на Гарет. Кен винаги щеше да си остане в спомените ѝ като добър и любящ съпруг.

„Господи, какво ми става? Аз съм в леглото с мъж, за когото сигурно мечтаят поне една четвърт от жените в щата, а си мисля за покойния си съпруг...“

Дланите ѝ в унес галеха и изучаваха тялото му. Вон наведе глава, устните му докоснаха гърдите ѝ, а после загриза зърната им. Ким застана от удоволствие. Дълго... прекалено дълго бе живяла без това...

„Вон покри устата ѝ с целувки. Ръката му навлезе под ластика на бикините ѝ, галейки русото венерино хълмче, търсейки я. Влагата прииждаше между бедрата ѝ. Вон внимателно пролази с пръст в утробата ѝ. Все още беше тясна, но ласкава като кадифе, тръпнеца от нетърпение.

Той изхлузи бикините ѝ и започна да изучава тялото ѝ с език и устни. Тишината бе нарушена от дълбоките стонове и въздишки на Ким. Напрежението ѝ вече приближаваше връхната си точка, когато Вон свали слипа си и плавно разтвори бедрата ѝ. Целуна я силно и, притискайки се към нея, бавно започна да прониква във влажните ѝ недра. След няколко тласъка тя изохка от болка.

— О, моля те, скъпа, отпусни се...

— Аз... съжалявам. Не съм го правила от две години...

Треперещият ѝ глас подсказваше, че може да се разплаче всеки момент.

— Шшт. Господи, защо ми се извиняваш? Успокой се.

Вон напрегна волята си, за да овладее желанието и страстта си. Без да излиза от нея, започна да гали лицето и косата ѝ.

— Успокой се, всичко е наред.

Бавно, сантиметър по сантиметър, започна да напредва навътре. Инстинктивно Ким му помагаше, извивайки ханша си.

— Ти да не си девствена? Как си могла да се въздържаш толкова години?!

Ким не му отговори. Пръстите ѝ се впиха в гърба му, притискайки тялото му по-плътно и по-плътно към нейното, докато той най-накрая проникна докрай в нея. Ким застана и обви с крака кръста му, за да приеме по-дълбоко мощните му тласъци.

Няколко минути по-късно Вон усети, че нещо се е променило. Ким все така стенеше, но в стоновите й имаше някаква разлика. Искаше му се да открие каква е, затова се опита да забави ритъма, но вече бе твърде близо до оргазъм. С още няколко мощни движения го достигна, почти едновременно с Ким. Или поне така му се стори...

Сърцето му бавно се успокои. Отпусна се на една страна до нея и нежно започна да отмахва косата й от лицето:

— Защо имитира, че имаш оргазъм?

Тя се надигна и го погледна учудено.

— Как... защо мислиш така?

— Не съм много сигурен, но ми се стори, че само се преструваш.

Ким се отдръпна от него, зави се в одеялото и впери очи в прозореца.

— Винаги съм го правила.

Нямаше сили да го погледне.

— Не исках никой да разбере, че съм фригидна. Че не мога да изживявам... Винаги ми е било по-лесно да се преструвам.

Вон си спомни страстната, жадна за любов жена, която допреди малко бе в прегръдките му. Не, тя не би могла да е фригидна. За да не може да достига до оргазъм, сигурно имаше причина.

Изправи се на лакти и се взря в лицето й.

— И ти никога не си...

— Не...

Имаше нещо, което криеше. Професионалният нюх му го подсказваше.

— Да не си била изнасилена?

— Не, не съм.

— Ами какво има тогава, кажи ми?

— Ти ще излезеш голям любопитко.

— Винаги съм бил.

Настъпи мълчание.

— На никого не съм разказвала това... Дори и на Кати, най-добрата ми приятелка. Но може би е дошло време да го направя — Ким вдигна очи към него и се усмихна. — След като ти си първият мъж, който откри това...

Отново настъпи мълчание. Ким още се двоумеше. «Дали да му кажа? Узнавайки за това, той става твърде опасен. Когато си поиска,

може да ме нарани така, както никой друг досега.» Но някакъв вътрешен глас ѝ казваше, че може да му вярва. Господи, дано не правя грешка!“

— Бях на шестнадесет... Казваше се Гейдж. Беше две години по-голям. Звездата по футбол в нашето училище. Един такъв мускулист, наперен. Когато те видях за пръв път, много ми заприлича на него. Както и да е, излизахме заедно няколко месеца. За него вероятно не съм значела нищо, защото той можеше да има, което момиче си пожелае. Но аз бях глупава и си мислех, че той ще бъде първият и единствен мъж в живота ми. Гейдж ми отне девствеността. Първият път ми хареса, но бях очаквала повече... Извинявай, май ще имам нужда от цигара.

— Вземи си, в джоба на ризата ми са.

Ким се пресегна и извади пакета „Кемъл“. Лицето ѝ бе изопнато от напрежение. Тези спомени все още ѝ причиняваха болка. Загърна се в одеялото, стана и се приближи до стената, където висяха снимки на отдавна починали нейни роднини. Остави пакета цигари на масата до гардероба и погледна към него, макар че едва ли го забелязваше.

— Да, докъде бях стигнала... Реших, че сексът не е нищо особено. Нямахте ги „фойерверките“, които очаквах. Но използвах секса, за да задържа Гейдж при мен. Не допусках, че такава връзка няма никакво бъдеще. Хиляди пъти съм се питала, как съм могла да излизам и да спя с него. Та той не заслужаваше и един ден да бъде с мен. Но тогава сигурно ме е карал да се чувствам като по-голяма, като възрастна, а аз имах нужда от това.

Ким замълча и оправи косата, падаща по лицето ѝ.

— Неговите приятели не ми харесваха. Не бях от тези момичета, които прекарваха цели нощи по купони. Не исках да излизаме с тях, нито дори да ги виждам, независимо колко настояваше той. И понеже удовлетворявах всичките му сексуални желания, Гейдж все по-рядко и по-рядко се включваше в компанията им. Срам ме е като си спомня, каква глупачка съм била.

— Не мисля, че трябва да се срамуваш. Всички сме извършили неща, от които после не сме горди. Такъв е животът.

— О, недей използва тези изтъркани фрази. Каквото и да кажеш, няма да промениш начина, по който се чувствам. Както и да е... Един ден се срещнахме, както обикновено. Гейдж ме заведе в

гимнастическия салон. Часовете бяха свършили и бе съвсем тихо. Отидохме в задната част, където държаха дюшеците и другите уреди. И... и той ме съблече. Започна да ме възбужда, само така... нали разбираш... Господи, мислех, че ще ми е по-лесно.

Ким се облегна на гардероба. Мразеше Гейдж толкова, колкото и спомена за себе си оттогава. „Как съм могла да бъда толкова наивна?!“ Не ѝ се мислеше за това, но вече бе започнала да му разказва. Всичко се превръщаше в истинско мъчение.

— Обикновено, преди да се любя, той ме възбуждаше за съвсем кратко време. Смятах, че това е в реда на нещата. Но този път Гейдж бе различен. Любовната ни игра продължи сякаш безкрайно. Сигурно е било повече от половин час. Започнах да усещам неща, които дотогава не бях усещала. Може би за първи път исках искрено той да прави любов с мен. Трябва да ме разбереш, че тогава съм била неопитна и... срамежлива. Опитах се да покажа на Гейдж, че съм готова. Целувах го, притисках тялото му в моето. Но той сякаш не ме забелязваше. Изведнъж ми прошепна: „Каж ми какво искаш, скъпа. Каж, че искаш да те любя.“ Мислех си, че тези думи ще го възбудят още повече и затова не се замислих изобщо, когато ги изрекох. Аз наистина исках да го направя. Казах му това, което искаше, молех го да ме люби... — Споменът от болката и унижението сви гърлото ѝ. — И тогава Гейдж се изправи и ме погледна по-особено. Аз лежах там, дънките ми бяха свалени, блузата разкопчана, косата разчорлена, а той каза само: „Чао, скъпа!“

Ким потрепери. Сигурно тези две думи означаваха много за нея, защото Вон усети ужаса, с който ги произнесе. Разбра колко страдание е скрито зад това „сбогуване“.

— Изпаднах в шок. Разбрах, че съм измамена, но не знаех какво може да е направил. Всичко премина през главата ми. Едва като излизаше от салона, чух как изключи касетофона, скрит в чантата му.

Направил го бе заради приятелите си. Явно са го подигравали, че някаква си кучка го върти на пръста си. Били се обзаложили, че той винаги може да си тръгне, дори ако го моля да прави секс с мен. И спечели. Надявал се е, че ще го разбере, че ще го оправдая, след като е възвърнал самочувствието си. Никога не можа да разбере какво ми е причинил...

Вон я гледаше как крачи напред-назад из стаята. Разбра колко мъка е преживяла през детството си. Бе избягала от ужаса след смъртта на баща си, за да намери срама и унижението в училище.

— И след това... оттогава, достигна ли до този момент, когато съм само на секунди от оргазъм, нещо се прекъсва в мен. Все едно, че някой натиска бутон. Всичките ми чувства умират, нищо не остава... Никога след това не съм молила мъж за нещо...

Ким изрече тези думи толкова тихо, че те едва се чува. Учуди се дори, че ги е казала.

Вон прехапа до болка устни, безсилен да направи нещо, за да ѝ помогне. Ако можеше да се добере до онзи мръсник, с удоволствие би му извил врата. Това засега изглеждаше невъзможно, затова си обеща следващия път, когато се любят, тя на всяка цена да изживее оргазъм.

Разбира се, ако имаше следващ път...

Бяха се сбогували с Вон преди един час. Ким вече се обвиняваше, че му е казала. Изчерви се от неудобство. „Как може да съм толкова глупава?! Няма ли отново да съжалявам след няколко години? Какво ли си е помислил за мен? Как ще го погледна отново в очите? По-добре да не го срещам, освен ако е неизбежно.“ Изведнъж подскочи от изненада, когато големият стенен часовник удари един часа. Вибрациите от звъна му още отекваха, когато си спомни нещо. Вон бе ѝ споменал, че може би времето има особено значение за убиеца. Зави се по-плътно с одеялото и тръгна надолу към кухнята. Макар че къщата бе осветена и Вон седеше във в колата си, не се чувстваше спокойна. Едва ли щеше да заспи и тази нощ. Досега никога не бе страдала от безсъние. Може би това се дължеше и на големите дози кофеин, които напоследък поглъщаше без мярка. Отвори хладилника и извади бутилка „Севън ъп“ и пакетче пуканки. Отпусна се на дивана и реши да погледа телевизия. Надяваше се да открие някой достатъчно скучен филм, от който да ѝ се доспи. Нямахте програмата, затова взе дистанционното управление и започна да сменя каналите един след друг. Намали звука, защото рекламите както винаги бяха с няколко децибела над нормалното. Първият филм, на който попадна, бе с Линдси Вагнер в главната роля. Героинята ѝ бе преследвана от тълпи оживели трупове, опитващи се да я привлекат в техния свят. След не повече от минута смени канала. Най-накрая се

спря на поредния епизод от „К-9“. Беше го гледала преди година и нямаше какво толкова да я разтревожи. А и от всички филми той се оказа с най-малко изстрели и насилие.

Вече се бе увлякла във филма, когато неочакван звън наруши тишината. Звукът я изненада и разля част от газираната напитка върху ръката си. Вече бе почти седмица тук, а телефонът звънеше за първи път. „Кой ли може да е по това време?!“ Ядосано се избърса и се протегна да вземе слушалката.

— Ало? Кой е? Ало?

— Здравей, Кимбърли.

Беше дрезгав, неприятен глас. Напълно непознат.

— Кой сте вие?

Настъпи мълчание и Ким понечи да затвори апарата.

— Отмъщението е мое. Аз нямам име. Наричат ме Господарят на смъртта.

Ким замръзна. Стисна слушалката толкова силно, че ръката ѝ побеля. Отново мълчание, а после — странен съскащ смях. Макар и парализирана от страх, тя намери сили да попита:

— Защо правите това?

— Ти я почувства, нали, Кимбърли? Усети нейната ледена целувка. Те са приятелки със Смъртта. Името ѝ е Опасност.

Ким потрепери ужасена, но гневът, който я обхващаше, бе посилен.

— Кажете ми, защо правите това?! — настоя с равен тон.

— Не исках да си мислиш, че съм те забравил. Аз никога не забравям, Кимбърли. Запомни това.

Линията прекъсна и настъпи тишина. Зловеща тишина.

IX

Вон държеше факс в ръцете си, но не можеше да се концентрира върху него. Продължаваше да мисли за Кимбърли. Изминала бе една седмица, откакто прекараха нощта заедно. На сутринта тя бе дошла в полицейския участък, за да му съобщи, че е получила заплашително телефонно обаждане. Бе се държала безцеремонно, дори на моменти и грубо. Той не бе разбрал защо не го беше извикала, след като знаеше, че е във в колата.

През тази седмица бяха говорили само няколко минути, и то само за това, как върви следствието по убийството на Трент.

„Защо отношенията ни си останаха същите както преди? Все едно, че нищо не се е случило между нас.“ Поклати глава. Трябваше да си върши работата, а постоянно мислеше за нея. Това вече започваше да го дразни.

Опита се да насочи вниманието си към факса от полицията в Сиатъл, относно запитването за Майк Драйтън. Оказа се, че Майк не бе излъгал, но бе спестил част от истината. Той действително идваше от Такома, но преди да дойде тук, година и половина бе живял в Сиатъл. Вон прибави и неговото име в списъка на хората, били през април в Сиатъл. „Трябва да държа под око този човек. Дори мога да намина към магазина, за да го притисна.“

Почука се на вратата и след секунда Мелиса подаде глава.

— Дорийн Хенсън се обади. Исква да говори с теб и изглежда е много ядосана.

Вон вдигна слушалката.

— Шериф Гарет слуша.

— Колко време ще ти трябва да хванеш този кучи син! Убил ми е птичката, а отдолу е оставил едно от лайнените си стихотворения!

Дорийн завършваше в момента един от поредните си курсове за квалификация. Никога не бе му говорила с толкова неприличен език. Нещо силно я бе изплашило. Вон беше един от малцината хора в града, който я познаваше добре, за да разбере това.

— Ей, Дорийн, чакай малко, говори по-спокойно. Какво се е случило?

Спомни си кога за последен път я беше виждал ядосана. Бе настоявал да му разкаже за детството си. Майка ѝ бе починала, когато тя е била на две години. Живяла бе заедно с баща си и четиримата си братя. Бе ги нарекла глутница хиени. Тогава не я бе попитал какво точно иска да каже. Но веднъж случайно бе гледал научно-популярен филм за Африка, в който малките хиени разкъсаха ранената си майка. Тогава напълно я бе разбрал.

— По дяволите, глух ли си?! Казвам ти, че убиецът е бил тук и е оставил визитката си.

— Не пипай нищо, идвам веднага.

Вон стана и тръгна към изхода. Бяха преустроили съседната стая за агента Стоун. Почука на вратата му.

— Здравей, Стоун. Мисля, че ще трябва да дойдеш с мен. Изглежда си е избрал нова жертва.

Стоун се изправи и мълчаливо взе якето и куфарчето си. Едва когато се качваха в джина, попита:

— Мъж или жена?

— Жена. Казва се Дорийн Хенсън, учителка е в началните класове.

Пет минути по-късно паркираха пред двуетажна къща на „Маккарди роуд“. Дорийн бе наела това жилище с помощта на директора на училището. Един възрастен учител, след като почина, бе завещал цялото си имущество на местната управа.

Облечена в свободни къси панталони и яркожълта блуза, тя вече ги очакваше на стълбите. Ландън си играеше около нея. Вон си позволи само за момент да погледне сина си.

Момчето имаше неговите очи, но косата му, вместо руса, бе черна. И преди Вон се бе учудвал на това, защото косата на Дорийн пък бе кестенява. Ландън изчурулика нещо с разперени ръчички. Беше красиво и жизнено дете.

— Влизайте направо в кухнята. Ако ви трябвам за нещо, извикайте ме.

Тонът на Дорийн бе по-спокоен, отколкото по телефона.

— Дорийн, това е г-н Стоун, агент от ФБР. Стоун, запознай се с Дорийн Хенсън.

Двамата си стиснаха ръцете.

— Надявам се, щом вече сте тук, господин Стоун, да откриете по-бързо убиеца.

— Да, това е нашето намерение, госпожице Хенсън.

Гарет отвори входната врата и Стоун влезе първи в къщата. Когато го последва, видя, че агентът изследваше внимателно с очи всичко от тавана до пода. Спря се да огледа стълбището, водещо към втория етаж.

— Откри ли нещо?

— Не, само бебешка пудра.

Това заключение остави Вон в недоумение. „Къде е видял детска пудра?“ Тръгна към кухнята и когато натисна летящата врата, се натъкна на Стоун. Този човек имаше лошия навик да застава на най-неподходящите места.

— Какво правиш сега?

— Оглеждам.

— Какво?

— Всичко, господин любопитко. Когато се опитваш да хванеш един убиец, трябва да вникнеш в начина му на мислене. Първото нещо, което видях, бе тази клетка за птици.

Стоун посочи кафеза, в центъра, на който висеше жълто канарче, обесено на парче корда.

— Той обича да убива животни, а това в известен смисъл е рядкост. Трябва само да разберем, защо го прави.

Агентът се взря в убитата птица.

— Тези, които убиват животни и хора едновременно, имат психични отклонения. Така демонстрират мощта и силата си. Или ако говорим за отмъщение, това е нещо като предупреждение към жертвата. Впрочем, може да означава и двете — и предупреждение и отмъщение.

— Искаш да кажеш, че убиват тези животни, защото техните собственици са привързани към тях и ги обичат. Това не се връзва нещо с убитата катеричка, подхвърлена на Кимбърли Танас.

— Напълно си прав, но госпожицата не живее в Лилоут Крийк и няма домашен любимец. Тя е жена и убиецът е сметнал, че ще реагира, на каквото и да е убито животно.

Стоун вдигна куфарчето си и го отвори на масата. Сложи на ръцете си чифт гумени ръкавици и откачи клетката от куката на тавана.

— Какво искаше да кажеш преди, когато ми спомена за бебешката пудра? — попита Вон.

— Животните са невинни и беззащитни същества. Затова ние винаги трябва да се грижим за тях.

— Нищо не те разбрах. Какво означават думите ти?

— Означават само едно — невинност.

— По дяволите, Стоун! Да не намекваш, че би могъл да посегне на детето?

— Само той може да ти отговори. Пак ти напомням, че този човек гледа на света по друг начин. Мисловните му процеси са нарушени и объркани. Причината, поради която убива животни, може да е съвсем близо до тази, поради която може да посегне и на малко дете.

— Господи!

Вон се почувства така, сякаш го бяха ударили в стомаха. Това беше неговото дете, а Стоун говореше толкова сухо и делово. „Но откъде би могъл да предполага.“

Докато агентът изследваше мъртвото канарче, Вон потърси следи от отпечатъци по мебелите и вратата. Още преди да започне, знаеше, че това е почти безсмислено.

— Ей, Гарет, ела да видиш нещо — Стоун му показва парчето корда, което бе извадил от клетката. — Виж, това е особен възел, казва се „примката на палача“. Повече символика. Първо е убил птичето, като вероятно му е счупил врата, а после го е обесил. Този човек едва ли не си мисли, че е съдия или екзекутор. Познавал е жертвите си. Може би не особено добре, но все пак... Убийствата, според мен, са извършени по някаква незначителна причина. Например, ти го срещаш по улицата и го бутваш, без да му се извиниш. Това става причина да те убие. Жертвите и той не са били врагове, но са имали някакъв контакт.

Стоун замълча, взе от куфара си пинсети и измъкна листче хартия, закрепено към дъното на кафеза. Разгъна го и прочете:

Ела при мен!

*Ще ти дам студена, ледена
целувка.
Розите ми са мъртви,
устните сиви.
Очите ми — без ириса и
без зеници.
Умряха те и бели са,
като лице на камък.
Ела, любима.
Аз те чакам.*

— Познато ли ти звучи?

— Да, но откъде точно, не мога да си спомня.

Вон прибра грижливо листчето, а после в друг плик сложи убитата птица.

— Вон, аз ще поогледам тук. Ако искаш, върви поразпитай госпожица Хенсън и изследвай задния двор. Като свърша, ще дойда при теб.

Гарет кимна и тръгна към изхода. Дорийн все още седеше там, където я бяха заварили. Ландън веднага дотича при него и сграбчи ръката му.

— Дорийн, трябва да ти задам няколко въпроса.

— Слушам те.

Вече не му изглеждаше ядосана. Просто бе една млада жена, не познала думата любов през своето детство. Той знаеше какво е да си живял по такъв начин. С неохота пусна пръстчетата на сина си и извади бележката.

— По кое време откри птичката?

— Помниш ли кога ти се обадох?

— Около осем и половина.

— Да, точно тогава. Слязох долу и започнах да приготвям закуската. Забелязах, че Мими не пее, както обикновено. Обърнах се и я видях да виси... — Дорийн потрепери и потри слепоочията си. — Прочетох бележката и ти позвъних.

— Нищо не си пипала, нали?

— Не, не съм.

— Да си чула нещо необичайно снощи?

— Нищо.

— Вратите бяха ли заключени?

— Разбира се. Щом разбера, че братята ми са тръгнали към бара, винаги проверявам вратите. Не вярвам снощи да съм забравила.

— Искам да проверяваш и за в бъдеще.

Дорийн рошеше косата на Ландън, който се притискаше до нея. Тя се бе оказала много добра и грижовна майка. Вон не искаше да я плаши, но поне трябваше да я предупреди:

— Стоун смята, че Ландън може да е в опасност.

— О, не! Защо? — Дорийн притисна детето още по-силно и Ландън изхлипа.

— Убиецът обича да наранява жертвите си, като им отнема нещо, което обичат и към което са привързани.

Вон затвори бележника и го прибра в джоба си.

— От днес ще имате охрана, докато сте в къщата. Ако излизаш някъде, ще казваш на полицая къде отиваш и кога ще се върнеш. Съгласна ли си?

— Май нямам голям избор. Колко време ще имам „бавачка“.

— Колкото трябва, за да го хванем.

Гарет вече бе помолил Калиан, полицаят от Калиспел Фолс, да поеме част от дежурствата. Ако се наложеше, щеше да поиска подкрепления и от съседните селца. Можеше да наеме и няколко младежи, на които имаше доверие.

Дорийн мълчеше. Погледна я. Все още си оставаше привлекателна жена — кестенява коса, зелени очи, красиво лице с изящни устни. Но вече не предизвикваше предишните чувства у него. Тя си оставаше само майка на сина му и... разбира се, приятелка. Нищо повече. „Кога ли настъпи тази промяна?“

— Извинявай, разхвърляхме малко в кухнята, докато търсихме следи и отпечатъци.

— Няма значение.

— Съжалявам, но ще трябва да вземем и твоите отпечатъци, за да можем да ги изолираме. Имаш ли нещо против да влезем вътре.

Дорийн тръгна мълчаливо. По лицето ѝ още личеше ужасът, който бе преживяла.

Тъкмо бяха привършили и прибираха материалите, когато на входната врата се позвъни. Дорийн потрепери леко, но се запъти да отвори.

— Добър ден, Дорийн.

— Здравей, Барни.

Вон погледна към Стоун.

— По дяволите, това е Барни Маккартни, кореспондент на „Обзървър“. Добро момче е, но има нюх на хрътка. Да вървим, преди да е сграбчил Дорийн.

Стоун кимна, затвори куфарчето си и тръгна мълчаливо към изхода.

— Здравей, Барни — рече Вон, — какво те води насам?

— Носи се слух, че нещо било изплашило Дорийн тази сутрин. Реших да дойда и да видя какво става.

Гарет забеляза как отсреща в къщата на мисис Хендрикс завесата на прозореца леко се отмести. „Ето откъде е получил информация Барни“ — мина през ума му. Обърна се към Дорийн.

— Не мисля, че нещо те е изплашило, нали?

— Не, няма такова нещо. Някой те е заблудил, Барни.

— О, стига глупости! Защо винаги се държите така с мен? Нали винаги съм ви помагал, с каквото мога.

Гарет изучаваше възмутеното му закръглено лице. Той наистина имаше право. Винаги бе работил в помощ, на полицията, а не против нея. Беше му задължен, защото на няколко пъти бе забавял репортажи, за да помогне на следствието. В Лилоут Крийк за най-достоверни се считаха новините, предавани от уста на уста. Когато Барни изпратеше някой материал в „Обзървър“, всички го критикуваха, че не е разбрал достатъчно добре дадена история. Естествено, те я знаеха така, както примерно, г-н Уолд я беше разказал. Маккартни бе станал популярен само с рекламните страници, които издаваше един път в седмицата. В тях имаше купища полезна информация — поздравления, съболезнования, обяви за покупко-продажби и т.н.

Дорийн отстъпи от вратата.

— Заповядай, влез.

Барни тъкмо бе направил няколко крачки, когато от кухнята излезе Стоун с куфарчето и кафеза в ръце.

— Барни, това е агент Стоун от ФБР.

— Радвам се да се запозная с вас, г-н Стоун.

Стоун само кимна учтиво.

— Чакам те отвън — рече на Вон.

— Ей, този не е много приятелски настроен — взмути се Барни.

— Не е така, по-скоро е прекалено зает. Едва ли е мислил, че ще остане толкова дълго тук.

— Разбирам. Е, Дорийн, Вон, ще ми кажете ли какво се е случило?

За минута настъпи мълчание. Вон се обади първи.

— Виж, Барни, Дорийн сама ще реши какво да ти каже. Но аз ще те помоля всичко да си остане между нас. Все още водим разследване. Напишеш ли, че има нещо интересно в Лилоут Крийк, твоите колеги веднага ще напълнят хотела. Нали знаеш, че и сега има един репортер, който обикаля и слухти да научи нещо.

— Да, щях да ти казвам за него. Той не е обикновен журналист. Мисля дори, че води собствено разследване.

— Добре, добре, Барни, вярвам ти напълно. Сега ще тръгвам, защото имам друга работа. Нали запомни — нищо да не излиза оттука?

— Окей, шерифе. Ох, някой ден ще се махна от този град. Искам да отида някъде, където ще ме оставят да си върша спокойно работата.

— Ще ми липсваш, Барни — ухили се Вон. — Дорийн, да не забравиш, че ще имаш охрана от довечера. Аз ще намина малко по-късно следобед.

Излезе навън и видя Стоун да оглежда земята около къщата.

— Какво става, откри ли нещо?

— Не, за съжаление. Почвата е суха и твърда.

— Не трябва да търсите тук, а отзад, близо до оградата.

Двамата се обърнаха — беше Лиз Мърфи. Вон веднага разбра, че това няма да е от добрите му дни. Изпъшка, когато я видя да тръгва към тях.

— Стоун, не си имал още честта да се запознаеш с мис Мърфи.

— Не, не съм. Много ми е приятно, госпожице.

— Лиз, това е агент Стоун от ФБР.

— Как сте, господин Стоун?

Изражението й този път бе учудващо студено. Нямаше и следа от усмивка по лицето й.

— Благодаря, добре. Какво казахте преди малко?

— Казах, че трябва да търсите отзад. Зад оградата близо до отпадъците...

Стоун погледна въпросително Вон.

— Тя има предвид гробището за стари коли на Скитър Бърнс.

— Защо мислите така, мис Мърфи?

Лиз затвори очи.

— Не съм много сигурна, но мисля, че ще намерите парче плат. Тъмносиньо или черно. Скъсал си е якето, като е минавал. Съжалявам, но друго не мога да ви кажа.

Стоун отново погледна изпитателно.

— Мис Мърфи е медиум. Пристигна от Аризона преди около седмица.

— Сега вече разбирам. Благодаря ви, ще проверя това, което ни казахте.

— Бих искала да помогна с още нещо, но не мога.

Лиз вдигна очи към къщата. Тялото ѝ леко потрепери.

— Бих искала да помогна... — прошепна още един път, след като се качи в микробуса и потегли, без да се сбогува.

— Ама че странна жена — поклати глава Вон.

Стоун се обърна към него и известно време сякаш го пронизваше с поглед.

— Да, може би е малко странна. Но не бива да я отписваш в никакъв случай. Понякога хора като нея са много полезни.

— Работил ли си с медиум и преди?

— Да, и бях песимист, но опитът ми ме научи на друго.

— Е, аз ще организирам охраната за през нощта и после можем да огледаме оградата.

Стоун мълчаливо стоеше и се взираше към прозореца на горния етаж.

— Видя ли я как погледна този прозорец? После сякаш нещо я разтърси. Какво ли може да е?

— Не знам.

Вон дори и не искаше да знае. Достатъчно му бяха проблемите в работата, поведението на Ким, нощните кошмари, а сега и опасността, заплашваща Дорийн и Ландън. Не му се мислеше за страховете, които изпитваше Елизабет Мърфи.

Остави Стоун да оглежда прозорците и тръгна да се обади по радиостанцията в джипа.

Тревата в ивицата земя между задния двор и съседната къща бе висока почти до коляно.

— Виж, има следи тук — посочи Стоун.

— Децата използват пътеката като по-пряк път.

Продължиха да изследват наоколо. Вече приближаваха гробището за стари коли и Вон започна да търси по-внимателно, макар да се съмняваше, че ще намери нещо, толкова далече от къщата на Дорийн. Стигнаха до оградата и се разделиха, тръгвайки в противоположни посоки. Вон забеляза няколко стъпки и когато се канеше да ги измери, за да определи ръста на човека, Стоун му извика:

— Вон, ела насам.

— Намери ли нещо?

Стоун държеше с пинсети парче плат — беше тъмносиньо на цвят.

— Скъсал си е якето, когато е прескачал оградата. Виж, има някакво петно. Прилича на кръв.

— По дяволите, тя се оказа права!

Х

Когато най-накрая отвори вратата след доста настойчивото звънене, Ким очакваше да види всеки друг, но не и леля Вили.

— Здравсти, Ким. Реших да намина да пийнем по чаша кафе.

Отърсвайки се от изненадата си, Ким се отдръпна да ѝ направи път.

— Разбира се, лельо. Радвам се да те видя, заповядай.

Забеляза, че тя държи чиния в ръцете си.

— Какво е това?

— Макарони с нискокалорично сирене. И аз съм била млада. Знам, че не ти се готви само за себе си, а и не ядеш мазна храна. Не съм срещала човек, който да не е бил изкушаван от моите макарони.

Имаше достатъчно храна, но Ким нямаше как да откаже на възрастната жена.

— Чудесно, лельо, обожавам макарони. Ще си ги разделим за обяд.

— О, моля те. Ядох, преди да дойда, всичко е за теб. Ще имаш и за вечеря.

— Благодаря ти, много си мила.

— Я ми кажи сега, кога най-сетне Вивиан ще спре да се крие?

Поговориха си още няколко минути в кухнята и най-сетне Уилма зададе въпроса, заради който бе дошла.

— Ким, що за птица е тази Лиз Мърфи. Целият град говори за нея.

— Зная за нея само толкова, колкото тя ми е казала, но изглежда добра жена. Аз я харесвам.

— А вярно ли е, че е медиум.

— Виж, това не знам. Лиз твърди, че е, но все още не може напълно да използва дарбата си. Почувствала е, че трябва да дойде в Лилоут Крийк, за да защити някого. А засега само аз съм имала нужда от защита.

— Хъм. Тя да не е от тези, които убиват с един удар — нали ги знаеш, от бойните изкуства?

Ким не може да сдържи смеха си.

— Не, не ми е казвала, че има такива умения.

— Ами тогава как смята да те защитава. Най-много нея да убият. Едно нещо ще ти кажа — на тези медиуми и гадатели винаги нещо им мърда.

Ким не знаеше как да ѝ отговори, а и нямаше желание да спори с нея. Спаси я позвъняването на вратата.

— Извинявай, ще отида да отворя.

Когато видя Лиз да стои, облегната на верандата, веднага разбра, че нещо не е наред. Въпреки че носеше обичайните си ярки дрехи и украшения, лицето и бе помръкнало.

След известно колебание Ким я хвана за ръката и я издърпа навътре.

— Хей, Лиз, какво ти е? Какво се е случило?

— И аз не знам със сигурност...

— Хайде влез, ще те запозная с една жена.

— О, не. Ако знаех, че имаш гост, нямаше изобщо да идвам. Мисля, че е по-добре да дойда по-късно.

— Моля те, не ставай глупава.

Лиз се остави да бъде избутана в кухнята.

— Лельо, това е Лиз Мърфи.

Ким хвърли на старата жена умолителен поглед, надявайки се тя да го разбере.

— Лиз, това е Уилма Нилсен, позната на всички като „леля Вили“.

— Приятно ми е да се запознаем — Лиз протегна ръка, но усмивката ѝ бе студена и скована.

— На мен също.

Дланта на Лиз изчезна в огромното ръчище на Уилма.

— Тъкмо разправях на Ким, че за теб много се говори в града.

Лиз въздъхна и се облегна на стола.

— Предполагам, че това е нормално, когато непознат човек пристигне в град с размерите на този.

— Лиз, кажи ни какво се е случило. Виждам, че нещо те е разтревожило. Не се притеснявай от леля Вили. Тя няма да каже на

никого, нали, лелю?

— Хъм. Никога през живота не съм издавала тайни. Признавам, че обичам да слушам клюки, но го правя само защото няма как да разбере какво става в града. Не се тревожете, единствените истории, които разказвам, са моите собствени.

Лиз погледна Уилма и отсече:

— Харесваш ми.

— Но ти не ме познаваш — отговори старата дама със свадливия си глас.

— Мога да видя достатъчно, а и ти казваш истината.

Лиз отпи от кафето си и се обърна към Ким.

— Нещо ще се случи. Съвсем скоро. И понеже не знам какво точно ще стане, не знам и как да го предотвратя.

Ким усети, че по гърба ѝ полазват студени тръпки.

— Откъде си сигурна, че нещо ще се случи?

— Предчувствам го. Още щом се събудих тази сутрин, бях изнервена и депресирана. А това е твърде необичайно за мен. Знаех, че веднага трябва да говоря с шерифа Гарет и позвъних в неговия офис. Мелиса отначало се направи, че не знае къде е, но после я склоних да ми каже. Разбрах, че е отишъл в къщата на Дорийн Хенсън. Когато чух това име, сякаш някой дръпна завесите на тъмна стая. Започнах да виждам. Започнах да виждам. Различни образи преминаваха в съзнанието ми с огромна скорост. Толкова се обърках, че трябваше да седна. Вече започнах да разбирам това, което виждах... А искрено си мислех, че не искам да го правя. Беше по-лошо и от кошмар.

— Защо, Лиз? Какво си видяла?

— Първо, видях къща на два етажа, подобна на тази, но по-малка и с червен покрив. На стълбището отпред стоеше жена, а до нея играеше дете.

— Как изглеждаше жената? — рязко я прекъсна Уилма.

— Висока, атрактивна, с дълга кестенява коса, но...

— Да, това е Дорийн, но какво?

— Устните ѝ бяха сиви, очите ѝ... — Лиз замълча и преглътна конвулсивно, — очите ѝ бяха напълно бели, а лицето ѝ изглеждаше странно, сиво като на статуя...

— Да не искаш да кажеш, че си видяла трупа на Дорийн?

— По дяволите! Уилма, престани да ме прекъсваш. Не съм сигурна, но мисля, че е така. После видението започна да се стопява. Вече се приближавах към къщата. Беше нощ, но луната светеше ярко. Погледнах към ръката си — парче от ръкава на якето ми липсваше. Знам, че това не беше нито моята ръка, нито моя дреха, но странно защо ги виждах като свои. Приближавах се все повече и вече можех да виждам през прозорците на втория етаж — все едно, че бях висока шест метра. Вперих очи през един от тях и погледнах вътре... вътре имаше ковчези, много ковчези.

Лиз потрепери леко, преди да вземе отново чашата си с кафе.

— На следващия човек, който ми каже, че да си медиум е много забавно, ще му фрасна един. Никой не може да разбере какво съм длъжна да преживявам.

Възцари се тишина. Най-напред Уилма намери сили да попита:

— Значи мислиш, че моето момиче Дорийн я грози опасност?

— Твоето момиче?

— Да, тя живя няколко години при мен. Дойде, защото иначе нямаше да може да завърши училище. Баща ѝ и братята ѝ не са я оставяли на мира. Не ми се говори какво са нравили с нея. Когато ми каза, отидохме, събрахме ѝ багажа и се премести да живее при мен. Дорийн е чудесно момиче. Сама се подготви и взе квалификация за учителка... Разбира се, сега не е като по-рано, има много лоши неща по тези училища. Представете ли си, една моя позната започна работа като „отговорник по поддръжката“. Мислех си, че е кой знае какво, но когато отидох да я видя, оказа се, че е обикновен портиер... Извинявайте, малко се отвлякох. Та какво каза, Лиз, мислиш ли, че тя е в опасност?

— Не знам какво друго може да означава всичко това. Още ме побиват тръпки, като си спомня.

Ким наблюдаваше Лиз, а в главата ѝ още се въртяха подробностите от нейния разказ. Въпреки ужасната седмица, ежедневния страх и заплашителното телефонно обаждане, надеждата се прокрадваше в душата ѝ. „Може би убиецът си е избрал друга жертва?“ Копнееше да се прибере в Сиатъл. Засрами се от собствените си мисли. Бързаше да се махне оттук колкото се може по-скоро, без дори да изпита съжаление към жената, която щеше да заеме нейното място. Не знаеше, че е станала толкова коравосърдечна.

— Отивам да говоря с Вон — гласът на Уилма Нилсен прекъсна мислите ѝ. — Искам да разбера какво се е случило тази сутрин. След това ще се опитам да убедя Дорийн да дойде с детето при мен за няколко дни. Така ще бъде на по-сигурно място. — Тя рязко се обърна към Лиз. — Ти да не си помислиш, че съм повярвала на щуротиите ти. Правя го само за да сме подготвени. И искам да ти кажа, че ако възнамеряваш да пазиш Ким, не можеш да го направиш от хотелската стая, нали?

— Лельо Уилма, моля те!

Ким бе шокирана от нейното безочие. Смяташе, че я познава добре, но или спомените я лъжеха, или възрастта си казваше думата.

— Всичко е наред, Ким — усмихна се Лиз. — Уилма, ще ти кажа, че очаквах Ким сама да ме покани, след като се опознаем. А ако това не стане скоро, ще преместя микробуса си до полицейската кола и ще спя вътре.

— Виждаш ли, момичето ми, не се сърдиш, че отворих дума за това, нали?

Ким гледаше двете жени недоумяващо и не знаеше какво да им отговори.

Вон направи един кръг с джипа около склада, търсейки с поглед Драйтън. Видя го, че разтоварва трупи в задната част. Паркира пред магазина и тръгна да търси собственика. През прозореца на офиса забеляза, как Бил подрежда някакви папки. Почука и влезе.

— Здравсти, Бил.

— Здравей, Вон, какво мога да направя за теб?

— Исках да те питам, имаш ли нещо против да поговоря с един от работниците ти.

Усмивката изчезна от лицето на Бил.

— Направил ли е нещо?

— Не, само ще му задам няколко въпроса.

— Окей, кой е той?

— Майк Драйтън.

— А, Майк ли, той е в задния двор. Мини през тази врата и все направо.

— Благодаря ти, Бил.

Вон излезе от офиса. Слънцето бе увиснало точно над главата му и въздухът трептеше от горещината. Майк го забеляза отдалеч и спря да работи. Свали шапката си и избърса с ръкав потта от челото си.

— Здравей, шерифе.

— Здравсти, Майк.

— Какво те води насам?

— Искам да поговоря с теб, ако нямаш нищо против.

— Не, разбира се. Само да мръднем ей там на сянка.

— Разбрах, че известно време си живял в Сиатъл, преди да дойдеш тук?

— Да, така е.

— Може ли да си спомниш, какво си правил на 18 април миналата година?

Драйтън го погледна втренчено със студените си светлозелени очи. Ухили се и поклати глава.

— Ти сигурно се майтапиш? Аз не помня какво съм правил миналия месец, а ти ме питаш за миналата година.

— Е, добре. Съгласен съм, че въпросът ми не е от лесните. Да опитаме тогава с този месец. Къде си бил вечерта на десети юли?

Усмивката се стопи от лицето на Драйтън.

— Ей, шерифе, какво се опитваш да ми лепнеш? Какво е станало тогава?

— Не знам, ти ще ми кажеш.

— Тогава май пречукаха момчето на Фарис. И ти мислиш, че... Ха-ха, съжалявам, шерифе. Не съм аз. Тогава си проиграх седмичната заплата заедно с тайфата на Тайлър Добс.

— Не знаех, че си станал приятел с тази паплач.

— Глупости, шерифе. Да играя карти с тях не значи, че съм им приятел.

— Добре, това е всичко, благодаря ти.

— Пак заповядай, шерифе, довиждане.

Вон тръгна към магазина, но реши да заобиколи офиса. Бил щеше да любопитства, а той не бе постигнал нищо.

Нямаше съмнение, че Добс щеше да потвърди алибито на Драйтън. Дори Майк да не бе бил с тях, Добс щеше да излъже само заради удоволствието, че е натрил носа на закона.

Беше късен следобед, когато Ким откара Уилма Нилсен обратно в града. Старата жена така и не бе успяла да се научи да шофира.

Лиз се бе върнала в хотела, за да приготви багажа си. Бяха решили да се премести — засега в двора, докато получат разрешение от Вивиан да се настани в къщата. Ким ѝ бе позвънила преди няколко часа, но тя бе излязла с Деидре. Това си беше чиста формалност, защото леля ѝ нямаше да откаже, но все пак от уважение трябваше първо да я попита.

Уилма Нилсен живееше на улица „Маккарди“, на около сто метра от къщата на Дорийн. Когато минаваха оттам, Ким веднага забеляза полицейската кола в задния двор. Мъжът в нея приличаше на младия полицай Килиан, но не бе абсолютно сигурна. Присъствието на тази кола само засили убеждението ѝ, че убиецът си е избрал нова жертва.

От другата страна на улицата вървяха възрастна жена, а зад нея мъж, който ѝ помагаше да носи покупките. Не ги познаваше и двамата. Те положително бяха от града, но след толкова години отсъствие вече трудно разпознаваше хората.

— Лельо, кои са тези?

— О, това е мисис Кринли, със сигурност приближава деветдесетте. Съпругът ѝ почина преди десетина години. Всичките им деца са извън щата и много рядко я посещават. Един път в седмицата ходя да я наглеждам. Мъжът с нея е Майк Драйтън. Премести се тук преди година, работи долу в магазина на Бил Картър. Изглежда добър човек, помага много на старите хора.

Уилма отвори вратата и слезе от колата.

— Но...

— Какво?

— По гласа ти разбирам, че има нещо друго.

В това време Майк Драйтън излезе от къщата на мисис Кринли и тръгна към лъскавия си черен пикап.

— Ох, не знам, Ким. Един такъв особен ми се вижда. Рядко ходи някъде, дори бара не посещава. Може и да си фантазирам. Нали знаеш, човек като остарее...

Пикапът на Драйтън тръгна и премина само на няколко метра от тях. По гърба на Ким преминаха тръпки, когато срещна безжизнения му студен поглед. Бяха същите очи, с цвят на блато, които бе видяла

първия ден, когато пристигна в Лилоут Крийк. Човекът, който едва не се бе блъснал в нея, а после бе я отминал с безразличие. Драйтън ѝ се бе усмихнал, но с усмивката си бе ѝ заприличал на куче, оголило зъбите си.

Почувства облекчение, когато джипът се скри зад ъгъла. Остана ѝ мисълта, че това не беше вторият път, когато виждаше Драйтън. Някъде се бяха срещали и преди това...

На път за вкъщи Ким реши да говори с шерифа Гарет. Макар че не ѝ се искаше никак да го вижда отново. Все още бе достатъчно объркана, след онова, което се бе случило между тях. Съжеляваше най-вече, че под въздействието на емоциите си бе разкрила пред него един от най-унизителните моменти от живота си. Сега не можеше да разбере защо го бе направила. Защо се бе доверила на мъж, когото дори не бе сигурна, че харесва. На другия ден се бе чувствала ужасно, докато чакаше неговото пристигане. А с течение на времето ставаше все по-лошо. Може би затова желанието ѝ да се върне в Сиатъл бе толкова неустойчиво. Ако убиецът си бе избрал друга мишена, нямаше какво повече да я задържи в Лилоут Крийк. Вече не спъваше с нищо разследването по убийството на Трент. Но все пак трябваше да говори с Гарет. Не искаше, след като си тръгне, в града да се носят слухове, че е избягала.

Още щом спря пред участъка, установи, че джипът му не е на паркинга. Сигурен признак, че Вон го няма. Поколеба се за момент. „Дали да попитам къде е, или направо да се прибирам?!“ Разбрала се бе с Марти Люис, че ще отсъства около час, значи имаше достатъчно време.

Излезе от колата и тръгна към входа. Мелиса сякаш я очакваше зад бюрото си в приемната.

— Здравсти, Ким. Какво мога да направя за теб?

— Здравсти, Мел. Търся Гарет.

— Няма го.

Мелиса извади тънка дълга цигара, запали я и изпусна кълбо дим.

— Отиде си вкъщи, имал някаква работа. Ще го намериш там, и без това ти е на път. Само ще ти кажа, че не беше в настроение.

— Добре, Мел, благодаря ти.

— Няма защо, чао.

Ким пое по обичайния си път, но се натъкна на бариера, преграждаща платното. Няколко работници поправяха канализационна шахта. Нямахше начин да премине, а пътният знак сочеше обходен маршрут през улица „Пондероса“. „По дяволите! Нима трябва да мина покрай магазина на татко!“ Не се чувстваше готова за това. Усети студената пот по челото си, когато зави зад ъгъла. Ръцете ѝ стиснаха волана по-силно. Знаеше какво ѝ предстои да види.

„Старите рекламни табели ще висят ръждясали и ще скърцат, полюшвани от вятъра. Тревата ще бъде висока, буйна и ще расте по това, което някога беше тротоар и сервизна площадка. Вратите и прозорците ще са напукани и олющени. Сградата ще е като някаква реликва от миналото, болезнено напомняща за отминалите щастливи дни. Свърталище на призраци!“ Това, което бе зад ъгъла, щеше да върне всичките ѝ спомени. Спомените, които не бе достатъчно силна, за да посрещне.

Пое си дълбоко дъх. Страхът можеше да бъде победен. А и не вярваше отдавна в призраци. По-скоро трябваше да се бори с тези в собственото ѝ съзнание.

Излезе от завоя и се опита да се подготви за гледката, която ѝ предстоеше. Но в следващия миг рязко натисна спирачките и остана с отворена уста от учудване. Потърка очите си, за да се увери, че не сънува.

На мястото, където преди се намирал магазинът на баща ѝ, сега имаше бензиностанция на „Есо“. Всичко бе толкова различно. Две момчета помпеха гумите на велосипедите си! Младо момиче в розова рокля разговаряше оживено с младежа, зареждащ колата ѝ. Отстрани до колонките имаше магазин за резервни части, списания и цигари.

Тук нямаше духове, напротив, всичко кипеше от живот. Нещата дотолкова се бяха променили, че нямаше и следа, която да я върне в миналото. Защо си бе мислила, че след като някой е убит тук, мястото ще запустее. Остана разочарована от себе си, защото години наред усърдно бе заобикаляла тази улица.

Няколко минути по-късно Ким вече пътуваше по криволичетия път, водещ към къщата на леля ѝ. Все още не можеше да реши дали да мине през дома на Гарет, или не. Нямахше представа как ще протече

един разговор на негова територия. Очакваше Вон да е още по-самоуверен, а тя самата — още по-притеснена. Все пак ѝ се искаше да види къщата, за която всички в града говореха. Вече бе стигнала до отклонението, а още не знаеше какво да прави. „О, защо толкова се тревожа!“

Приятелката ѝ и бизнес партньор Кати винаги я бе обвинявала, че живее прекалено предпазливо, и че не поема никакви рискове.

Завъртя волана и пое по пътя, ограден от двете страни с високи борове. Когато излезе от сянката им, това, което видя, спря дъха ѝ.

Беше великолепно. Двуетажната къща, облицована с кедрови дъски, сякаш се намираще в малък природен оазис. Червената ѝ фасада бе в хармония с алеята отпред, застлана с червени и бели павеа. Широки каменни стълби отвеждаха към входната врата. Също от камък бяха изработени няколкото саксии, пълни с разцъфнали цветя.

Никога не си бе представяла, че Вон би могъл да живее в подобен рай. Мисълта, че той е създал всичко това, все още ѝ изглеждаше неприемлива, макар че доказателството бе пред очите ѝ.

Отърсила се от изненадата, Ким зави в двора, паркира до неговия джип и слезе от колата. Сега забеляза нещо, което преди ѝ бе убягнало. Навсякъде бяха разпръснати дървени скулптури. Голям Орел от дърво с разперени крила, сякаш току-що се бе спуснал от небето върху близкия храсталак. Под сянката на върбата една сърничка бе готова, като че ли да побегне. В двора имаше още мечка с мече, елен, няколко катерички. Всички те бяха изваяни и до най-малките детайли.

Ким позвъни на вратата и, докато чакаше, продължи да изучава наоколо. Никой не ѝ отговори. Това беше странно. Доколкото знаеше, Вон имаше само една кола — джипът, паркиран отзад. Сигурно не бе успял да чуе звънеца, ако бе зает с нещо вътре. Позвъни продължително, но и този път — никакъв отговор.

Отдръпна се от вратата и погледна към прозорците на горния етаж. „Къде ли може да е?“ Нямаше много време да го чака, но щом и така бе дошла, можеше поне да разгледа къщата. Едва ли щеше да има друг шанс. Слезе по каменните стъпала и заобиколи откъм дясната ѝ страна. Сандалите ѝ потънаха веднага в меката пръст на ливадата. Съжали, че не е с дънки и маратонки, но не можеше да ги носи постоянно. Днес бе облякла една от летните поли на Деидре.

Когато зави зад ъгъла, вече напълно бе забравила за неподходящото си облекло. Гарет явно бе сбъркал професията си — би трябвало вместо полицай, да стане архитект, дизайнер или скулптор.

Извита дървена стълба водеше към огромна тераса, облицована с кедрова дървесина. Вон бе направил метална решетка, в която върбата бе вплела красиво клоните си. Ким отвори летящата врата и се озова на терасата.

Чувстваше се неловко, когато стъпи на поскързващите дъски. Все пак бе влязла без покана в частна собственост. Закри очи, за да ги предпази от слънчевата светлина и прилепи чело в едно от стъклата на прозореца. Оказа се, че вътре е спалнята. Отдръпна се гузно — вече навлизаше твърде много в личния му живот. Но любопитството ѝ взе връх. Погледна отново и този път видя повече неща.

Ризата му бе захвърлена на стола. Обувките и джинсите му се въргаляха на пода — на няколко крачки от леглото. Но въпреки това, стаята не изглеждаше разхвърляна. Завивките бяха идеално изпънати, дървените части на мебелите лъщяха, а грижливо поддържаните цветя в саксиите бяха разцъфнали. Почувства се леко засрамена, защото не бе особено добра домакиня. В Сиатъл трудно се захващаше с почистване, а няколкото цветя, които се бе опитала да отглежда, бързо увехнаха.

Придвижи се в задния край на терасата и се опита да погледне през няколкото малки прозорчета, но те се оказаха прекалено високи. В самия ъгъл откри едно по-ниско и се повдигна на пръсти. С изненада откри, че на перваза в малки сандъчета растат магданоз, мащерка и лук. „Нима Гарет обича да готви? Изобщо, какво не умее този човек?“

Протягайки шия, успя да разгледа и част от кухнята — шкафчета от светло дърво, украсени с дърворезба, мивка със сини керамични плочки, на откритите греди по тавана — блестящи медни съдове, маса с четири стола...

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?! — дебел мъжки глас изръмжа в ухото ѝ.

Ким изпищя и подскочи от изненада. Обърна се и с облекчение видя, че това е Вон.

— Ей, изплаши ме до смърт!

— Хора, които знаят, че вършат нещо нередно, лесно се плашат.

Очите му я гледаха с някаква необяснима студенина.

— Да имаш случайно навик да нарушаваш спокойствието на хората, като надзърташ през прозорците им? Мислех, че Скитър Бърнс е единствен в града.

Ким усети, че се изчервява. „По дяволите, как този мъж винаги намира начин да ме изкара пълна идиотка!“

— Това са глупости, Вон. Дойдох да говоря с теб. Когато не ми отвори, реших да разгледам къщата, защото ми се стори много хубава.

— Е, благодаря ти за комплиментата, но следващия път поне поискай покана първо.

— Добре, добре, съжалявам. Оставям те, ще си вървя...

Ким се отдръпна няколко крачки, защото едва сега забеляза огромния нож в ръката му. Очите ѝ се разшириха от ужас. Вон изглежда долови нейната уплаха и се обади раздражено:

— Какво ме гледаш? Работех отзад в гората по една дърворезба. Винаги го правя, когато съм изнервен — действия ми успокояващо.

— И-и-маш кръв по ръката.

Тънка струйка се стичаше по палеца му, кърваво бе и острието. Можеше ли да му вярва? Знаеше толкова малко за него. А сега ѝ изглеждаше дори още по-непознат и зловец от преди.

— Порязах се, но само е драскотина. Искам да зная, защо си искала да говориш с мен?

На Ким не ѝ допадна идеята да му каже, че си тръгва за Сиатъл, след като той държеше нож в ръката си. Трябваше бързо да измисли някакво друго обяснение. Срећна пронизващите му очи и още повече се обърка.

— Ази, аз... ще...

— Ей, днес май си много сладкодумна.

— О, не ставай вулгарен!

Ким винаги мислеше по-добре, когато се ядосаше, и сега веднага ѝ хрумна нещо.

— Всъщност, дойдох да те покана на вечеря, но след като не се държиш културно, можеш да забравиш за всичко.

Обърна му гръб и тръгна надолу по стълбите.

— Ще дойда в осем.

— Казах ти, забрави, поканата се оттегля.

Вон се ухили.

— Нищо, ще дойда в осем.

Ким не намери сили да му отговори. „В какво ли се забърквам отново?!“

XI

Все още бясна от нелепостта на собственото си поведение, Ким паркира пред къщата на леля си. Трябваше отново да се върне в града, а не искаше полицаят, охраняващ отпред, да я чака напразно. Нужни ѝ бяха продукти. Всъщност, още дори не знаеше какво да сготви за вечеря. „Дали да не купя малко арсеник от аптеката? Но защо? Най-много отново нещо да объркам ѝ сама да се отровя. По дяволите! Какво да приготвя, когато почти нищо не умея?!“

Влезе в супермаркета и тръгна между рафтовете с надеждата, че ще ѝ хрумне идея. „Но разбира се! Как не се сетих по-рано!“ Реши да приготви лазаня — ястие, което готвеше с постоянен успех. Излезе с подобро настроение, но докато поставяше чантата с продуктите на задната седалка, осъзна, че бе направила един фатален пропуск. Рецептата ѝ се намираше на около триста километра оттук — в апартамента ѝ в Сиатъл. Напълно забрави, че се е навела да остави покупките, и когато се изправи, се удари в рамката на вратата.

— Ох, по дяволите! Ама че гадна работа!

Не можеше да направи лазаня по памет. Сигурно леля ѝ имаше някъде купища рецепти. Но как да открие тази, която е най-сполучлива? А и вече ставаше твърде късно. Стоеше и потракваше с нокти по блестящото червено купе, чудейки се какво да предприеме. „Но разбира се, леля Вили!“ Уилма обичаше да готви и с положителност разполагаше с подходяща рецепта. Тя живееше само през няколко пресечки, а и времето беше чудесно за разходка. В последно време Ким бе започнала сериозно да се обездвижва.

Заклучи колата и тръгна по тротоара. Вървящата срещу нея жена се спря и се усмихна.

— Здравейте, вие сте Ким Клейтън, нали?

Беше само с няколко сантиметра по-висока от нея, но сигурно три пъти по-тежка. Имаше силен глас и жизнерадостен вид, подсилван от панталона ѝ в лимоненожълт цвят.

Ким с колебание отвърна на усмивката ѝ.

— Да, аз съм. Само че фамилията ми вече е Танас.

— О, разбрах какво се е случило с горкия ви съпруг. Страшно съжалявам за това.

— Благодаря ви...

„Коя, по дяволите, е тази?“ — запита се.

— Вие сигурно не ме помните?

Ким се почувства ужасно.

— Съжалявам, но наистина не мога да ви позная.

Жената махна с ръка.

— Не се притеснявайте. Не е ваша вината. Откакто ви видях за последен път, родих три деца и качих петдесет килограма. Аз съм Сюзан Гринджър, сега по мъж — Баркли.

Ким зяпна от изненада. Нима това беше Сюзън? Малката Сюзни, която винаги скучаеше и успяваше да направи поразии, колкото за пет момичета, взети заедно.

— Хей, Сюзни, радвам се да те видя отново!

Поговориха си за деца, съпрузи и за живота като цяло. Когато след малко погледна часовника си, Ким разбра, че нямаше никакво време.

— Извинявай, Сю, но трябва да тръгна. Защо не ми се обадиш горе в къщата на леля Вив, ще си побъбрим пак.

— Разбира се, че ще ти звънна. Имаме толкова много неща да си разправяме.

Ким вдъхна дълбоко въздуха, напоен с мириса на борова смола и продължи по-бързо напред. Трябваше да премине покрай може би най-отблъскващото място в града. Оградено бе с висока бодлива тел. Всичко бе затрупано с купчини останки от автомобили. Докъдето й стигаше погледът, нямаше нищо друго, освен ръждясали отломки, някои от които си бяха на мястото както ги помнеше отпреди седемнадесет години. Тогава автомобилното гробище бе собственост на стария Майл Бърнс — злобен старец, който често се караше с баща й.

„Сигурно вече има нов собственик. Защо ли местната управа не се е възползвала от това, за да премести този грозен бизнес извън рамките на града?“ — мина през ума й.

Вървейки покрай оградата, изведнъж по гърба й полазиха тръпки. Някой я наблюдаваше. Усещаше го. Ускори крачката си, но

продължаваше да оглежда автомобилните съборетини. Бяха идеално място за скривалище. Отдръпна се от оградата и се затича по края на тротоара. Наистина, бе смешно да се страхува. Все още бе достатъчно светло, но нали наоколо се разхождаше убиец. И той бе избрал точно нея. В този момент предпочиташе да слуша гласа на инстинкта си, отколкото този на логиката. Искаше да се махне по-бързо от това зловещо място.

Изведнъж с периферното си зрение забеляза някаква сянка да се движи между останките от автомобили. Извърна глава. Между две коли се промъкна хилав мъж и се приближи до оградата — точно срещу нея.

Видът му бе ужасяващ. Дрехите, очевидно няколко номера по големи, висяха по измършавялото му тяло. Мазната му, рядка коса бе зализана назад, подчертавайки още повече ниското му чело. Той се хвана с почернелите си от мръсотия пръсти за мрежата и се усмихна. Жълтите му проядени зъби му придаваха още по-вамписки вид.

— Здр-дравейте... — заекна Ким, като продължи да върви.

За неин ужас, мъжът също започна да се движи успоредно с нея.

Ким се спря.

— Какво искате, с какво мога да ви помогна?

Надяваше се, че ще разбере намека ѝ и ще се махне. Но той дори не ѝ отговори. Бе впил очи в гърдите ѝ. Ким забеляза това и веднага разбра, с кого се опитваше да разговаря. Скитър Бърнс бе наследил гробището от дядо си, Майл Бърнс. Той бе същият мъж, който я бе наблюдавал от прозореца и почти ѝ бе изкарал акъла от страх.

Очите му продължаваха да лепнат похотливо по тялото ѝ. Вече на няколко пъти Ким съжаляваше, че няма подходящи дрехи.

Сега вместо тениска, трябваше да е с някоя свободна блуза, която да не прозира. Тези мисъл я ядоса още повече. Мразеше да се чувства като жертва. Мразеше някой да я зяпа, когато знаеше, че не е подходящо облечена. А най-вече мразеше похотливите мъже. Този тип мъже, които я караха понякога, независимо как е облечена, да се чувства все едно, че е гола.

Стисна юмруци и рязко се обърна към него.

— Слушай, или спри да вървиш след мен, или отивам да се оплача в полицията и отново ще те арестуват.

— Извинете, съжалявам... — гласът му звучеше дрезгаво, сякаш не го беше ползвал от миналия месец.

Главата му се отпусна, а очите му гледаха тъпо и покорно. Пъхна ръце в джобовете си и отстъпи няколко крачки.

Ким продължи напред, но отново усети стъпките му зад гърба си. Воднистите му сини очи пак я изучаваха — започваха от лицето, продължавайки по тялото към краката ѝ. Когато погледът му се спря на гърдите ѝ, от ъгъла на устата му потече слюнка. Той набързо я изтри с мръсния си ръкав.

Стомахът ѝ се сви от погнуса. Скитър започна да разкопава ципа на панталоните си и Ким побягна ужасена. Не спря, докато не стигна до ъгъла на съседната къща. С този човек ставаше нещо. Явно, имаше повече проблеми с мозъка, отколкото хората в града си мислеха. Би могъл да е заблудил всички с привидната си кротост и невинност. След като вече не го виждаше, Ким забави крачките си и се опита да диша по-спокойно. Искаше ѝ се да изпита малко съжаление към този душевно болен човек, неспособен да води нормален живот. Нищо не се получи, изпита страх, погнуса и отвращение.

Вече приближаваше дома на Уилма Нилсен, а дори не си спомняше, за какво точно идваше. Наложиха се да спре, да си поеме дъх и чак тогава да почука.

Минаваше пет часа. Той току-що бе седнал в колата, паркирана горе на хълма. Повече от двадесет години това бе любимата му кола. Обичаше да седи тук. Можеше да прекара часове, без да му омръзне. Научаваше толкова много за хората, само като ги наблюдаваше. А и оттук се виждаше идеално. Това бе най-високата точка на автомобилното гробище. То граничеше с „Джаксън авеню“, улица „Каскейд“ и с дворовете на хората, които живееха на западната страна на улица „Маккарди“. От наблюдателния си пост можеше да оглежда градините, а ако имаше и бинокъл, дори вътрешността на къщите. Това беше много интересно, по-забавно и от телевизия.

Изведнъж се изправи изненадан. Та това бе Кимбърли! Вървеше по далечния тротоар на „Джаксън“, но със сигурност бе тя. Изглеждаше толкова красива и жизнерадостна, колкото си я спомняше от училищните години.

... Беше ден, горещ като днешния, в началото или средата на юни. Видя Кимбърли да стои облегната на тухлената стена на училището. Косата ѝ бе разделена на две плитки, завързани със сини панделки. Беше облечена в бяла блуза, къси панталонки и дънково яке. Изглеждаше толкова красива! Искаше да ѝ стане приятел. Сърцето му лудо биеше, когато се приближи и се облегна до нея.

— Здравей — усмихна ѝ се.

Тя го погледна, но не му се усмихна.

— Здравей.

Спомни си как гърлото му се задави от страх, но желанието да притежава нещо красиво бе по-силно.

— Искаш ли да те изпратя?

Кимбърли го изгледа изненадана, сякаш го виждаше за пръв път в живота си.

— Не, благодаря.

Болката и унижението останаха в душата му. Имаше чувството, че всичко това се е случило вчера, а не преди повече от петнадесет години.

Тя му обърна гръб и си тръгна сама. Тогава разбра, че невинаги, който е красив външно, притежава и вътрешна красота. Но доста често после забравяше този урок.

Сега нещата се бяха променили. Нямахте да забрави поуките от миналото. А също и хората, които го бяха принудили да ги запомни.

Вон се обличаше, но мислите му бяха на друго място. Постоянно си мислеше за Ким. Със сигурност знаеше, че тя не бе имала никакво намерение да го кани на вечеря. Само пълен глупак можеше да ѝ повярва, че е дошла затова. След толкова дни старателно избягване не бе възможно да настъпи изведнъж такава промяна. Беше дошла за нещо друго. Но за какво?

Ако искаше да прекара добре тази вечер, трябваше да освободи главата си от проблемите. Поне за една вечер да забрави, че в града има убиец. Че той е избрал нова жертва, че синът му Ландън се намираще в опасност. Нямахте право да го отдели от майка му. Вече съжаляваше, че се бе отказал от правата си над него.

Късно следобед се бе върнал отново да говори с Дорийн. Сутринта в присъствието на Стоун не бе успял да я убеди да се

премести при Уилма Нилсен за няколко дни. Не успя и този път. С всяка друга жена сигурно щеше да успее, но не и с Дорийн. Животът я беше научил никога да не признава своята слабост, а той очакваше този път да го направи.

Тръгна си бесен след разговора си с нея. Мина през офиса да каже на Мел, че се прибира вкъщи. Имаше нужда да поработи. Дърворезбата и самото дърво му действаха успокояващо. Почувства се много по-добре, когато се прибра и започна дооформянето на фигурата на планински лъв — работа, която стоеше недокосната повече от месец. Но изглежда вниманието му бе в друга посока. При един по-невнимателен удар с чука се поряза. Раздразнен, бе тръгнал към къщата си да потърси анкерпласт. Като капак на всичко, бе видял Ким да наднича през прозорците на кухнята. Това му бе напомнило за убиеца, който без затруднение проникваше, когато си иска, вътре. Всеки друг път би посрещнал с насмешка нейното надзъртане, но за днес му се бе насъбрало доста.

Искаше само да ѝ се скара, но с учудване бе видял ужаса в очите ѝ, когато забеляза ножа в ръцете му. Нима бе забравила, че вече две седмици всяка негова минута е заета с мисълта как да ѝ осигури сигурността. Не можеше да повярва, че се страхува от него. Разбира се, страхът ѝ бързо бе изчезнал. Знаеше, че когато дори и малко успее да я ядоса, тя е способна на всичко. Усмихна се на своя спомен. Ким сама бе попаднала в капана на собствените си лъжи. Първо го беше поканила на вечеря, а после се бе опитала да отклони поканата. Но Вон се бе оказал достатъчно ловък. Отдавна чакаше мига, когато отново ще бъде с нея.

През цялата седмица си мислеше за нейната изповед. Вече имаше план как да ѝ помогне. Оставаше само да намери сгода да го провери на практика.

Огледа критично отражението си в огледалото. Времето за това бе настъпило.

Лазанята вече беше във фурната. Ким тъкмо приготвяше любимата салата на майка си, когато звънецът иззвъня. Погледна часовника — приближаваше седем. „Дали заключих вратата? Не, едва ли, защото бързах да се прибера.“

Марти Люис я очакваше пред къщата. Неговото присъствие и светлината на деня я караха да се чувства по-спокойна.

— Влизай, отключено е — извика силно, надявайки се този, който звънеше, да я чуе.

Вратата се отвори.

— Хей, Ким, къде си?

— Тук съм, Лиз, в кухнята.

— Здравей, скъпа, паркирах микробуса отзад до гаража.

— Чудесно. Преди малко говорих с леля Вив. Няма нищо против да се настаниш тук. Така че остава само да си избереш стая. Гор е детската на Деидре, а също и стаята на баба ми.

— Ако трябва да избирам, бих предпочела да остана тук, на първия етаж. Мразя стълбите, особено ако се налага да ги изкачвам нощем.

Лиз се пресегна и си взе парченце домати.

— Ей, тази салата изглежда много вкусна, какво си сложила?

— Маруля, маслини, домати, зелен лук, краставици, репички, цветно зеле и настъргани моркови.

— Мм. Ще трябва да си запиша всичко това. Какви подправки й слагаш?

— Няма значение, каквото ти харесва.

— А какво мирише така приятно?

— Лазанята, която се пече във фурната.

— А-а, нещо-о важно ще се случи тази вечер.

— О, не ставай смешна. Някак си Вон Гарет успя да ме убеди да го покана на вечеря. Това е всичко. Не съм много добра готвачка, но винаги съм правила хубава лазаня... — Внезапно й хрумна нещо. — Лиз, нали ще останеш за вечеря?

Очакваше отговора й със затаен дъх. Ако тя се съгласеше, повече нямаше да е нервна, как ще протече вечерта.

— Бих останала с удоволствие, скъпа, но не мога. Вече се уговорих с Рей да отидем на ресторант.

Разочарованието сигурно се бе изписало по лицето на Ким, защото Лиз побърза да се извини.

— Съжалявам, Ким, опитах се да го убедя, че трябва да прекарвам повече време с теб, но честно да ти кажа, този човек е истински дявол. Знаеш ли какво ми рече снощи?

— Не, любопитна съм — усмихна се Ким.

— Каза, че жените били като хубавото вино. Колкото по-остарявали, толкова ставали по-хубави. Малко губи от значението си, защото не ти го цитирам точно. Знам, че не е негова мисъл. Сигурно го е чул някъде, най-вероятно от телевизията. Но когато ми го прошепна нежно, все едно че докосна сърцето ми. Нали ме разбираш?

— Разбирам те, Лиз, и мисля, че е чудесно.

— Ох, и аз също. Разбрахме се, че ще се прибера в единадесет. Не мога да те оставя сама през нощта. Надявам се срещата ти да е свършила дотогава?

— О, Лиз, казах ти вече, че това не е среща!

— Както кажеш, скъпа, както кажеш.

— Както и да е, със сигурност ще свърши до единадесет.

Ким изми ръцете си и прибра чинията с готова салата в хладилника.

— Дори ще ти дам ключ за входната врата, ако съм си легнала дотогава.

Тя отвори един шкаф, в който на кукички бяха закачени ключове с различни етикети. Но там, където трябваше да стои този за входната врата, бе празно.

— Лиз, изглежда няма резервен ключ за входната, ще ти дам за задната врата, през верандата.

— Чудесно. Благодаря ти. Аз ще тръгна, Рей ще дойде да ме вземе всяка минута.

Ким проследи погледа ѝ към стенния часовник — вече бе седем и половина.

— Чао, скъпа. До довечера. Приятно прекарване.

— Довиждане, Лиз, на теб също.

„По дяволите!“ Ким трябваше да си вземе душ, да изсуши косата си и да си сложи нов грим. Намали малко температурата на фурната и се втурна към банята. За да успее за половин час да се приготви, трябваше да действа със скоростта на светлината.

Беше точно осем, когато на вратата се позвъни. Ким изохка. Макар че вече се бе изкъпала и бе изсушила косата си, все още се намираше в процес на преобличане. Набързо си обу чифт черни чорапи и нахлузи къса жълта пола. Хукна надолу по стълбите, за да

обуе и обувките си. Задържа дъха си и се опита да извика колкото се може по-спокойно:

— Един момент, идвам.

Обърна се, за да хвърли последен оглед на отражението си в огледалото и усети, че стъпи на нещо меко. „Мекото нещо“ подскочи около метър и издаде ужасено мяукане. Ким се хвана за сърцето, а Черъти хукна по коридора, продължавайки да мяука възмутена.

— Видя ли какво стана! Как можа да легнеш точно по средата на коридора?!

Мразеше да изпада в паника и да бъде притеснена. Вече бе извадена от равновесие, а тепърва ѝ предстоеше вечер с „чудесния“ шериф на Лилоут Крийк. Погледна се отново в огледалото, само за да открие с досада, че не си е сложила обеци. Трябваше да се лиши от тях, защото бяха в спалнята, а не искаше Вон да ѝ натяква, че не му е отворила навреме.

Звънецът отново се обади.

Отвори вратата, а сърцето ѝ се бе разтуптяло като на ученичка. Вон Гарет стоеше пред нея в черни панталони и тюркоозна риза. Изглеждаше както винаги перфектно.

— Здравей... заповядай.

— Здравсти, изглеждаш много добре. Харесвам косата ти така.

Ким стеснително докосна свободно падащите си руси кичури. Не бе намерила време, за да ги сплете на плитка.

Отстъпи назад.

— Благодаря, влизай.

Сърцето ѝ още биеше лудо от спринта по стълбите, от сблъсъка с Черъти, а и от неизвестността, която предстоеше.

Вон държеше в ръцете си две бутилки вино.

— Не знаех какво си приготвила за вечеря. Затова взех бяло и червено. Бялото е френско „Бордо“, а червеното — италианско „Кианти“. Какво предпочиташ?

Ким се колебаеше. Не бе очаквала, че ще донесе вино, по простата причина, че тя не пиеше. Не знаеше и какво е подходящо за нейното меню. Разчитайки на логиката, избра червеното, защото лазанята бе италианско ястие. „Дано не греша.“

Поведе госта си по малкия коридор през дневната към столовата. Столовата на Вивиан Фарис беше в класически стил, с антични

мебели. До едната стена имаше масивен дъбов шкаф, на чиито лавици бяха подредени прекрасни порцеланови и кристални сервизи, някои от които имаха „родословно дърво“. Огромната старинна маса и осемте стола с кожени облегалки заемаха по-голямата част от помещението.

Ким беше сервирала прибори и чаши за двама.

Надяваше се Вон да не си направи грешни изводи. Бе се постарала нещата да не изглеждат като интимна вечеря. Нямахте свещи и ваза с цветя. Нямахте предварително подготвена романтична музика. А и в главата ѝ нямаше подобни мисли. Молеше се той да разбере това.

— Ще отида да взема тирбушон за виното.

— Идвам с теб.

Докато Вон отваряше бутилката, тя завърши приготвянето на салатата.

— Мм, мирише много вкусно.

Вон, използвайки една от кърпите на леля ѝ, вече бе извадил готовата лазаня и изключил фурната.

Само за няколко минути ѝ демонстрира, че се чувства комфортно в кухнята. Този мъж продължаваше да я учудва. Въпреки че с всеки изминал ден го опознаваше, все още му нямаше никакво доверие. Изглеждаше ѝ някак прекалено добър, почти съвършен. Питаше се дали не я залъгваше с това свое поведение? Това ли бе лошото момче от училищните ѝ години?

Сега Вон Гарет бе пример за подражание в града. Имаше голяма, великолепа къща, с още по-разкошен външен двор и градина. Според ключките, които Ким бе чула, той сам бил проектирал и изградил всичко това. Дори от едно бегло надзъртане през прозорците се разбираше, че е добре организиран, че обича да готви и да поддържа чистота. За да спечели изборите за местен шериф, очевидно бе и честен човек. Като се прибавеше към артистичния талант и ослепителната му външност, Гарет бе мъж, след когото всяка жена би обърнала глава. Имаше само една загадка — защо е останал ерген. Защо не обръщаше внимание на въздишащите по него жени в града? Имаше ли нещо, което криеше от нея? Ким продължаваше да го изучава подозрително, докато носеше лазанята към столовата.

След като първоначалното ѝ смущение премина, тя откри, че прекарва доста добре времето си в неговата компания. Вон ѝ разказваше интересни истории, случили се в града през последните

шестнадесет години. Успя да научи подробности за почти всички свои съученички — коя за кого се е омъжила, колко деца има, къде се е преместила да живее. Разговорът се прехвърли върху щастливия ѝ, но за съжаление кратък брак. Един деликатен въпрос на Вон изискваше по-специални обяснения.

Очете му я гледаха пронизващо.

— Искаш да ми кажеш, че не можеш изобщо да имаш деца? Имаш ли някакъв шанс?

Ким отпи от чашата си с вино.

— Както ти обясних, болна съм от ендометрит^[1], а за жени с такова заболяване лекарите не препоръчват бременност. Могат да възникнат и по-сериозни усложнения. С Кен бяхме решили да си осиновим дете.

Вон кимна и я погледна малко особено.

— Ако можеш да пазиш тайна, ще ти призная нещо...

Ким се поколеба за момент, но любопитството ѝ надделя.

— Имаш честната ми дума.

Светлите му очи преливаха от напрежение — нещо, което тя виждаше за първи път.

— Аз имам син...

Ким онемя. През съзнанието ѝ преминаха стотина въпроса: „Къде е? Колко е годишен? Коя е майката?“ и т.н., но всички и се видяха неподходящи. Докато накрая се чу да казва:

— Това пък как се случи?

Той се усмихна.

— Останах с впечатление от нашия разговор, че си запозната добре с репродуктивния процес.

— О, стига се будалка, добре знаеш какво искам да кажа.

Докато го чакаше да продължи да ѝ разказва, Ким разбра за първи път, че и Гарет може да бъде наранен и да страда. Досега бе гледала на него като на мъж, от когото трябва да предпазва собствените си чувства и емоции.

— И какви са сега чувствата ти към Дорийн?

Ким се надяваше да узнае защо тази сутрин бе ходил при нея.

— Ами... сега изглежда сме само приятели. Въпреки че разбрах причините, поради които постъпва така с мен, бях почти я намразил. Помниш ли, ти каза, че съм ти напомнял за Гейдж, когато за първи път

се срещнахме. Ти пък ми напомни за Дорийн. Но стига съм говорил за себе си. Кажй нещо за теб.

Ким вдигна рамене. Не можеше да му каже сега, че възнамерява да си тръгва. Трябваше да изчака подходящ момент.

— Ако ще си споделяме тайни, аз вече ти доверих моята най-голяма...

Усети как се изчервява, когато си спомни за унижението си.

— Ами тогава да ти помогна с чиниите.

Беше му благодарна, че смени неудобната за нея тема.

— Има и десерт.

Вой погали нежно ръката й.

— Какъв е той?

— Пресни плодове със сметана. Съжалявам, ако си очаквал торта или пудинг. Не се славя като добра готвачка — усмихна се малко смутено Ким.

— Знаеш ли, тази лазаня беше чудесна и засега нямам място в стомаха си за десерт. Да оставим плодовете за по-късно.

— Разбира се, както искаш.

Тя измъкна ръката си от неговата и започна да прибира празните чинии.

— Дотогава и Лиз може да се прибере, за да ги опита.

— Лиз?

— Да, Лиз Мърфи. Нали я знаеш — гадателката. Поканих я да се настани в къщата, докато е в града.

Вон отново хвана ръката й.

— Какво каза? — избоботи неодобрително.

[1] Възпаление на вътрешната обвивка на стените на матката — Б.пр. ↑

XII

— Казах, че я поканих да спи при мен, докато е в града.

— Скоро ли ще се върне?

— Обеща, че ще се върне около единадесет. Защо?

Вон я гледаше втренчено. Беше ядосан, защото Ким изобщо объркваше плановете му за приятно прекарване на вечерта. Но откъде тя би могла да знае, какво е замислил. Пък и, доколкото познаваше характера ѝ, дори да знаеше, едва ли би допуснала Лиз да остане в хотела. Изучаваше лицето ѝ и се убеди за пореден път, че я желаше повече от всякога.

Опитваше се да измисли някаква възможност и изведнъж му хрумна идеята, че гостуването на Лиз можеше и да бъде добре дошло. Даже би могло да му помогне да се превърне в предимство. Усмихна се на собствената си изобретателност и погледна към стенния часовник. Беше девет и четиридесет. Имаше достатъчно време.

— Е, да вземем да разтребим масата тогава.

Ким го гледаше подозрително след бързата промяна в настроението му. Питаше се, може ли да му вярва. Преди малко бе готов да ѝ направи скандал, а сега изведнъж се усмихваше.

Вон остави съдовете на мивката и се облегна на масата.

— Леля ти няма ли машина за миене на чинии?

— Не, за съжаление. Свако Джейк, бившият ѝ съпруг, ѝ бе подарил една за годишнина от сватбата им. Беше от онези, малките, нали ги знаеш, които се включват към канала. Но когато се разведоха и Деидре се премести, леля я продаде. Каза, че и без това никога не я била използвала.

— Аз ще забърсвам чистите чинии, става ли?

— Винаги ли правиш всичко в кухнята? Това не е много характерно за мъжете.

— Когато си сам, нямаш голям избор, нали?

Вон намери кърпа за прибори и се възползва от факта, че Ким се бе навела над мивката, за да изучава тялото ѝ. Тя свали пръстените си

и ги постави върху рамката на прозореца. Ръцете ѝ бяха тесни, с елегантни дълги пръсти, „Господи, тя е прекрасна!“ Обожаваше всичко в нея — от русата коса, свободно падаща по раменете ѝ, до изваяните ѝ крака. „Не се ли увличам прекалено много по нея напоследък?“ Искаше му се тя да остане колкото се може по-дълго в града — дори и след като разследването завършеше. „Наистина ли го искам?“

— Ей, какво се е случило?

Гласът на Ким го извади от мислите му. Срещна сините ѝ очи и сърцето му заби по-силно. „По дяволите! Не искам отново да се забърквам с жена.“ Не искаше нова връзка, след като още ближеше раните си от последната. Това бе и причината да търси само приятелки. Е, може би и любовници, но нищо повече...

— Е?

— Какво?

— Мисля, че те попитах какво се е случило?

— Нищо, защо питаш?

— Намръщил си се, все едно че се каниш да спечелиш конкурса за най-буреносен облак.

Вон се усмихна.

— Извинявай, няма нищо. Просто се бях замислил.

Отново настъпи тишината, която бе нарушавана само от потракващите чинии в мивката.

— Е, мисля, че свърших вече. Благодаря ти за помощта.

— Няма проблеми. Беше като отплата за вкусната вечеря. Лазанята беше чудесна.

— Радвам се, че ти е харесала, но тя е май единственото ястие, което приготвям с успех. Майка ми замина много рано за Австралия и нямаше време да ме научи. Искаш ли да направя кафе или чай?

— Не, благодаря, предпочитам да изчакам малко.

— Окей.

Очите ѝ обходиха стаята, търсейки вдъхновение, за да продължи разговора. „Дали да не включа телевизора?“

— Ким...

— Да?

— Ела при мен.

Тя прочете мислите му и направи крачка назад.

— О, не отново. Виж, нямам нужда от такава връзка с теб. Или с който и да е друг мъж... Мислех, че си разбрал това последния път.

Вон не можеше да повярва на ушите си. „Нима възнамерява да ме лиши напълно от секса?!“

— Извинявай, но какви са ти плановете? В манастир ли смяташ да отидеш?

— О, не ставай смешен. Аз водя щастлив и пълноценен живот.

„Лъжкиня!“ — помисли си той.

— Решила съм просто, че нямам нужда да споделям живота си с мъж. Не знам дали забелязваш, но нямам голям успех в тази област. Обичала съм само трима мъже през живота си — баща си, Трент и Кен — и тримата са мъртви. Какво ли не си мисля вече. Проклятие ли е това или съдба? Като добавим към всичко това и факта, че... че сексът е...

Ким почувства, че се изчервява, когато срещна погледа му.

— Е, добре. Мисля, че изтъкнах достатъчно причини, поради които не искам никакви нови връзки с мъже.

— Сигурна ли си, че си ме убедила с тези приказки?

— Мисля, че това е достатъчно.

— Ти си много чувствена жена, скъпа.

— Или имаш много къса памет, или ме вземаш за някоя друга. И престани да ме наричаш „скъпа“!

— Надявам се, че съм добре с паметта.

Вон направи широка крачка към нея.

— Ела при мен и ще ти го докажа.

— Не! — извика Ким и отстъпи назад.

— От какво се страхуваш. Ким?

— От нищо.

— Докажи го. Ела тук. Знаеш, че съм нрав, нали?

— Не, знам, че грешиш.

Очите ѝ шареха, търсейки пътища за бягство от неговия обсег.

— Страхливка!

Устните ѝ се свиха. Вече наистина се бе ядосала. Вирна брадичка и престана да отстъпва. Вон точно това и чакаше.

— Мисля, че е време да си тръгваш. — Гласът ѝ бе студен като януарски вятър.

— Аз пък не мисля така, скъпа.

Той се приближи плътно до нея. Нежните ѝ оголени рамене привлякоха погледа му. Сложи длани върху тях, за да усети кадифената ѝ кожа. Нежен аромат на парфюм достигна до обонянието му.

— Имаме да разрешим един спор. И съм готов да ти докажа, че не си права.

Ким понечи да протестира, но не успя да изрече и дума, защото Вон я целуна. Притисна я в прегръдката си и устните му покриха нейните. Езикът му проникна във влажната, топла кухина на устата ѝ. Тя усети приятния вкус на италианското вино и желанието ѝ да протестира изчезна веднага. Горещият му дъх, който изгаряше бузите ѝ, събуди нейното желание. Събуди страстта, която Ким се опитваше да прикрива. А си мислеше, че е фригидна.

Чувството ѝ за реалност изчезна. Светът се завъртя пред очите ѝ. Кръвта ѝ пулсираше бясно в ушите. Дробовете ѝ се свиваха конвулсивно. Ставите ѝ омекнаха, усещаше се почти безтегловна. Топлината на тялото му проникваше през тънката ѝ блуза. Омайваше я твърдостта на мускулите му, когато се отпусна в обятията му. Ръцете му нежно, почти ефирно докосваха гърба ѝ.

„Господи, прекалено хубаво ми е с него!“

Вон леко разтвори с коляно бедрата ѝ и се притисна още поплътно до нея. Огънят на желанието ѝ се разгоря. Може би си струваше. Въпреки че никога не бе изпитвала оргазъм, може би си струваше да се потопи в тази сексуална лудост, да забрави всичко около себе си.

Устата му продължаваше да покрива с целувки лицето и шията ѝ.

Ким затвори очи. Горещината я заливаше, сякаш се носеше във вихъра на тропически циклон. „Но какво правя аз?! Нали не искам да го правя! Нали след това отново ще бъда наранена и изоставена?!...“

— Моля те, спри! Вон, трябва да спрем...

Той не обърна внимание на думите ѝ. Ръцете му галеха талията ѝ, а после обхванаха стегнатото ѝ задниче.

Ким усети тръпки на удоволствие да пробягват през слабините ѝ.

— Вон! — впи пръсти в мускулестите му рамене. — Моля те...

— Вдигни си краката, скъпа.

Гласът му достигна до съзнанието ѝ през мъглата на възбудата.

— Защо? Какво правиш?

Докато чакаше отговор, усети как ръцете му повдигат левия ѝ крак.

— Недей, моля те...

Не успя да довърши, защото устните му затвориха устата ѝ. Омаята на тази целувка закри всичко от погледа и. Имаше чувството, че се е потопила в басейн, пълен с гореща, тъмна вода. Вон започна да изхлузва бикините ѝ. С рязко движение Ким успя да се откъсне от целувката му.

— Не, Вон! Не искам да правиш това!

Съпротивата ѝ изведнъж се стопи, когато той докосна набъбналата влажна плът между бедрата ѝ.

— Защо ме лъжеш?

Пръстите му проникнаха в утробата ѝ. В нея се разгоря пожар. Не успяваше да задържи хрипливите стонове, които се изтръгваха от гърлото ѝ.

— Кажи ми пак, че не искаш да го правиш?

Ким отвори очи, за да срещне златистия му поглед. Не можеше да устои на желанието, което прочете в него.

— Мразя те, мразя те!

— Ще го преживея някак.

Ким правеше отчаяни опити за съпротива.

— Защо ме измъчваш? Няма никакъв смисъл...

— Защото този път ще е по-различно.

— Не, нищо няма да стане.

— Повярвай ми.

— Не мисля, че мога.

Вместо отговор, Вон бързо се наведе. Ким усети, че краката ѝ се отделят от пода. Понечи да протестира, но нищо не се получи. Той я отнесе в спалнята, положи я внимателно на леглото и съблече блузата ѝ.

Дъхът му спря. Прозрачен черен сутиен поддържаше великолепните ѝ бели гърди. Зърната им прозираха съблазнително през фината материя. Вон наведе глава и, без да сваля сутиена ѝ, започна да я целува. Дишането ѝ се учести. Ръцете ѝ сами започнаха да разкопчават ризата му. „Нима започнах да му вярвам или просто се поддадох на емоциите си?!“ Усети, че смъква полата ѝ. Устните му целунаха врата ѝ, а после отново се сляха с нейните. Полата ѝ се

приземи на пода при останалите дрехи. Вон я вдигна отново на ръце, постави я в средата на леглото, свали бельото ѝ, а след това копринените ѝ черни чорапи. Когато се отпусна до нея, ръцете ѝ се провряха в слипа му.

— Недей, скъпа... Тази вечер го правим само заради теб. Отпусни се и се наслаждавай, окей?

Дланите му продължаваха да изучават методично тялото ѝ, докато чакаше нейния отговор. Изглеждаше, че имитирането на оргазъм при Ким се бе превърнало в нещо като инстинкт. Затова Вон наблюдаваше тези признаци, които бе невъзможно да се имитират: учестения ѝ пулс, парещата кожа, втвърдените зърна на гърдите ѝ.

Погледите им се срещнаха. Ким не знаеше на какво всъщност се съгласява, но се чу тихо да казва:

— Окей...

Изведнъж Вон сякаш се преобрази. Започна да докосва всяка частица от кожата ѝ с устни и с върховете на пръстите си. Докосването бе толкова нежно, сякаш я галеше крило на ангел. Тялото ѝ реагира като пронизано от електрически ток. „Какво става с мен? Никой не ме е докосвал така?!“ Започна да се извива като змия. Не можеше да издържа повече. Струваше ѝ се, че ще полудее.

Целувките му обсипваха гърдите ѝ. Вон обходи с език зърната ѝ, а после издиша струйка въздух върху тях. Коремът ѝ се стегна. Желанието я изпепеляваше. Задъхани стонове излязоха от гърлото ѝ. Когато повдигна бедрата ѝ, сякаш се стопи в прегръдката му. Беше толкова малка и безпомощна. „Ох, най-последно свърши“ — помисли си с облекчение. Но Вон не мислеше така. Пръстите му отново загалиха гърба ѝ. Цялата настръхна. Беше като наелектризирана. Напрежението, възбудата и гневът ѝ се смесиха в едно.

Милувките му продължаваха. От гърлото ѝ вече струяха звуци, които едва различаваше, че са нейни. Стисна зъби. Не можеше да го моли, не биваше да го моли да спре това нежно мъчение. „Господи, кога ли това ще свърши?“ Трябваше да му противостои.

— Не, Ким! Отпусни се, не се стягай.

Думите му достигаха до нея като изпод земята. Ръцете му масажираха мускулите на бедрата ѝ.

— Да, точно така. Отпусни се. Представи си, че лежиш на огромен бял облак.

Вон усещаше как тялото ѝ омеква. Въпреки това, стоновете и продължаваха. Подозрението му се потвърждаваше. Имитирането ѝ се бе превърнало в навик и сега всичко вършеше несъзнателно. Ким издаваше звуци, които си бе втъпила, че трябва да издава. Той не искаше това. Искаше всичко да става импулсивно, естествено.

— Шшт, тихо, скъпа. Стори ми се, че чух Лиз да отваря вратата.

Чувстваше се малко гузен заради тази лъжа. Съвсем малко.

— О, не! Напълно бях забравила за нея!

— Тихо, успокой се. Трябва да пазим тишина и няма да заподозре нищо.

Ръцете му сега галеха вътрешната страна на бедрата ѝ. Потърси очите ѝ. Бяха почти напълно черни от разширените до крайност зеници.

Ким успя да се овладее и се отпусна. Но за съвсем кратко.

Дотогава, докато Вон започна да обсипва с целувки корема ѝ. Ким разбра докъде възнамерява да стигне. Ужасът, страхът и любопитството се бореха в нея.

Страхът постепенно надделяваше.

— Не! — извика дрезгаво.

Той стреснато вдигна глава.

— Какво ти стана?

— Не прави това!

— Кое?

— О, знаеш кое... да ме целуваш там...

— А била ли си целувана преди?

Ким се поколеба.

„По дяволите, защо винаги успява да ме притесни!“ И сега чувстваше, че се изчервява.

— Не ми харесва.

— А на мен много.

Целувките му продължаваха.

— Вон, моля те, престани.

— Ким, казах ти, забрави за мен. Мисли за облака.

Тя се опита. Наистина се опита, но когато усети езика му да прониква дълбоко в нея, мускулите ѝ сякаш сами се стегнаха.

— Облака, Ким. Почувствай слънцето, което сгрива кожата ти. Отпусни се.

Езикът му отново я прониза. Ръцете му продължаваха с безкрайно търпение да гаят бедрата ѝ. Напрежението в утробата ѝ се наслаждаше и имаше усещането, че ще се пръсне. Дишането ѝ се ускори бясно. От устата ѝ излязоха слаби, почти животински звуци, които въпреки волята си, не успя да потисне. Възбудата ѝ достигна зенита си, когато Вон мушна пръстите си дълбоко във влажната ѝ чувствителна плът.

Вълна от невероятно, неописуемо удоволствие я разтърси като ураган. Най-после той плъзна тялото си върху нейното. Ръцете ѝ го търсеха, притискаха го отчаяно, неистово. Изведнъж нещо в нея експлодира. Тътен, подобен на океански прилив, я заля и оглуши.

Отвори очи. Вон се бе надвесил над лицето ѝ и ѝ се усмихваше.

— Господи! — това бе единствената дума, която успя да отрони.

— Предполагам, че най-после си разбрала, защо хората вдигат толкова шум за тези работи.

Ким се засмя и погали широките му рамене. Едва сега осъзна, че той не е свършил. Всъщност дори не бе влизал в нея. Чувстваше се уморена и заситена. Искаше ѝ се да заспи колкото се може по-скоро.

Но ласките му отново пробудиха желанието и прогониха мислите ѝ за сън. Този път го желаше повече от всякога. Обви ръце около врата му и го притегли към себе си. За минута почувства неудобство от неговите мощни тласъци, но после всичко бе страст и удоволствие. Удоволствие, толкова силно и приятно, че не ѝ се искаше да свършва никога.

Вон затвори очи, за да изживее своя оргазъм, който го връхлетя като тропическа буря. Чувстваше се щастлив и доволен, както никога досега. Знаеше, че е успял да изтрие от паметта на Ким спомените за всички мъже, които я бяха докосвали. Спомените за всичките ѝ неуспехи. Сега тя бе негова, а той неин. Ким беше жената, за която бе мечтал, която бе създадена само за него.

Ким разтърка очи и ги отвори. Стаята беше все още тъмна. Потрепери леко от тази непрогледна тъмнина. Какво ли я беше събудило? Сънят ѝ съвсем се отдръпна и изведнъж си спомни, че тази нощ не бе сама. Бавно се обърна и протегна ръка да докосне Вон. Мястото му беше празно. Сигурно неговото ставане от леглото я беше пробудило.

Но къде ли бе отишъл? Знаеше, че не си е тръгнал, защото след като се бяха любили, бе отишъл да освободи полицаая, който охраняваше къщата отпред. Изглежда нямаше друг начин. Полицейският участък изпитваше остър недостиг от хора, след като от няколко дни охраняваха и къщата на Дорийн. Нямаше смисъл още един полицай да прекарва безсънна нощ, след като Вон бе при нея.

Изведнъж я стресна някакъв звук. Бе подобен на детски плач, и като че ли идваше откъм ъгъла на стаята. Боязливо се изправи и пипнешком затърси нощната лампа. Бледата светлина разпръсна мрака.

Вон бе клекнал на пода само със слип, стискайки с ръце коленете си. Очите му бяха широко отворени и излъчваха страх и паника.

Ким не познаваше никого, който да страда от сомнамбулизъм. Спомни си само, че е много опасно да събудиш рязко такъв човек, защото той би изпаднал в силен шок. Нахлузи нощницата си и стана. „Какво да правя?“

— Вон, събуди се... — каза му тихо.

Реакцията му бе мигновена.

— Разкарай се, кучко мръсна! — изкрещя й толкова силно, че ако имаха съседи, вероятно всички вече щяха да са будни.

Въпреки че викът му не я изплаши, Ким остана като вцепенена. Главата му не бе обърната към нея. Гледаше високо към тавана.

— Ким?! — чу се гласът на Лиз от коридора. — Ким, какво става?

На пръсти тръгна към вратата и я откряна съвсем малко.

— Лиз, той ходи насън.

— Вон? — запита спонтанно Лиз.

— Махни си ръцете от мен!

Очите на Вон гледаха диво, юмруците му се размахваха, сякаш се биеше с въображаем противник.

— Да не си ме докоснал! Ще те убия! Кълна се, ще те убия!

— Ким, имаш ли будилник? — попита Лиз.

— Да, ето тук.

Ким взе стария часовник от шкафчето и й го подаде.

— Чудесно. — Лиз започна да нагласява стрелките.

— Какво мислиш да правиш?

— Използвах будилник, за да събудям сина си, когато имаше кошмари. Така събудянето ставаше естествено, защото той си

мислеше, че вече е време за училище. Трябва да сме много внимателни.

След малко звукът на будилника разкъса тишината в стаята. Страхът изчезна от очите на Вон и Лиз го спря.

— Вон, хайде, момчето ми, време е да ставаш.

Ким се взря в нея. „Откъде ли извади този глас?“ Все едно чуваше майка си, когато я будеше за училище. „Дали всички майки имат еднакви гласове?“

— Ким, ще те оставя насаме с него. Виждаш ли, започна да премигва. След малко ще се събуди, а ако ме види тук, ще се притесни. Ще сляза долу и ще направя какао с шоколад. Ще ви чакам.

— Благодаря ти, Лиз. Слизаме след малко.

Когато Лиз затвори вратата, Ким коленичи и сложи ръце върху раменете на Вон.

— Вон? Добре ли си?

Той продължаваше да премигва. Явно, все още не виждаше добре.

Завъртя глава, оглеждайки стаята.

— Къде съм?

— При мен. В къщата на леля Вив.

Ким се вглеждаше в изопнатото му от напрежение лице. Вон отстрани ръката ѝ и се надигна.

— Вон, добре ли си?

— Да-а...

Гласът му беше дрезгав. Очите му се обърнаха към нея. Засмя се сухо.

— Дяволите да ме вземат, голям защитник се оказах.

— Не се тревожи, още не се е налагало да бъда защитавана. Хайде, да вървим в кухнята. Лиз ни е приготвила горещ шоколад.

Вон, който тъкмо обуваше панталоните си, се спря учуден.

— Лиз? Нима съм събудил и нея?

— Да, преди малко извика доста силно.

— Ким, ела тук. — Той хвана ръцете ѝ. — Извинявай, че видях... Надявам се, че не си се изплашила?

— Не съм. А ти не трябва да се извиняваш за нещо, което си извършил несъзнателно. Хайде, готов ли си?

Отвори вратата и излезе в коридора. Големият стенен часовник удари един път.

Когато влязоха в кухнята, Лиз тъкмо добавяше сметана към димящите чаши шоколад. Беше в розов халат и пухкави чехли със същия цвят. Лицето ѝ бе почистено от грима, а тъмната коса свободно се спускаше по раменете ѝ. Без козметиката и яркото си облекло излъчването ѝ по-скоро бе майчинско. Преди няколко дни, когато бяха открили парчето плат, Вон се бе убедил в нейните особени способности. И сега, когато срещна очите ѝ, убеждението му се затвърди. Тя гледаше него, но сякаш погледът ѝ преминаваше през тялото му. Интересно защо не бе обърнал внимание, че очите ѝ са с почти същия цвят като неговите. Тази подробност му бе убягнала навярно поради голямото количество грим, което Лиз използваше.

— Сядайте.

Погледът ѝ продължаваше да го пронизва. „Какво ли ѝ стана пък сега?“ — мина му през ума.

Опитахме да не я гледа и се обърна към Ким. Лиз постави чашите пред тях и седна.

— Вон...

Гласът на Лиз я издаваше, че се колебае за нещо.

— Да?

— Исках да ти кажа, че хората, които са загинали при автомобилната катастрофа, не са били истинските ти родители, а само твои осиновители.

Вон подскочи като ужилен. Думите ѝ го зашеметиха дотолкова, че няколко минути не можа нищо да каже. Гневът му взе връх. Мразеше да се ровят в миналото му.

— Как, по дяволите, разбра това? Никой не го знае!

Лиз поглаждаше лъскавата повърхност на чашата си.

— Знам... знам, защото ти си мой син.

XIII

— Глупости, Лиз. Това са празни приказки.

Очите му я гледаха студено, но Лиз знаеше, че трябва да го накара да я слуша. Иначе щеше да го загуби завинаги.

— Не! Това е истина. Моля те, чуй ме. Моля те!

Не искаше да го моли, но имаше ли друг избор. Толкова пъти я бяха унижавали, ограбвали — какво значеше вече нейната гордост. Вон продължаваше да я гледа хладно, без да промени изражението си. За момент се обърна към Ким, навярно търсейки и нейното мнение.

— Добре, ще те изслушам. Но за друго не ме моли.

— Както искаш — опита се да се усмихне Лиз, въпреки че сърцето ѝ се късаше. — Ти нали ще останеш, скъпа?

— Да, нямам нищо против.

— Е, добре. Това е твърде дълга история и започва твърде отдавна. Тогава бях на петнадесет... — Лиз се взря в тъмния правоъгълник на кухненския прозорец. — Аз, моите родители и баба ми, живеехме в малко селце в щата Монтана. Баща ми бе силно религиозен човек, а по днешните стандарти, дори и фанатичен. А майка ми беше кротка жена, добра съпруга, и изпълняваше всичките му желания, независимо какви са те. Изглеждаше, че двамата истински се обичат. Баща ми никога не е бил лош към нея. Тя рядко изискваше нещо, но когато го правеше, той винаги откликваше с готовност. Но най-главната в семейството бе баба ми — зловна стара жена, която ни смяташе всички за глупави. Баща ми винаги я порицаваше за богохулните ѝ думи. А тя винаги му отговаряше по един и същ начин: „Господ ми е дал глава и език, за да говоря. Затова ще го правя, докато той не отреди друго.“ Понякога баба толкова го ядосваше, че очаквах той всеки момент да получи инфаркт.

Както и да е, извинявайте, че се отклоних. Целият ми свят се състоеше от моето семейство. Виждах други хора, само когато ходехме на църква в неделя, но това беше за по няколко часа. Позволиха ми да тръгна на училище, но с уговорката да не общувам с децата.

През това лято, когато бях на петнадесет, при нас дойде един младеж. Казваше се Ричард Уорт. Търсеше сезонна работа срещу храна и подслон. Баща ми го хареса и го нае до края на лятото. — Лиз спря и въздъхна. — Не мислех, че ще ми е толкова трудно. Господи, доста време мина оттогава.

— Нямаме бърза работа — усмихна се Ким. — Ще направя по още една чаша течен шоколад. Не знам вие как сте, но аз заспивам едва когато слънцето изгрее.

Лиз отново въздъхна и продължи.

— Ричард, всъщност, бе първият мъж, с когото имах по-продължителен контакт. Той бе добър, мил и доста привлекателен. Няколко дни след като се запознах с него, започнах да сънувам, че правим любов заедно. Той разбра за моето увлечение и около седмица се шегуваше и ми се подиграваше. Но с времето отношението му постепенно се промени. Бяха минали около четири седмици, откакто работеше при нас, когато ме прелъсти. Ще кажа в негова защита, че едва ли му е било много трудно. Въпреки религиозното ми възпитание и страха от баща ми, бях хлътнала до уши по него. — Лиз направи пауза и отпи от чашата си. — Наближаваше края на лятото, когато Ричард трябваше да си тръгне. Точно тогава и на двама ни стана ясно, че съм забременяла.

Ким се изправи да изключи съскащия чайник и събра празните чаши.

— Аз, разбира се, изпаднах в ужас. Баща ми имаше изключително избухлив характер. Не знаех как изобщо ще му кажа. Но Ричард се оказа истински мъж. Обеща, че всичко ще е наред. След като напуснеш фермата, щеше да си потърси работа и квартира долу в градчето. А след това щеше да дойде и да ме вземе при себе си. Това ми се виждаше като единствената приемлива възможност, затова и се съгласих.

И действително, той удържа на думата си. След около шест седмици, когато бременността ми вече започваше да личи, Ричард дойде да ме вземе.

Лиз затвори очи, когато болката от миналото се върна, за да я тормози отново. Нямаше смисъл да разказва за това. За сълзите на майка ѝ. За ужасните думи, с които баща ѝ я ругаеше, когато му каза

истината. „Ти си дете на Сатаната, аз нямам повече дъщеря. Не искам да те виждам повече.“

— Преместихме се в малък апартамент в градчето. Сякаш бях отишла на друга планета. Дотогава никога не бях излизала извън фермата. Трябваше да свиквам с хората, с толкова магазини, коли. Бях объркана и не знаех какво да правя. Но с времето се оправих и заживяхме сравнително нормален живот. Говорехме си често, че трябва да се венчаем, но някак си не се решавахме да го направим. Според тогавашните норми, ние живеехме в голям грях, затова и почти всичките ни съседни избягваха да общуват с нас. Мисля си, че жените са били много по-жестоки към мен, отколкото мъжете към Ричард. Но както и да е, прекарвахме по-голямата част от времето си заедно и се чувствахме щастливи.

Шест месеца, след като се преместихме, се роди Дени...

Лиз усети как сълзите ѝ напират, когато си спомни за раждането на първото им дете.

— Той беше едро момченце — роди се над четири килограма. Имаше силен глас, с който често будеше хората в съседните апартаменти. Косата му бе руса, като на баща му, но очите му бяха като моите. Така си живяхме като щастливо семейство две години.

Но един ден Ричард се върна по-рано от обикновено. Бяха го изхвърлили. Цялата следваща седмица си търсеше безуспешно каквато и да е работа. Докато една вечер не се прибра изобщо...

Лиз замълча за момент, потисната от спомена за своята наивност. Бе се надявала, че е отишъл в съседния град, и че ще се върне по-късно. Но после бе открила, че е взел повечето си дрехи и част от спестените им пари... Трябваше да приеме горчивата истина.

— Макар да разбрах, че съм изоставена, продължавах да вярвам, че Ричард ще се върне. Следващата седмица всичко, което можех да си позволя, бе да купя мляко за Дени. Аз ядях овесената каша, останала отпреди. Накрая, когато и парите, и продуктите свършиха, се наложи да предприема нещо. Знаех, че не мога да си отида къщи. Исках да започна работа, но някой трябваше да се грижи за Дени. Съвсем скоро се убедих, че това няма да е лесна задача. Нали за хората от града детето ми бе „копеле“. Беше началото на 60-те, сексуалната революция вече започваше, но това не се отнасяше за такова затънтено място, като Рок Спрингс, Монтана. Тогавашните незаконородените бяха по-лоши и от

черните овце. Даже и другите деца ги отбягваха и не играеха с тях. Единственият ми изход бе да дам Дени на една жена, която градът също бе изолирал. Така и не разбрах, какъв грях е извършила. Както и да е, мисис Рамси беше безцеремонна, груба и с по-остър език, дори от този на баба ми. Лиз погледна към Ким.

— Напомня ми за твоята леля Вили, донякъде. И така, мисис Рамси се съгласи да се грижи за Дени, докато аз си търсех работа. За съжаление, това се оказа много по-трудно, отколкото си мислех. Измина цяла седмица, а аз още не бях намерила нищо. Хората ме отбягваха и още от вратата ми заявяваха, че не могат да ме наемат. Не знам как щях да се справя, ако старата жена не хранеше Дени. Сигурно щях да преодолее гордостта си и да прося милостиня. Но нали само това ми бе останало — моята гордост и достойнство. Не можех да коленича пред хора, които ненавиждах.

Лиз втренчено се загледа в тъмния прозорец. След като мисис Рамси бе разбрала нейната история, без да я предупреди, бе отишла при родителите ѝ. Вървяла бе шест мили пеш до фермата, за да им каже в очите какво мисли за тях. После баба ѝ разказваше през смях, как мисис Рамси смесвала цитати от библията с обидни епитети. Някак си думите ѝ бяха оказала въздействие върху баща ѝ, защото на следващия ден той бе пристигнал заедно с майка ѝ.

— Родителите ми ме изненадаха, когато дойдоха в града, за да ме вземат. Нямах избор и се преместих обратно при тях. Не бях толкова глупава, да повярвам, че са ми простили. Мислех си обаче, че с времето всичко ще се изглади, че отново щеше да се върне разбирателството помежду ни. Нали все пак детето им беше внук. За съжаление, оказа се, че дълбоко грешах. Това се оказа грешка, за която скъпо щях да платя. Баба веднага обикна Дени, но родителите ми не му обръщаха внимание, все едно, че не съществуваше. След около месец и половина майка ми започна да му говори и да се грижи за него. Тогава си въобразих, че всичко вече е свършило. Че най-последът е разчупен, и родителите ми ще го приемат.

Дени беше на две години и няколко месеца. Бях го оставила при майка ми, а аз чистех стаята на горния етаж. Чух вратата да се траква, както хиляди пъти досега. Но този път някак по-особено, зловещо. Ръцете ми замръзнаха. Чувствах, че веднага трябва да слеза долу. Отидох до вратата и натиснах дръжката. Не можах да отворя, някой ме

бе заключил отвън. Изтичах към прозореца. Страхът от неизвестното ме бе вцепенил. Знаех, че нещо ще се случи. Дворът ми се видя особено мрачен, макар да бе огрян от силното обедно слънце. Баща ми излезе от къщата, държейки Дени в ръцете си. Вървеше по обраслата с бурени пътека към стария си червен пикап. Досетих се какво е намислил. Моето момченце ме видя, че стоя на прозореца, и се разплака, колкото сили имаше. Мяташе се и крещеше: „Мама, искам при мама!“

Лиз избърса сълзите си, свободно търкалящи се по бузите ѝ. Когато най-после бе успяла да отвори прозореца, баща ѝ вече се качваше в пикапа. Бе му извикала отчаяно: „Татко, моля те, недей! Ще се махнем още днес. Остави го, татко!“ Надеждата се бе върнала за малко в сърцето ѝ, защото той бе спрял за момент. Но уви, баща ѝ не се бе колебал, а само се бе обърнал, за да процеди през зъби: „Това дете е рожба на дявола. Трябва да го изхвърля от къщата си.“

— Тогава за последен път чух гласа на детето си. Никога не разбрах, какво се е случило с него. Баща ми отказа да ми каже. Молех после и майка си на колене, но вероятно и тя не знаеше. След две седмици аз и баба се магнахме. Никога повече не видях родителите си. Не можах да простя безсърдечието на баща си, а и безучастността на майка си. Преместихме се в по-голям град, където вече започнах работа. Едновременно с това търсех и детето си. Минаха месеци, години, а аз все не се отказвах. Независимо от болката, животът си продължаваше. Омъжих се, родиха ми се две деца — Дейвид и Кералайн. Щом пораснаха достатъчно, предупредих ги, че някъде имат по-голям брат. Сега, след толкова много години, вече почти бях загубила надеждата, че ще открия сина си. Лиз се обърна към Вон.

— Зная, че ти си моят син. Сигурна съм, защото всяка твоя черта ми напомня за Ричард. Имаш моите очи. Сърцето ми подсказва, че не греша. Дали ще приемеш това или не, зависи само от теб. Нямам възможност да ти представя никакви по-сериозни доказателства. Но и нямам никаква причина да не казвам истината. Първият ден, когато видях очите ти, останах като ударена от гръм, защото това бяха очи, които бях виждала по-рано. Очите на моя Дени.

Вон се изправи рязко и се приближи до прозореца. Ядът му бе изчезнал. На негово място се бе появило чувството за неудобство и несигурност. Лиз му бе описала подробно кошмара, който най-често го

спохождаше. Дори сега, ако затвореше очи, можеше да види жената, стояща на прозореца на втория етаж. Напразно протягаше ръце, за да я достигне. Чертите на лицето ѝ избледняваха. А после му оставаха страхът, мъката и празнотата. „Какво да направя?“ — запита се.

Или Лиз действително бе много силен медиум и бе взела тези детайли от собственото му съзнание, или тя наистина бе негова майка. И двете възможности му се виждаха еднакво невероятни. Никога досега не бе вярвал на парапсихология и предсказания. Но това му се струваше далеч по-привлекателно от идеята, че Лиз Мърфи е негова майка. Доскоро бе нямал никакви роднини и изведнъж се бе сдобил с брат, сестра, племенници.

— Вон? — обади се Ким.

— Да — отговори ѝ, без да се обръща.

Имаше нужда от цигара повече от когато и да било. Но кутията бе останала горе в спалнята.

— Искаш ли още една чаша шоколад?

— Не, май ще ми трябва нещо по-силно, ако имаш? „Защо тази вечер? Защо тя ми разказа всичко това точно сега?“

Потърка брадичката си. Ким бе отишла в другата стая и чуваше как подрънкват бутилките в барчето на леля ѝ.

— Вон, имаш избор от бира, уиски и ром?

— Чаша уиски.

— Лед, сода, вода?

— Содата, ако обичаш.

Отговаряше автоматично на въпросите ѝ, защото вниманието му изцяло бе концентрирано върху Лиз.

— Откъде изведнъж стана толкова сигурна, че аз съм твой син?

— От твоя кошмар.

— Не те разбирам.

— Трябва да прибавиш към него всички тези неща, които ти разказах дотук.

Тя изглежда се колебаеше, дали да продължи. Вон чакаше. Беше се научил от опит, че ако не бърза, ще научи повече.

— Няма много да ти хареса моето обяснение.

— Давай, ще видим.

— Ти не си единственият, който страда от кошмари. Характерно е за почти всички мъже от нашата фамилия. За тях, изглежда, е по-

трудно да разберат интуитивните образи на своето подсъзнание. Кошмарите се появяват, защото твоето подсъзнание се опитва да ти съобщи нещо. Синът ми Дейвид също страдеше от сомнамбулизъм, докато се научи да приема интуитивните сигнали или шестото си чувство.

Лиз говореше твърде бързо и Вон усети, че изпуска нишката на мисълта ѝ.

— Извинявай, ще повториш ли още един път.

— Виж, ти си ченге, нали? В тази професия твърде често се налага да работиш с шестото си чувство. Права ли съм?

— Да-а — отговори и колебливо.

Лиз навлизаше в доста деликатна материя.

— Това, което се опитвам да ти кажа, е, че ще помогнеш изключително много на работата си, ако се вслушваш в своята интуиция. И аз мога да ти обясня как можеш да правиш това.

Вон се засмя гласно.

— О, сега сигурно ще ме изкараш, че съм и медиум?

Пое чашата с уиски от Ким и срещна очите ѝ. В тях прочете упрек и неодобрение. „Какво пък иска тя? Да приема всичко, което дърдори тази лелка, за чиста монета!“

— Не. Изобщо не е смешно. — Гласът на Лиз бе спокоен, но вече се долавяха и гневни нотки. — Ти не си медиум и не можеш да бъдеш. Нашите предци са дошли в Америка от Ирландия. Ако през последните шест поколения се е раждал медиум, то това винаги е било жена. Но много от мъжете са имали силно развита интуиция. Ще ти дам един пример. Случвало ли ти се е, когато трябва да вземеш някакво решение, да усещаш тежест в гърдите или нещо подобно на гъделичкане в главата, което те кара да се чувстваш неприятно. Случвало ли ти се е да не се вслушаш в това предупреждение и после дълбоко да съжаляваш?

Вон потрепери. Понечи отново да се засмее, но не успя. Тя бе права.

— Да, така е, но каква е все пак връзката с кошмарите.

— Когато не можеш или не искаш да се вслушаш в предчувствието си, подсъзнанието ти търси друг начин да общува с теб. Това е изводът, до който стигнахме двамата с Дейвид.

— Искаш да кажеш, че моето подсъзнание се опитва да ми съобщи нещо важно. И понеже аз го пренебрегвам, то се опитва да ми го каже чрез кошмарите и сомнамбулизма.

— Да, така е.

— Не, нещо не се връзва.

— Защо?

— Защото сънят, който сънувах тази нощ, е постоянно повтарящ се още от детските ми години.

— Можеш ли да го разкажеш по-подробно?

Вон я изгледа изненадан. Тази жена искаше прекалено много.

— Не бих искал да разговарям за това.

— Е, добре. Може и засега да не е необходимо. Виж, възможно е човек да има определен повтарящ се сън, когато се чувства по особен начин. Една моя позната след напрегнат и тежък ден в работата си винаги сънуваше, че пътува с балон. Не е разбирала значението на този сън и не му е обръщала внимание. Но преживя тежък инфаркт и лекарите едва я спасиха. След като излезе от болницата, този кошмар повече не се появи. Това е било само предупреждение на подсъзнанието да намали малко темпото. Вероятно и твоят повтарящ се сън има някаква връзка със сходни чувства или определени събития от миналото или бъдещето.

Вон кимна с глава. Това, което говореше Лиз, имаше смисъл. Изключителен смисъл. Още от дете знаеше, че когато се появеше този сън, скоро му предстоеше да се сблъска с някаква опасност. Готовността за това винаги му бе помагала. През последните десет години сънят бе изчезнал, но след като бе намерил изрезката от вестник, подхвърлена в къщата му, още същата нощ всичко се бе повторило.

Нещо го заплашваше. Но какво? Имаха ли смисъл безсънните нощи, след които не знаеше, откъде ще дойде опасността.

Преди седмица Вон бе почувствал неприятно гъделичкане в главата си. И както обикновено, го бе пренебрегнал, защото просто не знаеше какво означава. Усетил го бе веднага, след като Дорийн му бе казала, че ще заминава за една седмица в Челан и че Ландън ще остане при Уилма Нилсен, докато тя се върнеше. На пръв поглед всичко това му се бе видяло нормално. Дорийн често пътуваше заради курсовете си до големия град и навярно там щеше да бъде в безопасност. Същото

важеше и за Ландън, а и полицията най-сетне щеше да си поеме дъх от безкрайните нощни дежурства. Но в главата му се прокрадваше някакво подозрение. Не беше ли всичко прекалено добре?

Сега седяха един срещу друг на верандата. Вон тъкмо се канеше да ѝ каже нещо, когато Марти Люис се появи.

— Мис Хенсън, може ли да се измия, преди да тръгна?

— Разбира се, Марти, знаеш къде е банята.

Вратата се тракна зад него, а Вон още се чудеше, струваше ли си да я убеждава, след като знаеше какъв ще е резултатът?

Ландън се бе разположил вече на задната седалка в колата и се забавляваше, чукайки на прозореца. Черен пикап, натоварен с дървесина, бе спрял в съседния двор. Майк Драйтън и Рон Обрич складираха дъските. Изглежда, че Рон се канеше да използва хубавото време, за да завърши разширението на къщата.

— Виж, не мога да те спра — поде Вон. — Но мисля, че не е много добра идея да тръгваш точно сега. Защо не отидете за няколко дни с Ландън у леля Вили?

— Не разбирам това с какво ще помогне. Нали убиецът е в града. Отдавна съм планирала да отида до Челан. Имам работа, пък и ще се видим с някои приятели, които си мислят, че съм ги забравила. Всъщност, това е единственото ми свободно време, преди да започне учебната година.

Дорийн стана и тръгна надолу по стълбите.

— Изглежда, че с нищо не мога да те накарам да се откажеш? Чакай да ти помогна с багажа.

— Виж, не разбирам, какво толкова те тревожи. Сутринта ще прекарам в къщата на Уилма. Ще пътувам посред бял ден. Вечерта ще остана да спя при приятели, а не в хотел. Какво може да се случи?

— Не знам, може и да си права. Но сякаш имам някакво предчувствие. Така ли ще пътуваш, без багаж?

— Чантата ми вече е в багажника. Аз бях готова още снощи.

Дорийн седна зад волана. Вон се протегна през отворения прозорец и щипна бузките на детето.

— Ей, юнак, накъде си тръгнал?

Момченцето заскача от възторг на седалката.

— Дуу, бу Вииви никник!

— Това значи: „Отиваме с леля Вили на пикник“ — преведе Дорийн отговора.

— Е, тогава ще ти пожелаая приятно прекарване.

Вон погледна с усмивка сина си и разроши черната му коса. „Господи, та тя е същата като на Лиз. Не станаха ли прекалено много съвпаденията?!“

— Ду — ду — Ландън бе нетърпелив.

— Мисля, че е време да откараш този капризен млад мъж при Уилма.

— Вон, ще заключиш ли къщата?

— Разбира се.

Изглежда, че Дорийн прочете тревогата в очите му.

— Не се притеснявай. Ще се върна след седмица. Дано си го спипал дотогава.

Тя запали двигателя и скоро малката ѝ тойота изчезна зад ъгъла на улицата. Гъделичкането в главата на Вон се засили. Стисна юмруци. „По дяволите, Лиз?! Защо ми каза всичко това, не ми помагаш с нищо!“ Единственото, което сега можеше да направи, бе да се надява, че интуицията му го е подвела.

Усмивайки се доволно, той отключи вратата. Беше време да изпълни плана си. Тази нощ разбра, че Дорийн ще пътува извън града. Наблюдаваше я скрито, как не спа, а приготвяше куфара си. Това още повече го облекчаваше.

Влезе в къщата, където всички завеси предварително бяха спуснати. Обичаше тъмнината — действаше му много успокояващо. Без да светва лампите, тръгна към кухнята. Отвори гардероба, а после специалния тайник в задната му част.

Извади голяма метална кутия и я отвори на масата.

Вътре имаше всичко, което му бе необходимо: гумени ръкавици, ластици за коса, машинка за подстригване, найлоново въже, няколко презерватива. От гардероба извади работен комбинезон от синтетична материя. Това бе една от най-полезните му дрехи. В Сиатъл миналата година бе видял, как един работник, облечен в такъв комбинезон, боядисваше кола. Веднага бе разбрал, че това е перфектното облекло за неговия план. Имаше още седем, колкото бяха хората в списъка му.

Единственият му проблем бе, че нямаше готова поема. Не беше очаквал, че тъкмо днес ще се наложи да прочете присъдата на Дорийн. Потрепери от раздразнение. Мразеше чуждите стихове. Нямаше много време, трябваше да действа по-бързо. Приблужи се до ъгъла на стаята и включи компютъра. Намали яркостта на монитора и набра необходимата програма. „Какво да напиша? Нещо, което ще подхожда най-добре.“ Мисълта му се върна назад във времето, когато бе открил, че Дорийн е като всички останали...

... В училището имаше забава. Реши да отиде, макар да знаеше предварително, че няма кого да покани. Всички го отбягваха, сякаш бе прокажен. Отказа се дори да влиза в залата. Стоеше скрит между дърветата и пушеше цигара. Тези, които имаха коли, вече бяха заели задните им седалки. Беше гореща лятна нощ. Гимнастическият салон бе превърнат в дансинг. Вратите му бяха широко отворени, някои от учениците танцуваха отвън на тревата. Забавата продължаваше вече няколко часа и все повече двойки търсеха усамотение в близката горичка.

Усещаше възбуждащия аромат на момичетата, преминаващи покрай него.

Стоеше в сянката на дървото и наблюдаваше. Нямаше смелост да излезе и да отиде да се весели.

Изведнъж видя, че Дорийн се отдели от тълпата на танцуващите и тръгна към него. Със сигурност не можеше да го забележи в тъмнината. Следеше я с интерес как пристъпва. Въпреки че носеше обикновена рокля, все пак си беше красиво момиче. Знаеше, че баща ѝ е беден. Макар че Дорийн не се държеше приятелски, никога не го бе обиждала, както всички останали.

Тя се приближи само на няколко метра от него и седна на земята. Изруга грубо и започна ядосано да къса тревата около себе си. Гневът ѝ не го притесняваше — това бе чувството, което най-често го спохождаше. Дали не си приличаха с Дорийн? Дали тя не беше красивото нещо в живота му, за което постоянно си мечтаеше. Искаше да излезе и да я целуне. Надеждата се разгоря в гърдите му. Най-после бе открил момичето, с което щеше да живее, което да го разбира. Изчака гневът ѝ да отmine и бавно тръгна към нея.

— Извинявай, може ли да седна при теб?

Дорийн трепна изненадана. Очите ѝ, отразяващи светлината, грееха като котешки.

— Сядай.

— Не ти ли харесва забавата?

— Гадост.

Настъпи мълчание. Стоеше и не знаеше какво да ѝ каже. Само усещаше, че е прекрасно да бъде близо до нея. Усещаше и нейните погледи. Какво ли си мислеше? Внезапно тя скочи на крака и го дръпна за ръката.

— Хайде, ела.

— Къде?

Отидоха в сянката на голямо старо дърво. Когато се облегна на дънера, очите ѝ заблестяха по особен начин.

— Целуни ме! — почти му заповяда и го прегърна през раменете.

Не можеше да повярва на думите ѝ, а и на щастието си. Това, за което си мечтаеше, се случваше. Бавно и колебливо, за да не наруши магията, я притисна в обятията си. Тялото ѝ бе горещо и меко. Нерешително докосна устните ѝ с уста. Пръстите ѝ се заровиха в косата му, усети езикът ѝ да разтваря устните му. Усещането го разтърси. Господи, тя беше прекрасна! Чувстваше как възбудата се разлива по тялото му. И когато провря крака си между бедрата ѝ... силен мъжки бас разцепи тишината.

— Дорийн, кучко, къде си се скрила?! Дяволите да те вземат!

Пиянският глас бе на един от нейните братя. Дорийн се отскубна и виновно сведе поглед.

— Господи, пак ще ме бият. Трябва да тръгвам, казаха ми да ги чакам.

— Дорийн! — отново изкрещя брат ѝ.

Вече се виждаше и старият пикап, спрян близо до училището.

— Моля те, недей си тръгва. Остани с мен.

Тя го погледна учудено и се засмя сухо.

— Ти чуваш ли се какво говориш? Не ги познаваш, ще ме убият после.

— Защо ме целуна тогава, щом ще си тръгваш? — настоя той, едва потискайки напирания в душата му гняв.

Дорийн вдигна рамене и отстъпи няколко крачки назад.

— Не знам. Сигурно съм искала да проверя как ще се почувствам. Чао, вече трябва наистина да тръгвам.

Той се протегна и я задържа за ръцете.

— Кога ще се видим пак?

Студеният ѝ смях го вцепени.

— Ти майтапиш ли се?

Стисна юмруци. Гледаше я как се отдалечава, знаейки, че един ден ще дойде и нейният час. Часът на истината...

Започна да печата думите, които му се сториха най-подходящи за нейното престъпление:

*Обичах те преди,
но повече не ще го сторя.
Твоя е мъката, скръбта, вината.
Приятелствата са фалшиви.
Любовта — безумство.
Господарят на Смъртта се появява,
душата ти да отнесе
на век в покой.*

XIV

Няколко дни по-късно Вон тъкмо излизаше от офиса на кмета Стив Райли, когато Мелиса му се обади по радиостанцията.

— Шерифе, Тайлър Маккю и Винсент Уелш съобщиха току-що, че са открили на няколко мили извън града изоставен автомобил.

Гласът ѝ бе особено студен. Вон усети странно стягане в гърдите си. Това бяха същите хлапаци, които бяха открили и тялото на Трент.

— Имаш ли марката на колата?

За секунди отсреща настъпи мълчание.

— Да, черна тойота.

Затвори очи и се отпусна назад в джипа.

— Къде е била намерена, Мел?

— Казват, че била на съвсем същото място, където е открит и трупът на Трент преди седмица.

— Господи!

— Чейни и Стоун вече тръгнаха натам.

— Окей, Мел, аз също тръгвам.

Когато пристигна, Чейни вече беше обградил всичко с жълта полицейска лента, за да задържи любопитните настрани. Вон си помисли за най-лошото. Виждаше само част от колата, замаскирана с клонки. „Дали е на Дорийн?“ Забеляза, че Стоун я фотографираше и си водеше бележки. Искаше му се веднага да се махне оттук, без дори да излиза от джипа.

Рей Чейни се приближи.

— Вон, колата е на Дорийн. Изобщо не е могла да стигне до Челан.

Преглътна конвулсивно. „Защо не ме послуша?!“

— А Дорийн?

— Няма и следа от нея.

Вон слезе от джипа, повдигна жълтата лента и тръгна към Стоун, като гледаше внимателно къде стъпва. Агентът беше коленичил и обработваше вратата на тойотата, търсейки отпечатъци от пръсти.

— Добро утро, Стоун. Как е, има ли нещо?

— Здравей, Гарет. Изглежда този път ще открием някакви отпечатъци. Но имам предчувствие, че няма да са на нашия човек. Виж, тук по волана има следи от кръв. Имало е борба. Ще изпратя проба в лабораторията, за да сравним кръвната група с тази от парчето плат. Но по-скоро ще бъде от жертвата. Ключовете са останали в положение на запалване. Има и още нещо интересно — касетофонът е изчезнал.

— Защо ли пък го е взел?

— Нямам никаква представа.

— Има ли някакви следи, които да сочат накъде е тръгнал след това.

— Не съм търсил основно, дойдох преди малко.

— Добре, аз ще се заема, ти свърши с колата.

Беше се отдалечил на няколко крачки, когато чу гласа на Стоун.

— Гарет?

— Да?

— Исках да ти кажа, че съм съгласен с теб за Майк Драйтън. Ходих да говоря с него. Нещо не ми харесва. Не мога да кажа със сигурност, дали го подозирам, но мисля, че не бива да го изпускате от очи. Проблемът е, че засега нямаме нищо срещу него. Изпратих факс до колегията с молба за повече информация.

— Благодаря ти, Стоун.

Вон започна да оглежда земята наоколо. Имаше много малък шанс да намерят нещо тук. Гъстите треви и храсти закриваха всичко. Трябваше още хора.

— Рей, ела за малко. Свържи се с Мелиса. Искам Джордан и Марти да дойдат тук. Нека Ким отиде временно при някоя приятелка, нямаме възможност да я охраняваме. Не искам да викам Килиан отново, защото не е спал цяла нощ. Когато другите дойдат, започваме претърсване във верига.

— Разбрах, Вон.

Рей тръгна с бързи крачки към колата си.

Вон излезе от заграденото пространство, заобиколи малко и започна да изследва северната част. Извади кутия „Кемъл“ и си запали цигара. Почти веднага се разкашля. Имаше предчувствието, че днес това едва ли щеше да е последната му цигара. Само трябваше да

внимава да не падне пепел по земята. Едно от първите неща, които бе научил по време на обучението си, бе да не добавя нищо към местопрестъплението. А престъпление имаше. Дорийн беше мъртва. Чувстваше го все по-силно, а тази сигурност го плашеше.

Шумът на спиращ автомобил го накара да се обърне към пътя. Очакваше да види колата с Джордан и Марти. И наистина бяха те, а след тях веднага спря и Барни Маккарти. Колоната завършваше старият „Форд Галакси“ с калифорнийска регистрация на журналиста, отседнал в хотела.

За част от секундата се почувства измамен и предаден, все едно, че Барни бе преминал на страната на врага. Но Барни беше репортер и винаги щеше да си остане такъв. Не можеше да се очаква той да остане в офиса си и да приема обяви, когато тук вероятно бе извършено убийство.

— Шерифе, може ли за момент.

Вон прекрачи лентата, загаси цигарата и прибра фаса в джоба си.

— Добро утро, Барни.

— Добро утро, шерифе, запознай се с Джон Ламбърт. Джон е мой колега, пише книга за серийните убийци.

— Много интересно. Господа, извинете ме...

Вон отстъпи няколко крачки назад. Изобщо не му беше до разговори.

— Шерифе, няма ли да хвърлиш малко светлина върху това, което се е случило тук.

— Виж, Барни, нямам много време. И аз току-що дойдох. Две момчета са открили изоставена кола, черна „Тойота Корола“, модел 1987. Собственост е на Дорийн Хенсън.

— Дорийн не трябваше ли да е в Челън за няколко дни?

— Да, точно така.

— А, дали изобщо е напускала града?

— Не бих могъл да коментирам този въпрос, докато не завърши следствието.

— Шерифе, мислите ли, че става дума за убийство? — обади се Джон Ламбърт.

Вон го погледна. Беше на около 30 години. Имаше сини очи и дълга кестенява коса, завързана на опашка. Носеше дънки, бяла риза и маратонки.

— Да — отговори след кратко колебание. — А сега, господа, трябва да си върша работата.

— Само един последен въпрос. Защо подозирате, че има убийство? Заради бележката, която Дорийн е получила, или вече сте открили нещо?

Вон хвърли укорителен поглед към Барни. Уж се бяха разбрали да не разпространява тази информация. Но това едва ли вече имаше значение. Скоро Лилоут Крийк отново щеше да бъде обсаден от журналисти.

— Не, нямам никаква друга информация. Извинете ме.

Извади от джипа фотоапарата и куфарчето си. След няколко минути заедно с Рей, Марти и Джордан се подредиха в една линия и започнаха претърсването. Надяваше се да няма нужда от повече хора. Почти бе сигурен, че и този път убиецът не си бе поставил за цел да крие трупа. Не бяха направили и няколко крачки, когато още една кола спря на пътя. Вон ядосано изпъшка, когато разпозна микробуса на Лиз.

Тръгна веднага, за да я спре, още преди да е слязла.

— О, Лиз, какво правиш тук?

— Трябваше да дойда.

— Какво се е случило?

— Разбрах, защо съм почувствала, че трябва да дойда тук.

— Защо? — попита я нетърпеливо. Не му беше до нейните предчувствия.

— Защото той иска да те убие. Избрал те е за следваща жертва. Нарича себе си Господар на Смъртта. Иска да отнеме живота ти.

Вон хвана ръцете ѝ през прозореца.

— Виж, Лиз, това, което казваш, сигурно е истина. Но погледни колко хора ме чакат. Имам важна работа. Хайде да говорим по-късно. Засега тук нищо не ме застрашава, а и вече ще съм нащрек. Моля те.

Лиз само кимна с глава. Смятайки, че разговорът им е приключил, Вон тръгна обратно. Стресна го отново гласът ѝ:

— Вон, съжалявам много за Дорийн.

Това бяха последните ѝ думи, преди да потегли микробусът.

„Господи, нима тя също го е почувствала!“

Онова, което ги насочи, беше миризмата. Въпреки че дърветата хвърляха сянка, юлската горещина си казваше думата. Усети я Марти.

Направи още няколко крачки и когато видя тялото, подаващо се от храстите, извика другите. Вон първи преодоля шока си.

— Марти, ще те помоля да извикаш Стоун. Обади се и на д-р Харкоурт. Обясни му ситуацията, нека дойде с линейката. След това остани долу на пътя, не искам никакви зяпачи наоколо.

— Окей, Вон.

Марти Люис се отдалечи. Нямаха право да пипат трупа и им оставаше само да чакат. Доктор Харкоурт бе избран за съдебен лекар на окръг Уотърфорд, защото бе по специалност патолог. Всички му имаха доверие заради големия му опит.

До обонянието на Вон достигна отново неприятният мирис и стомахът му се сви на топка. Нямаше нищо по-лошо от вонята на разлагащ се труп. Почувства, че му прилошава и отстъпи няколко крачки назад. Пое дълбоко хладния планински въздух. Извади от джоба си кутийка „Викс“ — мехлем против хрема. Сложи си малко под носа и го подаде на другите. Ароматът на евкалипт и ментол донякъде претъпяваше зловонието.

Нямаше сили да се приближи. Докато не бяха открили трупа, все още таеше някаква надежда в душата си. Надежда, че интуицията му го е подлъгала. Но сега трябваше да посрещне реалността. Не можеше обаче да отиде и да махне клонките, покриващи лицето ѝ. Дорийн му бе била близка приятелка и майка на неговия син. Как би могъл да си върши работата безпристрастно.

Лежеше в малка падинка. Беше гола, със свити крака, все едно че бе заспала. Огромна рана от нож преминаваше през по-голямата част от шията ѝ. Обръснатата ѝ глава бе положена на възглавница от трева и листа. От устата ѝ се подаваше парче хартия. Ръцете ѝ, завързани с найлоново въже, бяха кръстосани на гърдите ѝ. Между пръстите ѝ имаше букетче горски цветя. Ножът, отнел живота ѝ, лежеше под дланите ѝ. Острието му бе мораво от съсирената кръв.

Вон затвори очи и се опита да се отърси от ужасната гледка. Включи малкия си репортерски касетофон и подготви фотоапарата за снимки. Започна да фотографира тялото от всички страни.

— Виж, Вон, няма никаква кръв наоколо — гласът на Рей показваше, че се опитва по-рядко да си поема дъх. — Навярно е била убита някъде другаде.

— Изглежда, че е така.

Вон се наведе да провери температурата на тялото, избягвайки да гледа лицето на Дорийн. Кожата беше леденостудена и неприятно лепкава. Вече бе започнала да придобива зеленикави оттенъци.

— Бих казал, че е убита преди повече от тридесет часа. Прав си, Рей, изобщо не е успяла да напусне града.

След като разбра причината, поради която Марти Люис трябва да тръгне за града, Ким реши, че е най-добре да отиде при Уилма Нилсен. Може би старата жена щеше да има нужда от подкрепа, а и детето на Дорийн бе при нея. Когато пристигна, се увери, че е била права.

Новината, че е намерена изоставената кола на Дорийн, се бе разпространила светкавично по градския „безжичен телефон“. Уилма се опитваше да прикрие тревогата си, вършейки ежедневната си работа. След като ѝ предостави грижите за Ландън, трескаво започна да изважда тенджери, тави и продукти.

— Тъкмо бях започнала да готвя — измърмори. Ким забеляза сълзи в очите ѝ. След около час Уилма най-сетне с въздишка се отпусна на стола. Ким сложи детето на коленете ѝ, извади от чантата си таблетка успокоително и стана да налее вода.

— Дръж, изпий това.

Тя пое чашата и глътна хапчето.

— Господи, какво нещастие! Това момиче не успя да види нищо от живота. Майка ѝ почина, когато беше на четири години. Дорийн трябваше да върши всичко къщи — да пере, да чисти, да готви. Малките ѝ ръце се бяха напукали, но не получаваше и капка разбиране или благодарност. Биеха я, кой, когато му скимне, и за най-малкото нещо. След като навлезе в пубертета, стана още по-лошо. Видях я веднъж да плаче в градината. Двама от братята ѝ я бяха изнасилили. Цялото ѝ тяло беше в синини. Веднага съобщих на кмета, а после отидох и събрах багажа ѝ. Дойде да живее при мен, но изглежда бе твърде късно. Когато отвореше дума за мъжете, а това ставаше много рядко, сякаш говореше за някакви извънземни кръвожадни чудовища. Знаеш ли, мислех си, че най-добре ще се разбира с Вон. Те и двамата са страдали много като деца. Но изглежда не съм била права. Дорийн не можа никога да разбере, че той не е като другите, че е добър, честен, грижовен мъж. Не разбра, че и мъжете могат да изпитват чувства.

Уилма погледна към Ландън, който усърдно смучеше динозавър — играчка.

— Така и не разбрах кой е бащата. Та тя никога не е имала приятел, не е излизала с мъж. Хубаво, че ѝ се роди момче. Мислех си, че така най-добре ще опознае противоположния пол и после ще си намери подходящ съпруг. Но нищо не излезе. Не ѝ вървеше и това си е. Защо ли е така?

— Не знам, лельо. Не всичко, което става на този свят, е справедливо.

Замълчаха, всяка потънала в мислите си. Изведнъж Ландън ядосано удари с всички сила играчката си в масата. Ким подскочи от изненада.

— Мама! — Биберонът му падна на пода. — Мама, въ-им дома?!

— Скоро, скъпи, скоро ще дойде мама — Ким го притисна в прегръдката си.

Часовникът на фурната иззвъня и Уилма се надигна, за да извади готовия кекс. Докато я наблюдаваше, Ким продължаваше да мисли върху думите ѝ отпреди малко. „Те и двамата са страдали много като деца.“ Какво ли бе преживял Вон? Какво пораждаше сегашните кошмари? Защо той отказваше да говори за това?

— Искам да те попитам нещо. Можеш ли да ми разкажеш за детството на Вон?

Уилма отново седна на стола и известно време само я изучаваше с поглед.

— Ким, това е минало, за което не обичам да си спомням. А и той едва ли ще е доволен, като разбере, че съм ти казала.

— Лельо, ще ти призная нещо, но държа да го запазиш в тайна.

Старата дама кимна.

— Аз го харесвам. Мисля, че го обичам, но нощем той страда от ужасни кошмари. Не иска да ми каже какво го измъчва. А аз само желая да му помогна.

— Добре, ще ти кажа, но ти също ще си мълчиш. — Уилма се загледа в тавана, опитвайки се да върне спомените. — Вон, заедно с още три момчета, бе осиновен от сестра ми Ана. По-големите, Джони Куалчин и Фреди Съмнър, напуснаха града веднага, щом навършиха пълнолетие. Тогава дойдоха Вон и Койд. Мисля, че Койд беше две години по-малък. Едва ли помниш сестра ми Ана Ървинг?

Ким поклати отрицателно глава.

— Беше висока около метър и осемдесет и здрава като бик. Сама си построи къщата, сама вършеше цялата дърводелска работа. Нямаше нещо, което да ѝ се опре. Беше самоука, никога не е ходила на училище. Не знам защо не искаше да учи, а на мен не даваше и ден да пропусна. Едва можеше да напише името си. След като се приберях от училище, искаше да ѝ чета. Много обичаше разкази и поезия. Четох ѝ дотогава, докато напусна къщата. Но, както и да е. Ана искаше много да има деца, на които да предаде всичките си умения. И така, набързо си намери съпруг и се омъжи. Но след около година брак стана ясно, че не могат да имат деца. Ана не можеше да понася, когато нещо, което иска, не се изпълни. Това важи и за мен — упоритостта ни е семейна черта. И макар лекарите да откриха, че причината е в нея, тя продължаваше да обвинява Хърман. Хърман Ървинг беше дребен, добродушен човечец. Характерите им бяха съвсем различни — не знам изобщо, що за връзка бе това. Тъй като работеше като търговски агент, той често отсъстваше от града. Започна все по-рядко да се прибира, докато накрая стана ясно, че е изоставил Ана.

Уилма се изправи, за да налее две чаши с кафе.

— Малко по-късно сестра ми реши да си осинови дете. Но отново не успя. Поради отсъствието на Хърман, тя практически нямаше семейство и я отхвърлиха като кандидат за осиновяване. Мисля си, че сама си е виновна, защото се държа много грубо с жената от агенцията. Тогава реши да осинови изоставени деца — сираци, които никой друг не искаше. Ъ-мм, докъде бях стигнала. А, да. Ана учеше тези момчета на всичко — да готвят, да перат, да чистят, да рисуват и работят с дърво. Нямаше да е лоша къщата ѝ, ако не се държеше с тях, като с надзирател. И ако... Виж, тя бе успяла да скрие доста неща от мен. Изглежда, че колкото човек остарява, толкова става по-зле. Преди Джони и Фред да си тръгнат, дойдоха и ми казаха всичко.

Уилма замълча и лицето ѝ помръкна. Ким не попита нищо, знаейки, че ще ѝ бъде трудно да разкаже всичко останало. Бяха стигнали до точката, когато тя трябваше да разбере, защо детството на Вон е било ужасно.

На Ландън вече му се спеше. Сложи го на канапето и той веднага лапна пръстчето си и затвори очи. Наля си още малко кафе и седна на стола. Уилма леко се стресна, явно забравила за момент, че не е сама.

— Без да разбере, Ана се беше променила. Оставила всичката работа да я вършат момчетата. Използвала ги почти като слуги. Щом се върнели от училище, те готвели, чистели, поправяли къщата. Докато работели, тя проспивала деня. Но най-лошото започвало вечер. На смени през нощта ги е карала да ѝ четат — преди всичко стихове. Любимата ѝ книга бил един сборник „Антология на английската поезия“.

Уилма започна да изстъргва с нокти парченца залепнало тесто по масата. От крайчеца на окоето ѝ се търкулнаха няколко сълзи.

— Джони ми каза, че когато не ѝ се подчинявали или са извършили нещо нередно, имало специално наказание. Вкарвала ги в една барака, завързвала им китките за една греда на тавана и ги биела с дървена бухалка.

— Боже господи! Защо е правила това? Нали са били като нейни деца?

— Ох, не знам. А бих искала да знам. Момчетата винаги бяха с обръснати глави. Попитах я защо, отговори ми, че било заради въшките. Но после разбрах, че и това било част от наказанието. Търпението ми се изчерпа, щом дочух, че започнала да блудства с тях. Учела ги да правят различни мръсотии, за които не ми се говори. Когато дойде, Фреди плачеше и молеше да му помогна или щял да се самоубие.

Уилма замълча и Ким ѝ беше благодарна, защото чувстваше, че започва да ѝ прилошава. Как бе продължавало всичко това, без никой да разбере? Ходеха заедно на училище с Вон и Койд, но те не бяха в нейната компания и съвсем бегло си ги спомняше. Бяха мрачни, затворени, не ходеха на кино и на ученическите забави. Да, и Дорийн беше като тях. Просто и тримата не са имали детство.

— Много хора твърдят, че е невъзможно жена да изнасили мъж. Но, какво е било това, което Ана е вършела с момчетата. Както и да е, веднага, щом разбрах, отидох да говоря с нея. Казах ѝ да престане или ще докладвам в полицията и ще ѝ отнемат децата.

— И тя какво ти отговори?

Уилма изохка и затвори очи.

— Заплаши ме.

— Но с какво?

Уилма не отговори. Имаше ли смисъл да казва това на Ким, след като бяха минали толкова години. Мисълта ѝ се върна обратно във времето. Видя разкривеното от злоба лице на съпруга си, замахващ да я удари за пореден път. И после своята реакция, запечатала се отчетливо в паметта ѝ. Как взема бутилката с уиски от масата и го удря с всички сила по главата. Беше ѝ омръзнало всичко. Мразеше него и пияните мъже, които идваха всяка вечер у тях. Мразеше съчувствените погледи на хората от града. Мразеше унижителната работа, която трябваше да върши, за да не умрат от глад. Този път се бе защитила срещу постоянния физически и психически терор.

Тялото му се бе търколило надолу по стълбите и бе замряло. Ана бе видяла това. Двете се бяха погрижили да изглежда като нещастен случай. Тогава ги нямаше модерните методи за разследване и никой не я бе заподозрял. След като и сестра ѝ почина, вече бе сигурна, че ще отнесе тази тайна в гроба си.

— Съжалявам, Ким, но не мога да ти кажа. Ана знаеше нещо, което щеше да разруши живота ми. Затова трябваше да се опитам сама да разреша този проблем. Това направо я подлуди. Успях да спра малтретирането на момчетата чрез постоянни посещения в къщата ѝ. Започнах да се грижа изцяло за домакинството. Освен да ме ругае, сестра ми нямаше какво друго да направи. Вече не можеше да ги наказва, защото практически аз ги ръководех. Монтирах ключалка откъм вътрешната страна на вратата в стаята на децата. Още на другия ден Ана я махна. Аз я сложих отново. Тази игра на нерви продължи около седмица, докато накрая тя се предаде и ключалката остана. Не мисля, че сме си разменили и десетина думи със сестра ми през тези години. Освен, разбира се, пред чужди хора. Опитвахме се да показваме, че между нас има само „истинска сестринска любов“.

— Какво стана после? Момчетата оправиха ли се?

— Както ти казах, мисля, че спрях малтретирането им. Вон и Койд бяха по-малки и постепенно преодоляха шока. Но не мога да кажа същото и за другите деца. Въпреки че се опитвах да поддържам контакти с тях и да им помагам, те продължаваха да се натъкват на проблеми. Фред се жени и развежда на три пъти. Докато накрая се пропи и почина в клиника за алкохолици. Джони живееше с мисълта, че всеки момент ще умре. Поемаше твърде много рискове. Захващаше се с опасни работи, за които нямаше друг желаещ. Преби се с един кон

по време на каскадърски номера. Най-интересното знаеш ли кое е? Прекарах толкова малко време с тези деца, а те са ме обичали като своя истинска майка. Моят адрес е бил на първо място в техните тефтерчета. Когато ми се обаждаха, за да ми съобщят, че вече не са между живите, си мислеха, че съм им родна майка. Срещу телефонния ми номер е пишело „мама“. Това е най-големият комплимент, който някога съм получавала.

Ким се усмихна.

— Да, наистина е много мило. А какво стана с Койд? Не съм го виждала, откакто завърших училище.

— Хъм, знаеш ли, не мога да ти кажа, що за човек беше той. Никога не успях да се докосна до душата му. Сякаш имаше стена между него и останалия свят. Но все пак, беше добро момче. Много умно, чисто и тихо. Винаги изпълняваше това, което му кажа. Независимо дали му се караш или го хвалиш, лицето му си оставаше каменно. Все едно, че нямаше чувства.

— А къде е сега?

— Умря.

— Как, нима и той?

— Изчезна горе в планината — при скалите, където извира потокът. Намериха само раницата му на ръба на една пропаст. Никой не знае, какво точно се е случило. Не вярвам, че се е подхлъзнал, защото познаваше тази област много добре. Обичаше да ходи там.

— Не търсиха ли тялото му?

— Търсиха го, но пропастта е дълбока няколкостотин метра, а и течението е много силно. И да е паднал, водата го е отнесла веднага.

— Чудя се...

— Хайде, стига, Ким, стига сме говорили за миналото. То е вече затворена книга.

Уилма стана и оправи одеялото на Ландън.

Той наблюдаваше как изнасят тялото на Дорийн. Бяха наистина професионалисти. Ловко я пхнаха в черната найлонова торба, а после я пренесоха в линейката.

Усмихна се доволно. Наказанието на Дорийн му беше доставило несравнимо удоволствие. Тя се бе оказала толкова силна, не бе показала нито за момент страха си. Бе опитала всичко възможно, за да

спаси живота си. Наричаше го страхливец, нищожество, призоваваше го да развърже китките ѝ, за да се бие честно. Думите ѝ не бяха му направили никакво впечатление — те бяха безсмислени. Сексът с нея му бе доставил огромна наслада. А после Дорийн с готовност бе приела своята присъда.

Вратата на линейката тракна и го откъсна от приятните спомени. Огледа се наоколо. Вече се събираха и други любопитни. Можеше да види всичко в очите им. От съжаление и скръб до удивление и любопитство. В очите на Вон имаше влага. От проявата на тази очевидна слабост му се повдигна. Но какво представляваше той без шерифската си значка? Нищо, абсолютно нищо. Нали и него го чакаше същото като Дорийн. Негова щеше да е честта да умре последен. Усмихна се при тази мисъл. Интересно бе да гледа как Вон се измъчва от собствената си глупост и невежество.

Трябваше да си тръгва. Наред беше следващото погребение, а за него също трябваше организация. „Дали да не изплаша Ким и тя да си тръгне за Сиатъл? После да я изчакам тук зад завоя? Не, това става вече банално.“

Искаше да измисли за нея нещо ново и вълнуващо.

Беше късен следобед, когато Вон спря пред къщата на Уилма Нилсен. Идваше в качеството си на шериф, за да ѝ съобщи за смъртта на Дорийн. Но още щом вратата се отвори, официалността му се стопи. Уилма го притисна в прегръдката си, защото за нея той си оставаше като родно дете.

Ким стоеше встрани от тях. Макар че съжаляваше за случилото се, не можеше да се разплаче. Беше няколко години по-малка от Дорийн и не я познаваше толкова добре. Отиде в дневната при Ландън, за да ги остави сами. След няколко минути и Вон се появи.

— Дежурството на Килиан започва в седем часа. Можеш да му се обадиш в участъка, ако решиш да тръгнеш по-късно. Искам да имаш постоянна охрана, дори когато си в града.

Изглеждаше смазан от тежкия ден. Искаше и се да го привлече в обятията си. Но едва ли той бе готов да приеме нейната подкрепа. Трябваше да почака. Застана на прозореца и го проследи с поглед, докато джипът се скри зад завоя.

Вече се смрачаваше, когато Ким си тръгна, следвана от зелената полицейска кола. Бе помогнала на Уилма да изкъпе Ландън и да го сложи да спи. Предложила ѝ бе дори да остане и през нощта, но старата жена мълчаливо бе отказала.

Докато шофираше по тесния криволичещ път, мислите ѝ от убийството на Дорийн се прехвърлиха към погребението на Трент. Утре отново трябваше да отиде на погребение. Бяха изминали точно три седмици, откакто бе пристигнала в Лилоут Крийк. Как се бе променило всичко в града за това време. Променил се бе и нейният живот.

Спомни си сутринта, когато Вон дойде, за да ѝ опише „портрета“ на убиеца. Сама бе поискала да научи повече подробности. В какво ли положение бяха намерили тялото на Дорийн. Нямаше как да говори с Вон за това. Дали косата ѝ е била обръсната, а китките завързани... Изведнъж се вцепени. „О, нима това би могло да е истина?!“

Осиновените момчета на Ана Ървинг са били постоянно с обръснати глави. Също както на жертвите. Ръцете на децата са били връзвани през китките, когато са били наказвани. Както и тези на убитите. Да четат поезия се е било превърнало в тяхно задължение. Съвпадение ли беше всичко това? Имаше ли място за съвпадение, когато ставаше дума за ритуален убиец?

Опита се да преглътне съмнението, което се зараждаше в нея. От всички осиновени деца само едно беше живо. Вон Гарет — шерифът на окръг Уотърфорд. Отчаяно търсеше друга алтернатива, но не можеше да я намери. Нима трябваше да се съмнява и в човека, който я охраняваше.

Паркира почти автоматично колата и забеляза, че микробусът на Лиз също е в задния двор. Първата ѝ мисъл бе, че не иска да се среща с нея. Как щеше да ѝ съобщи подозренията си? Ами ако се окажеше, че е майка на убиец. Излезе от колата и тръгна към къщата.

— Мис Танас — извика ѝ Пол Килиан. — Искам да проверя къщата, преди да влезете. През деня никой не я е охранявал.

— Надявах се, че Рей го е направил. Лиз не е ли вътре?

— Мисля, че са заедно в града.

— Ох, добре тогава, вършете си работата — съгласи се с досада тя.

Мисълта ѝ отново се насочи към съвпаденията, които почти неоспоримо изтъкваха Вон като потенциален убиец. Спря се на вратата, докато Пол проверяваше кухнята.

— Всичко е наред, мис Танас. Отивам до горния етаж и няма да ви се пречкам повече.

Ким се съгласи мълчаливо и започна да изважда продукти за салата. Чу стъпките на полицая по стълбите и после напълно забрави за него.

Как бе възможно Вон да е убиец? Та той не беше такъв човек. Беше добър, грижовен и въпреки трудното си детство бе успял да оцелее и да открие красотата на заобикалящия свят. Само един поглед върху дървените скулптури в двора му ѝ бе достатъчен, за да се увери в това. Но споменът за неговата градина предизвика и един друг спомен. Неприятен и ужасяващ.

Спомни си как Вон бе пристигнал ядосан с огромен нож в разкъравената си ръка. Сякаш това бе друг човек, напълно непознат. „Не, това не е възможно. Престани да мислиш за това!“ — опита се да наложи волята си.

Потропване на горния етаж я върна в реалността. „Нима Килиан все още е тук?“ Бяха минали около десет минути. Пресече хола и стигна до основата на стълбището.

— Пол, няма ли да слизаш? Всичко наред ли е?

— Да, да, идвам ей сега — отвърна ѝ с малко дрезгав глас.

„Какво ли прави горе? Дано само не се рови в бельото ми.“ Любопитството на хората от малките градчета я ужасяваше. Тук нямаше нищо скрито. Чу няколко тихи стъпки и после — тишина. „О, не мога да го оставя цяла нощ да се мотае из спалнята ми!“ Вече беше сложила крак на стъпалото, когато се разнесе пронизително котешко мяукане на верандата. Горната част на вратата бе покрита с мрежа против комари. Черъти скочи, закачи ноктите си за нея и огледа каква е ситуацията в коридора.

— Черъти, махай се оттам веднага! Ще скъсаш мрежата!

Никаква реакция не последва.

Ким изохка ядосано и тръгна да отвори. Котката влетя като ракета, насочи се към хладилника и с поредното си мяукане се опита да я убеди, че примира от глад.

— Добре, добре, идвам.

Ким хвърли мрачен поглед към стълбите. Щом нахранеше Черъти, трябваше да се качи горе.

Няколко минути по-късно, когато излезе от кухнята, веднага ѝ направи впечатление, че фойето и дневната са по-тъмни. Някой беше затворил входната врата. „Нима Килиан си е отишъл, докато съм била в кухнята?“ От верандата погледна към полицейската кола. Да, със сигурност седеше вътре. „Но защо не ми се е обадил, когато е минал покрай мен? Ама че странен човек.“

Върна се в кухнята и сложи подправките на салатата. Трябваше да се насили и хапне малко — цял ден бе изкарала само на кафета. Съмненията ѝ продължаваха да я измъчват. Един горещ душ щеше да ѝ се отрази добре. Качи се в спалнята, светна лампата и пусна завесите. Изправи се пред огледалото и започна да разресва косата си. Изведнъж по гърба ѝ пробягаха тръпки. Нещо не беше наред. Имаше чувството, че някой я наблюдаваше. Обърна се към гардероба. Вратата му бе леко отворена. „Може би Килиан наистина е тършувал из дрехите ми. Или някой ме наблюдава?!“ Опита се да си внуши, че паниката ѝ е излишна, че Пол просто бе забравил да затвори вратата. Но усещането ѝ, че има нещо нередно, се засилваше. Огледа се за предмет, с който да се защити. Бухалката на Трент беше подпряна в единия ъгъл на стаята. Бавно тръгна натам. Стисна я силно и бутна с крак вратата на гардероба. Нищо, вътре нямаше никой. Въздъхна облекчено. Почувства се малко глупаво от безпричинния си страх.

Извади хавлията си и влезе в банята. Горещата вода ѝ подейства чудесно. Усили още повече струята и подложи главата си под нея. Напрежението и умората ѝ постепенно изчезнаха. Мускулите ѝ се отпуснаха. Когато спря водата и се загърна в хавлията, понечи да среше косата си, но огледалото беше замъглено от горещата пара. Излезе и тръгна към стенното огледало в спалнята. Щом погледна отражението си, кръвта замръзна във вените ѝ. Опита се да изпищи, но страхът бе парализирал гласните ѝ струни. От гърлото ѝ излезе само немощен стон. Там, където допреди малко нямаше нищо, сега имаше отпечатък от устни. Някой беше целунал огледалото, докато тя се бе къпала.

XV

Ким почувства, че краката ѝ омекват, и се отпусна на пода. Главата ѝ бе пълна със страхове, съмнения, ужас. Струваше ѝ се, че ще полудее. Той все още бе тук. Не можеше да се е измъкнал толкова бързо, без да го усети. И ако убиецът наистина бе Вон, нямаше начин да се е прибрал толкова бързо в къщата си. Това заключение сякаш прогони страха и грижата за собствената ѝ безопасност. Искаше колкото се може по-скоро да му се обади, да се увери, че не се е излъгала в чувствата си към него. Заредена с решимост, грабна бухалката и хукна към стаята на леля си, където имаше телефон. Набра номера на Вон. Изчака няколко сигнала. Отсреща някой сякаш вдигна, но за неин ужас се оказа телефонен секретар. „По дяволите, къде е той по това време!“

Болезнено прехапа устните си от напрежение. „Какво да правя сега? Да отида и кажа на Килиан? Но защо той не е спрял убиеца? Мога ли да му вярвам?“ Страхуваше се да пресече тъмнината, за да стигне до колата. Трябваше бързо да измисли нещо, а не да трепери от ужас. „Но нали телефонът е до мен. Ще позвъня до участъка и диспечерът ще потърси Килиан по радиостанцията!“ Усмихна се на собствената си съобразителност и вдигна слушалката.

— Добър вечер, тук е полицейският участък Лилоут Крийк.

— Добър вечер, обажда се Ким Танас от дома на Вивиан Фарис. В къщата е влязъл някой. Моля ви, съобщете на Пол Килиан да дойде веднага.

— Един момент.

Секундите, през които чакаше да потърсят колата отвън, ѝ се сториха безкрайни.

— Съжалявам, мис, но полицай Килиан не отговаря. Нещо се е случило с него. Веднага ще изпратя някой друг при вас. Само не излизайте навън. Чухте ли ме?

— Да, благодаря — едва се чу да отговаря.

Затвори очи. „Господи! Убиецът е наоколо, а няма кой да ми помогне! Това ли е планът на Вон, за да го залови. Вон? Къде е той?“ Не искаше да мисли за него. Не и се умираше и трябваше да се погрижи сама за себе си. Няколко сълзи се търкулнаха по бузите ѝ и Ким ги изтри нервно с ръка. „Мисли, мисли бързо! Ако човекът, който да е той, е искал да ме убие, вече спокойно можеше да го е направил. Вече за втори път ми показва, че полицейската охрана не е никаква преграда за него. Тогава идеята му е била само да ме сплаши. И почти успя. Ако не се поддам на паника, шансовете ми да оцелея стават много по-големи. Трябва да се защитя. Да се защитя.“

Изведнъж си спомни разговора с леля си в дома на Деидре. Бавно отвори нощното шкафче и въздъхна облекчено. Беше там, точно където ѝ бе обяснила Вивиан. Нов, лъскав пистолет. Не знаеше какъв модел е, но това нямаше значение. Баща ѝ бе ѝ показвал, как да си служи с оръжие, и сега само можеше да му е благодарна. Не бе зареден, но отстрани имаше пълнител. С треперещи ръце го извади и го зареди.

Вон излезе най-сетне от банята. Бе стоял почти около час вътре. Опитваше да измие от себе си миризмата на смърт, да измие и мислите за собствения си провал. Какво бе направил? Знаеше, че има убиец в града, и че Дорийн е мишената. Почувствал бе, че тя не трябва да ходи в Челан. И въпреки всичко се бе провалил. Не бе направил нищо, за да я защити. Сега трябваше да живее с мисълта за вината си. Не знаеше само как ще погледне хората в кафенето на Ерма. Това разследване се проточваше прекалено дълго.

Подсуши се с хавлията и тръгна към спалнята. Зеленикавите цифри на електронния часовник показваха десет и четвърт. Времето направо летеше. Поколеба се какво да облече — дънките или направо в пижамата си. Но сега и да си легнеше, едва ли щеше да заспи. Нахлузи дънките и тръгна към кухнята, за да си налее нещо за пиене. Още преди да се изкъпе си мечтаеше за уиски с лед. Докато пресичаше дневната, забеляза, че лампичката на телефонния секретар премигва. Някой го бе търсил, докато се бе къпал в банята. Натисна бутона, за да прослуша записа. Не последва нищо. Върна обратно лентата и усили звука. Чуваше се само учестено дишане, а после — въздишка. Усети отново неприятното гъделичкане в главата си. „По дяволите, какво пък става сега? Ким! Трябва бързо да ѝ се обадя. Не, направо ще тръгна

натам.“ Не искаше да изпробва дали и този път не го подвежда интуицията.

Остави чашата с уиски, от която дори не бе успял да отпие, и тръгна към спалнята за чиста риза. Леко щракване го накара да настръхне. В съседната стая имаше някой. Познаваше този звук на отваряща се врата. Измъкна пистолета от кобура. Свали чехлите си и бос, на пръсти, се долепи до стената на коридора. Отново долови някакъв шум. Вече можеше да се закълне, че наистина има някой. Затаи дъх, коленичи и пропъзля към дневната. Ето — там отново някакво движение — една сянка, по-тъмна от нощта.

— Спри, където си, или ще стрелям!

Не последва отговор. Придвижи се бавно — нямаше никой. Халюцинираше ли? Не, не беше възможно. Пое си дълбоко дъх и се опита да овладее притока на свръхдоза адреналин. Усещането, че нещо не е наред с Ким, се усилваше. Избра си набързо чиста риза, пъкна пистолета в кобура и оставаше само да се срещне. Приблужи се към огледалото, но нещо се заплете в краката му. Погледна към пода — беше мръсната риза, която преди малко бе оставил в пералнята. Този тип се подиграваше с него. Искаше да изпробва нервите му. Изведнъж телефонът иззвъня. Вон измърмори някаква ругатня и вдигна слушалката.

— Вон Гарет слуша.

— Шерифе, вие сте там? Най-последно!

Усети как Етел Райт въздъхна с облекчение.

„Разбира се, че съм тук. Къде другаде да съм по това време.“ Въртеше ризата в ръцете си и изведнъж забеляза странни червени петна по яката ѝ. Приличаше на червило. „Какво пък е това?!“ Имаше чувството, че ще полудее.

— Звънях ви много пъти, но се включваше секретарят, а не отговаряхте и на пейджъра си...

Тревогата стегна гърлото му. Нещо се беше случило, щом го бе търсила толкова усилено. „Дали не закъснях отново, докато си играех на криеница?!“

— Какво има?

— Обади се мис Танас. Каза, че имало някой в къщата. Помоли ме да извикам Пол Килиан по радиостанцията, но той не отговаряше.

— Кога беше това?

— Преди около половин час. Изпратих Рей Чейни, след като не можах да се свържа с вас. Той ми се обади, когато пристигна, а после и неговото радио замлъкна.

— Тръгвам веднага.

Вон закопча ризата си, пъкна пистолета в задния си джоб, обу маратонките си на бос крак и хукна към джипа.

Когато пристигна, къщата беше грейнала от светлини. Знаеше вече, че Ким включва всички лампи, само когато нещо силно я е изплашило. Паркира между двете полицейски коли и тръгна към входа. Беше тихо, прекалено тихо. Не се виждаше никакво движение. Автомобилът на Рей се оказа празен — той сигурно бе вътре. Но в този на Пол Килиан имаше някой. Приличаше на човек, заспал зад волана. Предпазливо заобиколи и вече съжеляваше, че не бе взел прожектора си.

— Килиан? — извика тихо. Никакъв отговор.

— Пол?

Със свито сърце отвори вратата. Полицаят лежеше неподвижно. Веднага провери пулса му и въздъхна облекчено. Бе малко неравномерен, но се усещаше.

— Дръж се, момче, сега ще извикам линейка. Продължи бързо напред. „Какво ли прави Рей? Защо не е извикал доктор Харкоурт?“ Качваше се вече по стълбите, когато забеляза раздвижване зад ъгъла. Прикри се зад една колона и безшумно се промъкна нататък. Луната се показа за момент и освети задния двор. Веднага разпозна Ким по русата коса и забеляза, че в ръката ѝ проблясваше пистолет. Успокои се, че е добре, но го тревожеше оръжието. „Откъде ли го е взела? Умее ли да си служи с него?“ Нямаше как да ѝ извика, защото можеше инстинктивно да стреля по него. Приблужи се по-близо. Какво ли гледаше толкова съсредоточено в храстите. За момент покрай един от осветените прозорци премина прегърбената фигура на Скитър Бърнс. После изчезна в тъмнината. Когато отново погледна към Ким, тя вече бе насочила пистолета към него.

— Не, Ким! Това съм аз, Вон!

Изречението ѝ не се промени и вече със свито сърце очакваше да чуе изстрела.

— Ким, аз съм. Свали пистолета и ми го дай. Моля те...

С треперещи ръце тя му подаде оръжието. Докато Вон го вземе, изглежда силите ѝ я напуснаха и краката ѝ се подгънаха. Преди да успее да падне, той я подхвана и я поведе към къщата. На входа почти се сблъска с Рей, който също носеше някого. Беше Лиз Мърфи.

— Рей, какво по дяволите става тук?!

Чейни вдигна рамене. В очите му имаше тревога.

— И аз не знам, Вон. Вдигнаха ме от леглото. Когато дойдох, намерих Килиан в безсъзнание. Всички лампи бяха светнати, а вътре нямаше никой. Мислех, че жените са в микробуса. Намерих Лиз също в безсъзнание. Някой я е ударил по главата. Реших първо да се обадя на доктора, а после да търся Ким.

Ким потрепери. Студената вода, стичаща се по бузите ѝ, я дразнеше.

— Ким, скъпа, събуди се.

Мъглата пред очите ѝ бавно се отдръпваше. Първото нещо, което видя, бе загриженото лице на Вон. До него бе коленичил Рей с чаша вода в ръце.

— Какво стана?

— Боя се, че припадна.

Ким го погледна недоверчиво.

— Не ставай смешен. Никога през живота си не съм припадала.

— Е, добре, не си припаднала. Изведнъж се почувства уморена и легна на земята да си подремнеш. Как се чувстваш?

След около минута тя се опита да вдигне главата си и устните ѝ се свиха от болка. Имаше усещането, че невидими игли се забиват в слепоочието ѝ.

— Главата ми се пръска от болка.

— Имаш ли някъде „Тиланол“?

Ким се опита да се концентрира.

— Мм, трябва да има в шкафчетата на банята.

— Добре, стой така, отивам да взема.

Затвори очи, но още преди Вон да се върне, някой почука на вратата.

Чейни се изправи.

— Влизай, докторе, добър вечер.

„Защо ли са извикали лекар?“ Ким се помъчи отново да се надигне. Този път успя, но почти веднага ѝ се зави свят и се отпусна на

дивана.

— Лиз Мърфи е в другата стая. Но нея ще я видиш по-късно. Пол е зле, здравата са го ударили.

Ким се обърна и с усилие фокусира зрението си. „Господи!“ Килиан лежеше на пода, а русата му коса бе потъмняла от съсирена кръв.

— Какво се е случило?

Вон се върна с чаша вода и пакетче „Тиланол“.

— Ние се надявахме ти да ни кажеш.

— Благодаря.

Ким взе хапчето и го глътна.

Главоболието ѝ пречеше да мисли. „Защо питат мен? Откъде мога да знам?“ Гледаше как доктор Харкоурт почиства раната на Килиан и се опитваше да надмогне болката си. Да, спомни си как говореха с Уилма за детството на Вон. А после? Какво се беше случило?

Спомни си и как бе видяла Скитър и как едва не го бе застреляла. Ако беше направил някакво рязко движение, щеше да дръпне спусъка. Страхът я бе парализирал. А после изглежда Вон я беше пренесъл в кухнята. „Как можах и за секунда да заподозра, че може да е убиец?!“

— Ето, от това ще ти стане по-добре — той ѝ подаде кубчета лед, увити в кърпа.

Усети, че очите ѝ се изпълват със сълзи. Вон бе толкова мил с нея.

— Не искам да те притеснявам, скъпа, но ще те попитам нещо. Никой друг, освен теб не е в състояние да говори.

Ким го погледна. Виждаше, че бе загрижен за нея, в погледа му се четеше нетърпение и решителност. Не можеше повече да мълчи. Трябваше да му разкаже всичко. Но не и пред толкова хора.

— Може ли да останем насаме?

— Да, разбира се.

Вон протегна ръце, за да ѝ помогне да стане.

Бяха сами в къщата. Пол и Лиз имаха сътресение и Рей бе заминал да съпроводи линейката до болницата.

Вон гледаше Ким и не можеше да повярва на ушите си. Това, което бе чул, го нарани, а същевременно и ядоса. Уилма за първи път

бе нарушила принципите си да не издава тайни. Немаше право да разказва на Ким за детството му.

— И какво искаш да ми кажеш с това?

— Опитвам се да ти кажа, че има три възможности за приликата между твоето минало и почерка на убиеца. Нали ти така го нарече?

Вон кимна мълчаливо. Главоболието на Ким сигурно бе преминало, защото бе захвърлила кърпата на пода.

— Първа възможност. Някой много добре те познава, познава детството ти и просто се опитва да те натопи. Втора възможност — Койд не е загинал в планината, а е жив и се намира тук, в града, под друго име. И последна възможност — ти си раздвоена личност.

Той я погледна шокиран. „Какво? Нима тя допуска, че бих могъл да убивам! След като толкова време се грижа за нейната сигурност.“ Но очевидно това бе логично. Не можеше да се отрече, че имаше голяма прилика между малтретирането, на което бе подложен като дете, и почерка на убиеца. Побиха го тръпки. „Защо не го осъзнах по-рано? Защо Ким трябваше да ми го посочи?“ Знаеше отдавна отговора на този въпрос. Защото просто не искаше да го осъзнае. Защото и сега се опитваше отчаяно да изтрие ужасните спомени от своето детство. Нима трябваше да се разрови в отдавна погребаното минало. Трябваше ли отново да се срещне със страха, унижението, омразата. Стомахът му се сви.

Погледът му срещна очите на Ким. Тя го наблюдаваше, сякаш очакваше да изръкопляска на дедуктивните ѝ заключения. Опитва се да се усмихне, но не се получи нищо съществено.

— Добре. Мога да те уверя, че не страдам от раздвояване на личността, но това едва ли ще промени нещата. Мисля, че утре ще се разбере, коя от версиите ти пасва най-добре. Надявам се Килиан и Лиз да ни кажат нещо, след като се оправят. Засега можеш да ми покажеш само тази целувка на огледалото.

Беше прекалено ядосан. Първо на Ким, че се бе ровила в миналото му. После на себе си, на собственото си невежество и малодушие. Но най-вече бе ядосан на човека, който му причиняваше всичко това. Гневът му бе толкова необуздан, че му причерняваше пред очите. Ако сега го докопаше, щеше да се превърне в онова, за което Ким го мислеше — убиец.

Когато видя яркочервената целувка, веднага си спомни за петната по ризата си. Всичко съвпадаше. Спомни си и скърцането на вратата, тихите стъпки. Ядът му не можеше да се сравни по сила с омразата, която сега го обсебваше. Убиецът не се опитваше да го натопи. Той само си играеше с него, както котка с мишка. Беше влязъл при Ким, не за да я убие, а да му покаже, че никаква охрана не може да го спре. Да покаже, че всичките му усилия да я предпази са били напразни. А покъсно отново се бе върнал в къщата му. „Що за изрод е той?!“ Усети, че коленете му треперят. Чувстваше се уморен, ужасно уморен.

Отпусна се на леглото и прокара пръсти през косата си. „Какво да направя срещу него? Нещо, което да го принуди да сгреша?“

— Вон? Какво има?

— Нищо — опита се да се усмихне.

Ким виждаше колко е изтощен. Можеше само да си представи какъв ден бе преживял. Импулсивно тръгна към него. Обгърна рамената му, притисна се към гърдите му.

— Отпусни се. Всичко е наред.

Започна леко да масажира стегнатите му бицепси, премахвайки от тях умората и напрежението.

След около минута Вон вдигна глава и я погледна в очите. После я притегли в прегръдката си и я положи нежно да легне.

— Ким, аз...

Не можа да довърши, защото устните им се сляха в гореща, всепоглъщаща целувка.

Тялото ѝ веднага реагира, прилепвайки се плътно до неговото. Интуицията ѝ подсказваше, че той има нужда от ласки, от разбиране и съчувствие, от щастливо забвение и любов.

Сърцето ѝ се сви от мигновена, разкъсваща болка. Не можеше да е сигурна, че ще му даде последното. Харесваше го, желаше го, а понякога се и страхуваше, защото само той знаеше нейната най-съкровена тайна. На всичко отгоре, Вон Гарет бе и ченге. Една от професиите с най-голям риск. А вече бе загубила първия си съпруг от куршум. Не можеше да го обича с цялата си душа. Това значеше да разбие собственото си сърце. Осъзнавайки вината за своето малодушие, се притисна по-плътно до него.

Правиха любов, както никога досега. Като двама напълно непознати, отдадени на собственото си удоволствие. Сексът им беше

първичен, отчаян и див. Като смях в лицето на смъртта.

Вон спеше в прегръдките ѝ. Ким не можеше все още да заспи и се взираше в тъмнината. Съмненията продължаваха да я тормозят. Ако Койд беше жив, къде ли живееше? Как така никой не го бе разпознал? Наистина, оттогава бяха изминали петнадесет години, но можеше ли да се е променил толкова? Доколко можеше да се промени външността на един човек? Спомни си как не бе могла да познае Сюзън Гринджър. Излишните килограми я бяха изменили напълно.

Изведнъж подскочи, стресната от звука на чупещо се стъкло. Сърцето ѝ лудо заби. Нима той се бе върнал? Но нали бяха заключили всички врати.

— Вон, събуди се!

Вон се размърда леко, но очите му останаха затворени. Настъпи тишина. Дали само си въобразяваше. Не, наистина отново нещо тракаше откъм кухнята. Трябваше да провери. „Нима съм толкова безпомощна? Нали от две години живея напълно самостоятелно. Няма смисъл да будя Вон заради някакъв незначителен шум.“ Протегна се, включи нощната лампа, а после внимателно се надигна от леглото. Бавно измъкна пистолета на леля си от дънките му и на пръсти се измъкна от стаята.

Когато излезе от спалнята и тръгна по стълбите, палеше всички лампи по пътя си. Това ѝ бе станало като навик. Ярката светлина винаги прогонваше кошмарите и страховете ѝ. Стигна до основата на стълбището и се залепи за стената. „Какво ли ме очаква в дневната? Ще имам ли сили да дръпна спусъка, ако наистина се наложи?“ Още една стъпка. Пое си дълбоко дъх и се опита да успокои разтуптяното си сърце. Дневната бе осветена само от лампата на коридора, но светлината ѝ бе достатъчна, за да се убеди, че вътре няма никой. Погледна колебливо към кухнята. Чудеше се, дали да провери и там, или да се върне в топлите завивки.

Пресече фойето и бутна леко с крак летящата врата. Ключът за осветлението бе на четири-пет крачки по-навътре. Изчака, докато свикнат очите ѝ с тъмнината. Тъкмо понечи да влезе, когато сърцето ѝ замря. Две жълти огънчета се размърдаха в непрогледния мрак.

— Мяу — у.

Ким поклати ядосано глава.

— Черъти! По дяволите, изплаши ме до смърт.

Отвори напълно вратата и включи лампата. Силната светлина прогони тъмнината. Котката седеше на бюфета и сънливо премигваше.

— Какво правиш там, веднага слизай!

— Мяуу.

Остави пистолета на масата и тръгна към нея със заплашително изражение.

— Чуваш ли какво ти казвам, слизай!

Големите очи на Черъти гледаха към прозореца.

— Мяу — у.

Ким проследи погледа ѝ. Там, където преди стояха няколко саксии с цветя, сега имаше купчина пръст и парчета керамика.

— Какво, опитваш се да ми кажеш, че не си го направила ти?

— Мя-яу.

— Не ти вярвам.

— Мяу.

Котката пъргаво скочи от бюфета, натисна с лапи вратата и изчезна. Ким изохка от досада и започна да събира натрошените саксии.

Беше десет часа сутринта, когато Вон спря пред входа на автомобилното гробище. Все още не можеше да повярва на резултатите от лабораторията. Отпечатъците, които Стоун бе свалил от дръжката на колата, се оказаха на Скитър Бърнс. А Вон искрено се бе надявал, че ще бъдат на Майк Драйтън.

Излезе от джипа и започна да си проправя път през купчините развалини и стари автомобилни гуми. Стигна до купето на ръждясал автобус, на което се мъдреше табелата: „Офис“. Отвори вратата и надникна вътре. Неприятната миризма едва не го събори. Отдръпна се назад и изчака няколко минути. Купчина мръсни дрехи бе струпана до входа. Кофата за отпадъци бе на няколко метра от тях, а съдържанието ѝ преливаше по пода. Мирисът на развалена храна, цигари, моторно масло и грес се смесваше с неопикуема воня.

— Скитър, вътре ли си?

Не последва отговор. Вон запуши носа си и влезе по-навътре, където беше спалнята му. Празното пружинено легло бе покрито с надупчено сиво одеяло. Вече се канеше да си тръгва, когато забеляза

нещо да проблясва до възглавницата. Беше малък радиокасетофон. Изглеждаше съвсем нов. Можеше да се закълне, че е на Дорийн.

Излезе навън, пое си дълбоко дъх и тръгна из двора. Нямаше и следа от Скитър, но Вон знаеше, че е тук някъде.

— Ски-и-тър — извика силно.

Обърна се на другата страна и направи фуния с длани.

— Ски-итър.

Изчака около минута. В самия край на двора се мярна червена спортна шапка и сякаш изпод земята след нея изникна и Скитър. Той размаха ръце, че го е видял. Мръсните дънки бяха провиснали под корема му. Гледайки как мършавите му крака се заплитат, Вон очакваше всеки момент да се просне на земята. Но явно свикнал да пази равновесие по този начин, Скитър уверено се приближаваше. Фланелката му, някога бяла, сега имаше сивкавокафяв цвят. Върху нея бе облякъл синьо работно яке без копчета и с толкова големи дупки, че беше странно, как още се държи на раменете му.

— Здравей, Скитър, как я караш?

Вон се опитваше да не обръща внимание на вонята, която се носеше от него. Кой знае откога не се беше къпал.

— Добре съм, добре съм, шерифе — ухили се той. — Какво те води насам? Сигурно си търсиш резервна гума, а? Ей тука, ще ти покажа едни.

— Не, не. Наминах само да ти задам няколко въпроса.

— Ъ-хъ, добре, шерифе, както кажеш.

Скитър свали шапката и почеса сплъстената си коса. — Скитър, нали си спомняш Дорийн Хенсън?

— Ъ-ъ, една такава висока, хубава. Да, да, спомням си.

— А запомнил ли си каква кола караше?

— О, да. Една малка „Тойота Корола“. Идвала е тук да търси части.

— Знаеш ли, че Дорийн беше убита преди няколко дни?

Усмивката изчезна от лицето му. Скитър се изгърби и пъхна ръце в джобовете си. После кимна леко с глава и сведе очи към върховете на изтърканите си обувки.

— Моля те, Скитър, искам да ме гледаш, когато говорим. Можеш ли да ми кажеш, защо намерихме твои отпечатъци по колата на Дорийн.

От жизнерадостното изражение на Скитър не бе останала и следа. Страхът се разгоря в погледа му.

— Н-не съм направил нищо, шерифе. Трябва да ми повярваш. Кълна ти се! Знаеш, че не мога да сторя такова нещо. Не съм я убивал!

Вон сложи ръката си на рамото му и усети острата му ключица.

— Успокой се, Скитър. Не те обвинявам в нищо. И аз се учудих, че твоите отпечатъци са там. Ако имаш какво да ми разкажеш, казвай?

Тонът му изглежда го поуспокои.

— Не съм направил нищо. Имах едно птиче със счупено крило. Излекувах го и вече трябваше да го пускам, да си ходи. Викам си, ще го пусна там, дето го намерих. И тогава видях колата. Ключовете й бяха на таблото. Мислех си, че Дорийн ще се върне всеки момент. Гледам, хубав касетофон, а напоследък много хора идват и търсят...

Скитър замлъкна, усетил, че току-що си е признал кражбата.

— И тогава взе касетофона?

— Е, така стана. Нали знаеш, мислех си, че тя ще си купи друг. Застраховка или нещо такова...

— Разбирам. А да помниш кой ден стана това?

— Ами, трябва да е било вторник сутринта.

Всичко се връзваше. Дорийн бе тръгнала за Челан в понеделник следобед и никога не бе успяла да стигне.

— Нещо не забеляза ли?

— Какво?

— Нещо по-особено, което ти е направило впечатление.

Скитър замислено сви устни.

— Тъм. Не, не си спомням.

— Добре, имам още един въпрос. Какво правеше снощи около къщата на Вивиан Фарис?

Той отново забодя очи в земята.

— Кой ти каза, че съм бил там? Изобщо не съм излизал оттук.

— Аз те видях, Скитър, не ме залъгвай. Не разбираш ли, че можеха да те застрелят?

— Да-а ме за-астрелят ли? — втрещи се Скитър. — За това, че само гледах...

Явно отново осъзна, че сам е признал вината си, защото не довърши.

— Да, мис Танас те бе взела за убиец и замалко да те застреля. Не можеш ли да проумееш, че хората от града са наплашени. Първо ще стрелят, а после ще питат какво си правил там. Разбра ли ме? Моля те, гледай ме в очите. Ако чуя или те видя да надзърташ някъде, ще те прибера на топло в участъка. Ясен ли съм?

— Да, шерифе.

— Добре, това е всичко. Дай ми само касетофона, той е вещественно доказателство.

Изражението на лицето му стана още по-печално.

— Окей... — измърмори като дете, което смята, че отново е наказано несправедливо.

Вон реши следващата му среща да е с Майк Драйтън, за да го попита къде е бил в понеделник през нощта, и какво е правил снощи.

След като се разделиха с Вон, Ким тръгна към болницата, да посети Лиз. Оказа се, че това е почти невъзможно. Дебелата, строга медицинска сестра, напomniaща надзирател в женски затвор, отказа да я пусне. Посочи и надписа на стената:

— Госпожице, не можете ли да четете? Спазвайте часовете за посещение.

Не успя да разбере даже в какво състояние е приятелката ѝ.

— Все още докторът не я е прегледал — заяви дебеланата с писклив глас.

Ким напусна бясна болницата и тръгна към библиотеката. Искеше да открие любимата книга на Ана Ървинг — „Английска поезия“. От тази сутрин, дори и когато се разхождаше из града, нямаше да е сама. Джеф Мол, полицаи от Калиспел Фолс, бе изпратен като подкрепление, след като Пол Килиан бе постъпил в клиниката. Чувстваше присъствието му на няколко крачки от себе си. Градската библиотека на Лилоут Крийк притежаваше тази книга, но радостта на Ким, че я е открила се помрачи, когато видя обема ѝ от хиляда страници. Чудеше се как ще се справи с толкова много стихове. Реши да вземе сборника, за да го прегледат заедно с Вон.

Имаше още време до единадесет, когато бяха разрешени посещенията. Седна в ресторанта на Ерма и си поръча ябълков пай с чаша кафе. Отвори книгата и започна да чете, но мислите ѝ бяха в друга посока.

Макар Вон да твърдеше, че не желае да се обвързва, между тях възникваха особени взаимоотношения, които с всеки ден ставаха все по-близки. Очевидно той изпитваше някакви чувства към нея. Колко сериозни бяха те, не можеше да знае със сигурност. Вон бе успял да разклати убеждението ѝ, че всички привлекателни мъже са надут и егоистични. Бе ѝ доказал, че може да бъде добър, любящ, грижовен. Но как би могла да отвърне на любовта му, когато се страхуваше, че всеки момент може да го загуби. Какво щеше да стане с нея, ако го убиеха? Щеше ли да съумее да продължи да живее? Вон бе ченге и рискът да обичаш такъв мъж бе огромен. „Не, трябва да спра дотук. След като свърши това следствие, ще се сбогуваме като приятели, а после ще си замина за Сиатъл.“ Отсега усещаше колко болезнена щеше да е тази раздяла. Сълзите ѝ напиха. „Нима вече го обичам толкова силно, че не мога без него? Нима Вон с нежността и добротата си е преодолял стената, която се опитвах да изградя между нас?!“

Сама си бе виновна. Днес той я бе поканил на вечеря и не бе могла да събере смелост, за да му откаже. Знаеше вече какво щеше да последва след вечерята.

Спомни си как се бяха любили снощи. „Какво беше това? Само секс или имаше и някакви чувства?“ Не можеше да е сигурна. Проблемите, които имаше със секса, преди да го срещне, бяха главната причина. Никога не бе изпитвала такова удоволствие с друг мъж.

Когато се бе върнала в спалнята, след като бе почистила паразитите на Черъти, Вон, без да се събужда, я бе притиснал в обятията си. Бе се почувствала толкова обичана, почувствала се бе в безопасност.

Не можеше да приеме всичко това. Надяваше се, че то е само обикновена сексуална връзка. Още усещаше целувката му по устните си, когато се разделяха. А тази вечер отново щяха да бъдат заедно.

Погледна часовника си — приближаваше единадесет и можеше вече да влезе при Лиз.

XVI

Вон веднага тръгна към болницата, след като дежурният лекар му се обади, че Килиан бил дошъл в съзнание.

Пол Килиан лежеше на леглото, а почти цялата му глава беше закрыта от бинтове.

— Здравсти, Пол, как се чувстваш?

Той направи кисела гримаса.

— Ако питаш за главата ми, имам усещането, че някой забива гвоздеи в нея. А вътрешно се чувствам доста глупаво. Провалих се, не можах да се справя с охраната на мис Танас.

— Глупости. Не се тревожи за това. Ким е добре, така че не се притеснявай. Този кучи син се прави на много хитър. Мисля, че една от целите му е да си играе с нас. Да покаже, че сме некадърни. А сега, Пол, ще можеш ли да ми кажеш нещо?

— Боя се, че нямам нищо, с което да помогна. Влязохме заедно с мис Танас. Проверих първо кухнята, после се върнах горе. Отворих спалнята и погледнах веднага зад вратата. Наведох се под леглото. Нали знаеш, това са най-удобните места, където може да се скрие някой. Изведнъж ми се стори, че чух шум зад гърба си. Или просто усетих някакво раздвижване. Бях коленичил и не можах да се обърна бързо. После всичко потъна. Докато се събудих тази сутрин.

Вон замислено поглаждаше брадичката си.

— Добре, а къде мислиш, че е бил?

— Само в гардероба, няма къде другаде. Само там ми оставаше да проверя. — Пол удари силно с юмрук по леглото. — Дяволите да ме вземат! Защо не отворих скапания гардероб, още щом влязох? Щях да му извия врата.

— Не видя ли нещо? Поне с какво те е ударил?

Килиан вдигна рамене.

— Сякаш ме блъсна бързият влак. Чакай, май че видях. Да, стори ми се, че видях бухалка за бейзбол.

Вон кимна с глава. Надяваше се Пол да е прав. Преди няколко дни бе видял старата бухалка на Трент. „А снощи дали я видях?“ Не можеше да си спомни. С малко късмет, по нея можеше да се намерят отпечатъците на Майк Драйтън. Двете алибита на Майк не му се бяха понравили. В понеделник вечерта, когато бе убита Дорийн, бе му казал, че е играл билиард в бара „Ти Джей“. Старият Том бе потвърдил това, но имаше една подробност, че бе затворил към дванадесет и половина. А аутопсията показваше, че смъртта е настъпила между един и четири сутринта. За снощи твърдеше, че бил гледал телевизия. Вон бе проверил каналите — предаванията съвпадаха, но съмненията му спрямо Драйтън се усилваха. Той прекалено много приличаше на портрета на убиеца. Можеше ли това да е Койд? Имаше същите зелени очи, същата светла коса, същите килограми. Да, след толкова години Койд би могъл да се прероди в Майк Драйтън.

— Добре, Пол. Оставям те да почиваш. И се оправяй по-бързо, защото нямам хора.

— Благодаря ти. Ако имаш време, мини пак.

Вон излезе от болницата в мрачно настроение. Убиецът ставаше все по-самонадеян и нагъл. Имаше лошо предчувствие, прекалено лошо.

Посрещна Ким с усмивка.

— Здравсти, влизай. Радвам се да те видя.

Преди да се усети, Ким бе издърпана вътре за ръката. Вон помахаша за довиждане на Рей, който я бе съпровождал дотук.

— Стори ми се цяла вечност.

— Мм, само дванадесет часа — усмихна се и тя.

Чувстваше се виновна. Беше дошла с намерението да му каже, че е време всичко да приключи. Чудеше се дали щеше да има сили да го направи.

— През целия ден си мислех за теб.

Вон леко обгърна раменете ѝ и я целуна нежно, отпращайки тръпки на удоволствие по цялото ѝ тяло.

Помогна ѝ да съблече самото си, а после отвори гардероба.

Ръката му увисна във въздуха. Неговото синьо яке си беше на мястото. Същото яке, което бе изчезнало в деня, когато Дорийн му се бе обадила за първи път. Огледа ръкава — наистина от него бе

откъснато парче плат. Знаеше вече къде е липсващото късче. В лабораторията на ФБР в Сиатъл. Още една вещ, която го свързваше с убиеца. Какво трябваше да направи? Да изгори дрехата, или да я занесе за експертиза? Не бе дори и споменавал на Стоун, че убиецът безпрепятствено влиза в къщата му по всяко време.

— Вон, случило ли се е нещо?

Гласът на Ким го стресна. Обърна се и се опита да ѝ се усмихне.

— Не, нищо. Само мислех, че съм загубил това яке и затова се опитвах да си спомня, кога за последен път го видях на това място. Ела да провериш, дали е готово яденето.

— Мм, мирише чудесно!

Ким стоеше в средата на кухнята и наблюдаваше Вон, който като фокусник слагаше тигани, тенджери, добавяше подправки. Опита се да установи източника на приятния аромат, носещ се във въздуха, но не успя да се справи.

— Какво си приготвил?

— Комбинация от любимите ми азиатски специалитети. Това тук е пържено филе от костур с портокалов сок, в тенджерата има тайландска юфка със скариди, а в тигана — панирани крилца от пиле.

Стомахът на Ким измърка одобрително.

— Мм, нямам търпение да започнем.

— Е, ще трябва да почакаш малко. Майка ти не те ли е учила, че първо трябва да те поканят.

— Не, не ме е учила.

— Е, това е голям пропуск, но аз ще го поправам.

— Така ли, как?

— Ето така.

Той се приближи, вдигна брадичката ѝ и я целуна толкова нежно, че тя едва усети устните му.

— Ела, искам да ти покажа всички стаи, така няма да има нужда да надзърташ повече.

Ким пое подадената ѝ ръка.

— Тук има две спални, баня с тоалетна, а горе е детската стая.

Последните му думи бяха казани с известно колебание.

— Мислиш ли скоро да вземеш Ландън при себе си?

— Да, но със сигурност, не сега. Уилма ще го задържи, докато завърши това разследване. Няма да имам и минута спокойствие, ако

той е тук.

— Разбирам те...

— Построих тази къща само заради него. За съжаление, той дори не е виждал стаята си за игра.

Бяха изкачили и последното стъпало. Тук имаше прозорец, откъдето се виждаше целият двор. Ким успя да различи покрива на малка постройка, скрита между боровете.

— Какво е това там? Не съм го забелязвала преди.

— Моята работилница. Когато искам да се откъсна от света, отивам там. В нея съм изработил всички тези дървени скулптури. Направих я далеч от къщата, за да не се изкуша след време да прокарам телефон. Работех и тогава, когато ти дойде да ме търсиш.

Вон отвори вратата вляво.

— Това е една от спалните.

Стаята бе обзаведена с бледорозов килим и завеси в същия цвят, а леглото и гардеробът бяха бели със златисти кантове.

— Стана малко пъстра, но когато купих този килим, всичко след това дойде по реда си. Ето, тук е банята. Нищо особено. Вана, душ... Ела, нямам търпение да ти покажа стаята на Ландън. Мечтал съм си за такава като дете.

Ким се усмихна. Детската наистина беше прекрасна.

Стените бяха боядисани в светлосиньо. На една от тях имаше фототапет със стар локомотив. Върху килима бяха подредени комплект кубчета и пластмасови играчки. Двойното детско легло бе застлано със завивки в тъмносин цвят. Щорите на прозорците бяха в същия десен, но на тях имаше приложения на герои от известни комикси.

— От тази врата се влиза в стаята за игра. Засега има само играчки. Оставил съм я той да си я подреди, както иска. Засега това е. Мисля, че е време да вечеряме.

— Не очаквах, че изобщо някога ще ми предложиш. Гладна съм като вълк.

— Хайде тогава, че да не се нахвърлиш върху мен — засмя се Вон.

След няколко минути се настаниха в кухненската ниша и започнаха угощение с едни от най-вкусните ястия, които Ким някога бе опитвала. Стараеше се да не възхвалява прекалено неговите кулинарни умения, защото и без това самочувствието му бе прекалено голямо.

Учуди се, защото дори и виното ѝ хареса, макар че по принцип не пиеше. Като цяло всичко беше перфектно. А това правеше още по-труден за нея разговора за техните отношения.

След като свършиха с вечерята, почистиха масата и се преместиха в дневната на чаша кафе.

Ким набра смелост.

— Вон, мислих много напоследък...

— За какво?

— Става дума за нас.

— Така ли? И до какви изводи стигна?

Ким изучаваше лицето му, но не можеше да разгадае по него какво става в главата му.

— Ами... ти не си казвал нищо, но добих впечатлението, че отношенията ни стават все по-сериозни. Смятам, че трябва да ги поохладим малко.

— Тази налудничавата идея за нашите отношения не ти дава покой, а?

— Виж, обясних ти, защо е така.

— О, да, спомням си. Какво беше — че всеки мъж, когото си обичала, вече е мъртъв.

Вон се изправи рязко и започна да разтребва масата.

— Искаш да ми кажеш, че предпочиташ да започнеш да си живееш скучно и самотно още от тази вечер? Страхуваш се, че ако започнеш да ме обичаш, нещо ще се случи с мен. Ами ако взема, че оживея, какво ще стане тогава?

— О, не мога да разбера, защо правиш така, че всичко, което кажа, да звучи по такъв глупав начин!

Изведнъж Вон стовари със сила юмрука си върху масата и Ким подскочи от изненада.

— Не го правя аз да звучи така. Това си е направо глупаво. По дяволите, Ким! Бягаш отново. Бягаш от нещо, което може да не се случи.

Сълзите ѝ напиреха, но тя ги преглътна — не биваше да плаче пред него.

— Какво да направя? Може да съм страхливка, но знаеш ли какво значи да загубиш някого, когото си обичал? Който е бил всичко за теб!

— Да, мисля, че знам!

Вон се надвеси над нея и я погледна с изражение, което тя просто не знаеше как да тълкува.

— Не знаеш ли, че загубих най-добрите си приятели, а тъй като нямам семейство, те ми бяха всичко, което имах.

— Съжалявам...

Преди да успее да каже нещо друго. Ким усети, че ръцете му я издърпват от стола. Направи го толкова рязко, че Ким успя само да изохка изненадана. Устата му се впи в нейната. Гърдите ѝ болезнено се сблъскаха с твърдите му мускули. Дланите му грубо обхождаха гърба ѝ. Нямаше и капчица нежност в тази прегръдка. И въпреки това, тя усещаше, че тялото ѝ е на друго мнение. Цялата настръхна.

— Значи искаш само секс без чувства, така ли, Ким? Секс без любов, как ти се струва?

Едва сега разбра какво е целял с тази прегръдка. Опита се да се отскубне, но ръцете му здраво я държаха.

Беше толкова ядосана, че не можа да отговори веднага на тази преднамерена грубост.

— Пусни ме! — процеди през зъби.

— Нима мислиш, че аз нямам чувства. Нима мислиш, че аз съм животно и една раздяла с теб няма да ме нарани? Знай, че никога няма да се откажа от възможността да обичам и да бъда обичан. Нали любовта ни прави хора. Дори изобщо да не се влюбим, все пак трябва да дадем шанс на любовта. Не го ли разбираш?

Вон отпусна ръце и Ким с облекчение отстъпи няколко крачки назад.

— Едно е разбирането, но чувствата са съвсем друго нещо.

— Така е, но ти си интелигентна и чувствителна жена. Трябва да разбереш една проста истина — по-добре е да обичаш, дори и за кратко време, отколкото да не обичаш изобщо. Помисли за това. Помисли за това, което пренебрегваш единствено заради страха си, който може да се окаже и безпочвен.

Очите им се срещнаха. Не ѝ стана по-добре от пронизващия му поглед.

— Ще помисля.

Тя се наведе да вдигне една салфетка от пода.

— Добре, имаш време.

— Сега ще е по-добре, ако си тръгна. Минава десет, а не искам да оставям Лиз сама в къщата. Сигурно вече се безпокои.

— Разбирам.

Вон наистина я разбираше. Тя имаше нужда да помисли на спокойствие. Разбираше също, че Ким се измъчва от собствените си чувства към него. Самият той се ужасяваше от мисълта, че вече я обича. Този път не беше като с Дорийн. Сега разбираше какво значи да си влюбен. Мислите за Ким нахлуваха в съзнанието му, без да може да ги спре. Усещаше невероятно удоволствие и щастие, щом тя беше наблизо.

— Да ти помогна ли за съдовете?

— Не, благодаря, ще сложа всичко в миялната машина и ще извикам Рей да дойде тук.

Вон говори около минута по радиото. После започна да подрежда чиниите и се възцари мълчание. Всеки бе вгълбен в своите мисли. Най-после се чу шум от спиращ автомобил.

— Ще ме изпратиш ли до вратата?

— Разбира се. Благодаря ти, че дойде.

Ким се обърна бързо, надигна се на пръсти и нежно го целуна.

— Аз ти благодаря. Вечерята беше прекрасна.

— Лека нощ.

Вон я наблюдаваше, докато се отдалечи по алеята, следвана от полицейската кола на Чейни. Обърна се и затвори вратата. На лицето му се появи лека усмивка.

Ким седеше на дивана и четеше поезия. Съвсем скоро разбра, че едва ли ще достигне така до нещо. „Защо забравих да занеса книгата на Вон? Със сигурност той щеше да открие някое познато стихотворение.“ Затвори с досада обемистия том. Наближаваше полунощ, а още не й се спеше. Реши да си вземе душ, а после да си приготви чаша горещ шоколад. Така поне щеше да убие малко от времето си.

След около половин час, все още с мокра коса, влезе в кухнята и включи котлона. Стресна я странен звук, идващ откъм двора. Наподобяваше донякъде почукване на клонки по прозореца, но наблизо не растяха дървета. Звукът не се повтори и това я поуспокои. Провери отново входната врата — беше заключена. Всичко бе наред.

Усмихна се. Този път май въображението ѝ си правеше шеги с нея. Снощи едва не бе застреляла котката от страх.

Взе чашата шоколад и се върна в дневната, с намерение да прочете още няколко стихотворения. Протегна ръка към книгата и замръзна. Някой я беше пипал. Спомняше си, че преди да се изкъпе, я бе затворила, а сега я намери широко отворена. Заглавието на една поема бе подчертано: „Погребението“ от Джон Дон.

Убиецът отново беше в къщата!

Хукна към стаята на Лиз. „А ако той ме чака точно там? Първо трябва да кажа на Рей.“

Отново тичешком слезе на долния етаж и отвори входната врата. Изчака очите ѝ да свикнат с тъмнината и трескаво затърси зелената полицейската кола. Видя проблясване в края на двора. Започна да размахва ръце, надявайки се да привлече вниманието на Чейни. Не получи отговор. Направи още две-три крачки и опита пак. Резултатът беше същият.

Той стоеше в сянката на верандата. Ким бе толкова близо до него, че усещаше омайващия аромат на парфюма ѝ. Ръката му импулсивно стисна ножа. Само едно протягане и тя щеше да е негова. Но Ким дори не усещаше присъствието му. Това го разочарова. Всичко щеше да е прекалено лесно. Искаше тя да трепери от страх, да разбере греха, който бе извършила, да усети бавно целувката на смъртта. Можеше да почака, освен... „Ето сега ще се обърне, ще ме види и няма да имам избор.“ Ким обаче стоеше с гръб към него и още по-усилено махаше към празната кола. Най-накрая се отказа и влезе в къщата. „Е, добре, днес изглежда има късмет. Пък и без това, все още ѝ е рано.“ Как му се искаше да остане още малко, за да види реакцията ѝ от неговата изненада. Чувстваше се горд от своята изобретателност. Но сега имаше по-важна работа...

Ким заключи вратата. Усещаше присъствието му някъде около себе си. Достраша я да отиде до колата, след като Рей не ѝ отговори. Какво ли се бе случило? Отново полицейската охрана беше преодоляна. Съжаляваше, че бе излязла без пистолет. Избърса студените капки пот от лицето си. Трябваше да потърси помощ. „Вон?“ Тръгна бързо към дневната.

Усещаше погледа му в гърба си. Не можеше да го види навън в тъмнината, а самата тя бе толкова уязвима в ярко осветената стая. Чувстваше се като муха в буркан. Реши да използва телефона в кухнята. Ако той искаше да я наблюдава, трябваше да заобиколи къщата и да мине точно покрай полицейската кола. Изведнъж се вцепени. Вратата към задния двор зееше широко отворена. „Как е възможно? Нали само преди минути я проверих дали е заключена!“ Когато съзря гледката в средата на кухнята, мигновено забрави за отворената врата.

— Не! По дяволите, не! — изпищя от ужас.

Тялото на персийката котка се люлееше на тънко найлоново въже.

Трескаво се опита да разхлаби примката около врата ѝ, но като видя кръвта по ръцете си, разбра, че Черъти предварително е била жестоко изкормена.

Ким беше шокирана. Трябваше да се обади на Вон, а не можеше да се помръдне от мястото си. С последни сили се добра до телефона и трескаво набра номера. И тогава го видя. Ново листче със стихове висеше на стената, забито с кухненския нож.

— Съжалявам, но в момента не мога...

Пусна слушалката и тя с трясък падна на пода. Ядът и омразата вече я заслепяваха. Измъкна ножа и тръгна към задната врата.

— Копеле! Къде си?! Ще те убия! Ще те убия!

Изведнъж коленете ѝ се подгънаха и бавно се отпусна на пода.

— Защо? Защо правиш това?! — бяха последните ѝ думи, преди да изгуби съзнание.

XVII

Лиз се събуди. Стори ѝ се, че бе чула писък. Преди да си легне, бе взела приспивателно и сега главата ѝ беше леко замаяна. „Дали не сънувам кошмар?“ Втори писък отекна откъм кухнята. Скочи от леглото, наметна халата си и хукна натам. Отвори кухненската врата и установи, че наистина има кошмар, но този път не в съня си, а в реалността. Тялото на Черъти се люлееше обесено на полилея, а вятърът разрошваше сивата ѝ козина. На няколко метра от нея лежеше Ким. В друга ситуация Лиз само би пищяла истерично, но мисълта, че е необходима, че трябва да помогне, се оказа по-силна. Коленичи със свито сърце, но веднага въздъхна облекчено, когато усети отчетливия ѝ пулс. Слава Богу, беше само припаднала. Нямахте рани по тялото ѝ, а кръвта по ръцете ѝ сигурно беше от котката. Трябваше да извика помощ. Вдигна слушалката от пода и набра номера на полицията.

Някой отсреща вдигна още след първото позвъняване.

— Здравейте, аз съм Лиз Мърфи. Моля ви, изпратете някой в къщата...

— Извинявайте, но говорите много бързо, не можах нищо да разбера. Успокойте се, мис Мърфи.

Ако това не се случваше в Лилоут Крийк, Лиз знаеше, че вече щеше да е наругала жената отсреща. „Нима е глуха? Кой, по дяволите, я е взел на работа в полицията?!“

Опита се да говори по-бавно.

— Моля ви, изпратете спешно някого в къщата на Вивиан Фарис. Моля ви!

— Ще ми кажете ли какво се е случило?

— Не, няма! — сряза я Лиз и едва се сдържа да не изпищи от яд.

— Един момент, почакайте. Ще се опитам да се свържа с Рей Чейни, той е дежурен тази вечер при вас.

Сърцето на Лиз замря. „Рей е тук! Но защо не е направил нищо?!“ Секундите се нижеха и тревогата ѝ се усилваше.

— Ало, мис Мърфи?

— Да, тук съм.

— Шериф Гарет пристига при вас след минута.

— Шериф Гарет?

— Точно така.

— Но къде е Чейни?

— Съжалявам, но той не отговаря на повикването. Сигурно е извън колата си.

— По дяволите, нещо не е наред!

— Моля ви, мис Мърфи, успокойте се. Шериф Гарет ще пристигне всеки момент. Ще ми кажете ли какво се е случило?

— Не знам, бях взела приспивателно.

— Мис Танас добре ли е?

— Мисля, че да, но котката е мъртва.

Вон не можеше да заспи. Реши да направи няколко обиколки по пустите улици. След като цялата служба бе заета със следствието, бяха зачестили случаите на дребни кражби. Вероятно бяха местните тийнейджъри и това допълнително го изнервяше. Радиостанцията му изпука.

— Шериф Гарет слуша.

— Шерифе, нещо се е случило в къщата на мис Фарис. Можете ли да отидете?

— Тръгвам веднага.

Усети как сърцето му заби лудо. Натисна педала на газта почти до пода. „Какво, по дяволите, става?! Къде ли е Чейни? Нима и с него нещо се е случило?!“

Спря джипа и изскочи от него. Освети с прожектора колата на Рей. Беше празна. Хукна към къщата и едва не изкърти заключената входна врата. Удари няколко пъти с юмрук, но не изчака да му отворят. Изтича в задния двор. Първото нещо, което видя, бяха петната кръв. „Ким?!“

Дъхът му спря, когато отвори вратата. С облекчение видя, че Ким и Лиз са седнали до масата.

— Вон, успокой се. Ким е добре.

— Какво е ставало тук?

— Не съм сигурна, бях заспала, а Ким още е в шок.

— Отивам да повикам Стоун.

Вон влезе в дневната. В тази стая всичко изглеждаше наред. Вдигна слушалката и тогава забеляза отворената книга на дивана. Стихотворението на тази страница бе „Погребението“.

— Койд!

Ким се бе оказала права. Койд беше жив. Той си падаше много по тази поема, а Вон я беше намразил. За първи път от двадесет години я прочете отново. Парченце лед заседна в стомаха му, след последните редове.

Мотивът му беше отмъщение. Отмъщение към всички, които го бяха отхвърлили в детството му. Койд никога не беше имал приятели. В характера му имаше някаква студенина, която държеше всички на разстояние. И двамата бяха отраснали като самотници. Но, докато Вон обичаше самотата и я използваше за самоусъвършенстване, Койд тежко преживяваше всеки неуспешен опит за контакти с останалия свят.

Затвори очи и си спомни болезнените думи, които си бяха казали, когато се разделяха:

„Ти просто не ме искаш!“ — бе изкрещял Койд.

„Не е вярно, разбери ме, просто не мога да те издържам.“

Тогава беше на шестнадесет, а Койд на четиринадесет години. Вече смяташе, че ще може сам да се справя, и бе решил да напусне къщата на Ана Ървинг. Уилма с много труд бе успяла да му намери вечерна работа, а парите от нея стигаха колкото да си плаща квартирата и храната. Не можеше да издържа себе си и Койд, а и Ана едва ли щеше да позволи двамата да си тръгнат по едно и също време. И въпреки всичко, Койд си бе тръгнал една седмица преди него. Чувството за вина, че може би е подтикнал приятеля си да се самоубие, често го измъчваше. Но сега се оказваше, че Койд само хитро бе имитирал собствената си смърт, за да се върне и да търси отмъщение. „Къде ли е прекарал тези петнадесет години?“

Замислен тръгна обратно към кухнята. Въпреки че нямаше преки доказателства, бе съгласен с Ким. А и неговите инстинкти му подсказваха, че Койд е жив. Но сега не беше време за умуване. Трябваше да открие Рей.

Лиз очакваше завръщането му.

— Отивам горе с Ким. Ще ѝ помогна да се преоблече.

— Добре, аз отивам да търся Рей. Стоун ще дойде всеки момент.

Заобиколи внимателно трупа на котката и излезе в задния двор. С помощта на мощния си прожектор най-накрая успя да открие Рей. С вързани крайници и запушена уста той лежеше под микробуса на Лиз. Изглежда, че само преди минути бе дошъл в съзнание. Още като го измъкваше, го провери за наранявания, но откри само цицина с големина на кокоше яйце на тила му. Развърза го и махна кърпата от устата му. Рей се изкашля, изплю се шумно и езикът му веднага заработи.

— Ей, мамицата му ще разплача на този кучи син! Само да го спипам! Ще съжали, че сам не се е пречукал!

Вон не обърна внимание на ругатните. Все още оглеждаше в какво състояние е главата му.

— Ох! — Рей отскочи като ужилен. — Абе, ти да ме довършиш ли се опитваш?

— Ще можеш ли да стигнеш до къщата?

— Разбира се, че ще мога. Какъв, по дяволите, е този въпрос? Проклетникът ме удари по главата, а не ми е откъснал краката.

— Хайде тогава, дай ми ръка.

Въпреки своята самоувереност, Рей се надигна трудно, олюля се и се отпусна на рамото му.

След пет минути вече седяха около кухненската маса. Независимо от протестите на колегата си, Вон телефонира в болницата. Разбраха се с доктор Харкоурт да закара Чейни за преглед. Остави слушалката и тъкмо щяха да подновят спора си, когато Лиз влезе.

— Ким си почива — изпревари въпроса му. — Дадох ѝ хапче за сън. Рей, как се чувстваш?

— Добре съм, имам само цицина на главата.

Гласът му беше по-различен от преди, нямаше и следа от грубост. Лиз леко отстрани косата му и огледа раната.

— Този тип има лошия навик да удря по главата всеки, който се изпречи на пътя му.

— Можеше да е и по-зле.

— Да, изглежда си прав — колебливо рече тя.

— Рей, ще ни кажеш ли какво се случи?

— Чух някъде да мяучи котка, но толкова силно, все едно че някой я беше настъпил по опашката. Помислих си, че сигурно е

паднала някъде. Така мяукаше, че космите на гърба ми настръхнаха. Не съм виждал друга котка наоколо, освен тази сивата, и реших да отида и да я освободя. Тръгнах към стария гараж, завих зад ъгъла и усетих някакво движение. Докато успея да се наведа, видях само звездички и това беше. После Вон ме измъкна. Кучият син ме набутал под твоя микробус. Добре, че не си решила да се поразходиш.

Вон се обърна към Лиз.

— Ти не си ли чула нещо?

— Нито звук, хапчетата ме приспаха веднага. Не бих чула и земетресение.

— А Ким?

— Не съм сигурна. Когато я намерих, косата ѝ все още беше мокра — сигурно е била в банята.

Той ядосано удари с юмрук по масата.

— По дяволите! Този изрод извади от строя двама от хората ми, а никой още не е виждал дори лицето му.

Макар че добре си спомняше Койд, не можеше да си представи как изглежда сега. Под какво име живееше. Какво работеше.

На вратата се почука и влезе агент Стоун.

След около три часа бяха направили снимки, достатъчни за фотоалбум. Опаковаха трупа на котката, ножа и бележката. След като прочете стихотворението на отворената страница, Стоун прибра и книгата. Отидоха на верандата.

— Значи си почти сигурен, че е той, но не можеш да си представиш как се е променил с времето?

— Да, така е. Всеки 25–30 годишен мъж, дошъл преди най-много пет години в Лилоут Крийк, би могъл да е Койд. Другата отправна точка е тази, че е бил в Сиатъл миналата година. Разполагаме със списък на хората, които са казали това доброволно. Но може да има и такива, които са скрили.

Стоун кимна.

— Усещам, че се приближаваме. Но трябва да работим по-бързо. Вече е с прекалено голямо самочувствие и ще стане още по-опасен. Успяхме да вземем кръвна проба от парчето плат, което намерихме с теб. Ако изолираме ноктите на котката, ще сме сто процента сигурни каква е кръвната му група.

— Добре, аз утре ще претърся целия двор. Може би...

— Вон? — чу се гласът на Лиз от дневната. — Може ли да дойдеш за момент?

— Идвам — изпъшка ядосано Вон.

— Вон, изглежда, че няма начин да накарам Рей да остане в болницата. Едва успях да го убедя да се прегледа. Затова ако мислиш да прекараш при Ким тази нощ, аз ще отида с него в болницата. Искам да видя с очите си, че няма нищо сериозно. Как мислиш? Имам предвид, ще можеш ли да останеш?

— Няма проблеми, Лиз. И без това едва ли повече ще мога да оставя дори за минута Ким. Тръгвай с Рей и ми се обади след прегледа.

— Сигурен ли си, че не съм ти необходима?

— Казах ти, всичко е наред.

— Добре тогава, до утре.

Отново със Стоун бяха сами на верандата, след като колата на Чейни се скри от погледа им.

— Не е ли усетила нещо, с което може да ни помогне?

— Не съм я питал, а и не мисля да я намесвам директно в това разследване.

Агентът кимна с разбиране.

— Това не ме учудва. Да включим медиум в следствието е едва ли не отказване от почти всичко, което са ни учили в Академията. Но, все пак... не бих имал нищо против, да погледне онова, което сме събрали като доказателства. Може и да ни помогне с някои идеи.

— Добре, ще я помоля да дойде при теб утре сутринта.

Стоун кимна и тръгна към колата си.

— Лека нощ, Гарет.

— Лека нощ, Стоун.

Вон влезе в къщата и старателно провери всички врати и прозорци.

Когато свърши, се качи в спалнята. Ким лежеше с отворени очи на леглото. Лицето ѝ беше бяло като платно.

— Вон?

— Аз съм, скъпа. — Седна до нея и нежно погали лицето ѝ. — Не можеш ли да заспиш?

— Не, чаках те. Ще останеш ли тази нощ?

— Да, тази и всяка следваща нощ. Няма да те оставя повече сама. Ким се усмихна измъчено.

— Благодаря ти...

Зазоряваше се. Вон бе прекарал цялата нощ, дремейки на дивана. Лиз му бе позвънила с добри новини от болницата. Главата на Рей се беше оказала по-дебела от тази на Килиан и той се бе отървал само с подутина.

Слънцето бавно просветляваше хоризонта. Вече можеше да започне претърсването на задния двор. Тъкмо ставаше от дивана, когато Ким се спусна по стълбите. Беше напълно облечена, дори бе преметнала дамската си чанта през рамо.

— Къде тръгна толкова рано, почти не си спала?

— Същият въпрос важи и за теб. Искам да отида до Калиспел Фолс. Не мога да кажа на леля си за Черъти по телефона. Беше много привързана към тази котка.

— Не мисля, че е добре да ходиш там точно сега. Виждаш, че дори и с охрана не е безопасно. Койд е причакал Дорийн рано следобед.

— Едва ли някъде може да съм в пълна безопасност. Отивам само за няколко часа. Следобед обещах да взема Ландън, докато Уилма е на погребението. Ти нали също ще ходиш?

— Да, разбира се.

— Кога мислиш да кажеш на хората, че Ландън е твое дете?

— Надявам се, че сами ще разберат. Днес ще прочетат завещанието на Дорийн, а там съм записан като кръстник на детето. Веднага ще направят връзка, защо е така. Но все още не смятам да го вземам при мен, не и докато не завърши следствието. Всичко е толкова несигурно.

Не ѝ каза, че голяма част от тази несигурност бе свързана с нея. Ако се съгласеше да се омъжи за него, дали щеше да приеме момчето. Веднъж му бе споменала, че са мислели с Кен да си осиновят дете, но дали това е било само хрумване, или сериозно намерение? Имаха много неща да разрешават помежду си, но всичко оставаше за след това. Първо трябваше да открие Койд.

— Да, това е разумно.

Вон я погледна въпросително.

— Извинявай, какво каза? Бях се замислил.

— Казах, че това е най-добре за сигурността на Ландън. Нека остане при Уилма, докато всичко утихне. Койд едва ли подозира, че той е твой син, а и при нея някак си ще свикне по-лесно със загубата на майка си. Нали ходиш при него?

— Да, всеки ден.

— Добре, защото сега пораства и може после да откаже да те приеме.

— Да, права си.

— Ще изпия чаша кафе и тръгвам.

— Виж, Ким, щом настояваш толкова да отидеш до Калиспел Фолс, ще ми направиш ли една услуга?

— Да, каква?

— Обади се по телефона на Деидре, да знае, че след малко тръгваш. Ако не пристигнеш там до... — Вон погледна часовника си, — осем, осем и четвърт, да ми позвъни веднага. Съгласна ли си?

Ким се поколеба.

— Добре, щом мислиш, че е необходимо.

Вон изчака докато двете коли, на Ким и на Джордан Хол, се скриха от погледа му. Пое си дълбоко дъх. Макар че не беше спал, чистият планински въздух го накара да се чувства бодър и отпочинал. Започна претърсването на задния двор. Разочаровано огледа твърдата и суха почва, по която нищо не личеше. Намери угарка от цигара, но изглеждаше доста стара. За всеки случай я прибра в малък найлонов плик. Насочи се към ъгъла, където беше нападнат Рей, но отново нищо.

Вниманието му привлече люляковият храст до стария гараж. Имаше няколко счупени клонки точно по средата. Защо ли някой се бе напъхал точно в храста, след като спокойно можеше да го заобиколи. „Освен, ако е бил силно изплашен от нещо и е потърсил прикритие.“ Сърцето му заби по-бързо. Най-после имаше някаква следа. Със сигурност, тук снощи са били двама души — убиецът и случаен свидетел. Наведе се и затърси отпечатъци от обувки. Нищо. Върна се към стария гараж. Там имаше едва забележими следи, но те бяха съвсем малки. Можеше ли дете да е идвало тук снощи. Малко бе вероятно. Имаше няколко тийнейджъри, които за развлечение опустошаваха градините, но те винаги се движеха на група. Едва ли някой от тях би имал смелостта да дойде сам, и при това след

полунощ. Извади кутията „Кемъл“ и си запали цигара. Надеждите му, че е попаднал на нещо важно, постепенно се стопяваха. Не можеше да се сети кой може да е идвал тук толкова късно. Никотинът го накара да се разкашля, но сякаш пораздвижи и мислите му. „Скитър!“ Сигурно не си беше взел бележка от неговото предупреждение. „Дошъл е да погледа Ким, но нещо силно го е изплашило.“ Замислен тръгна обратно към къщата. Отмина храстите, но вятърът подухна и нещо привлече погледа му. Няколко бели влакънца от плат висяха на един от клоните. Внимателно ги взе с пинсети, но нямаше нужда от експертиза. Остро се чувстваше миризмата на машинно масло и грес. Вече можеше да се обзаложи, че Скитър е идвал тук. Трябваше бързо да се срещне с него. Когато заключи вратата и тръгна към джипа си, пристигнаха Рей и Лиз. Спомни си какво беше обещал на Стоун при снощния им разговор.

— Добро утро.

— Добро утро, Вон.

— Лиз, Стоун ми каза, че би желал да се срещне с теб. Имаш ли нещо против?

— Не, разбира се. Кога?

— Когато ти е удобно, но колкото се може по-скоро.

— Ким вкъщи ли е?

— Не, отиде да види леля си, но ще се върне следобед.

— Добре, тогава няма какво да правя тук. Само ще се преоблека и можем да тръгваме.

— Чудесно, ще се видим по-късно.

Лиз влезе в къщата и Вон се обърна към Рей.

— Мисля, че попаднах на следа. Скитър е бил тук, видял е нещо и много се е изплашил. Бях на път за неговия „офис“.

— Да дойда ли и аз? Само ще закарам Лиз.

— Разбира се, ще те чакам там.

Вон паркира пред входа на автомобилното гробище. Излезе от джипа и тръгна към стария автобус. Стори му се, че нещо не е наред. Беше зловещо тихо. По гърба му полазиха мравки. Наблюдаваше ли го някой, скрит из безбройните ръждясали останки от коли. Обърна се рязко. Нищо.

— Ски-и-тър?

Не последва отговор — само вятърът свиреше в автомобилните скелети. Тежестта в гърдите му се усилваше. Опита да се отърси от нелепото си предчувствие. Нямахше още девет часа и Скитър вероятно още спеше. Но кой тогава го наблюдаваше? Почука на вратата.

— Скитър, аз съм шериф Гарет. Буден ли си?

Отново не последва отговор. Намръщи се, защото никак не му се искаше да влиза вътре. Още не беше забравил вонята от предишното си посещение.

— Скитър, събуди се!

Натисна дръжката и отстъпи назад. Миризмата, която бе усетил преди няколко дни, беше като морски бриз пред зловонието, което сега се разнесе. „Господи, как може да живее в тази мръсотия!“ Направи няколко крачки навътре и с ужас разбра, че този път напразно е обвинявал малкия човек за хигиенните му навици.

Скитър лежеше на леглото в локва кръв. Рояк мухи вече беше накацал лицето му. Вон бе погнусен. Вече толкова пъти се бе срещал със смъртта, но никога не можа да свикне с нея. Повдигна му се и бързо излезе навън. Чувството, че някой го наблюдава, отново се появи. „Защо не дойдох малко по-рано? Как Койд е разбрал, че Скитър го е видял снощи?“ Отново беше загубил играта. И отново нямаше никакви следи.

XVIII

Вон не се усъмни и за момент, че убиецът е същият. Липсваше ритуалът, но Скитър случайно се бе озовал на неподходящо място. Усети тихи стъпки зад гърба си и с рязко движение извади пистолета си. Очакваше човек, приличащ на Койд, но се оказа Рей. С въздишка прибра оръжието в кобура.

— Господи, Вон! Какво става с теб?

— Извинявай, Рей, но нервите ми изглеждаха изпънати. По-добре се обади на Джим да дойде с линейката. Извикай и Стоун, той обича да присъства на аутопсия преди закуска.

— Мамка му! И Скитър ли?!

— Да, за съжаление. Снощи си бил късметлия, че не си го срещнал. Скитър е надзъртал от храстите и сега е мъртъв. Толкова разчитах, че го е видял.

Лиз колебливо влезе в офиса, посочен ѝ от Мелиса.

— Добро утро, господин Стоун. Искал сте да ме видите.

— Добро утро, мис Мърфи. Заповядайте. Радвам се, че се отзовахте на поканата ми.

Лиз седна.

— Благодаря за доверието, но не знам, дали ще оправдая очакванията ви. Какво всъщност очаквате да направя?

— Вон ми спомена, че вие притежавате някои умения, а и аз видях лично как работите. Ща ми обясните ли в какво по-точно се изразява вашата дарба?

Лиз огледа с подозрение лицето му, търсейки ирония или присмех, но не откри такива.

— Обикновено са образи, видения. Някой път изключително детайлни, а друг път съвсем символични. А също емоции и усещания. Най-често всичко е смесено. Не съм чувала само отвъдни гласове, като някои други медиуми.

— Да, разбирам. Това е преди всичко ясновидство. Помагала ли сте друг път на полицията?

— Не, но и никой не ме е молил за това.

— Добре, а опитвала ли сте да видите нещо конкретно, за да помогнете с него на друг човек?

— На няколко пъти, но не мога да кажа, че бе особено сполучливо. Ако бях толкова добра, сигурно щях с това да си вадя хляба.

Стоун се облегна назад и я погледна замислено.

— Вижте, мис Мърфи, ще бъда искрен с вас. Тук сте от няколко седмици и сте забелязала, че следствието буксува. Човекът, когото търсим, досега не е направил нито една грешка. Действа така, сякаш предвижда всеки наш ход. Мисля, че е изключително важно да научим повече нещо за него, и то колкото се може по-скоро. Затова и ви извиках тук. Ще подредя на масата всичко, което сме събрали дотук. Искам само да ми кажете какви видения или чувства предизвиква у вас. Е?

Лиз нервно мачкаше полата си. Знаеше какво ѝ предстои да преживее и, ако от това не зависеше животът на Ким и Вон, веднага би се отказала.

— Да, разбира се. Ще направя всичко, на което съм способна.

— Чудесно!

Стоун започна да подрежда пликове с различна големина и купища снимки.

— Очаквах, че ще се съгласите и затова съм се подготвил. Нали наистина нямате нищо против?

— Не, изобщо. Мисля, че вече достатъчно добре се познаваме, за да ме наричате Лиз. „Мис Мърфи“ ме кара да се чувствам на сто години.

Усмивката му се разшири. Едва сега Лиз разбра, че всъщност той бе много привлекателен млад мъж.

— Добре, Лиз, а ти можеш да ме наричаш Стоун.

— Не е честно, не може и малкото ти име да е същото.

— Друго е, но е такава, че не искам никой да го узнае. Колегите ми само ме подиграват.

— Защо? Какво е то?

Стоун я погледна намръщено.

— Извинявай, май станах нахална.

— Няма защо да ми се извиняваш. Родителите ми трябва да ми се извинят. Ще ти кажа, но ще ми обещаеш, че няма да казваш на никого.

— Обещавам, но не си длъжен да ми го казваш.

— Името ми е Дик Стоун.

Лиз отвори уста, за да каже нещо, но в началото не иска.

— Сега разбирам, ще използвам фамилията ти.

Стоун завърши подреждането.

— Е, мисля, че това е всичко. Ела по-близо да ги разгледаш.

Всяко от стихотворенията бе поставено в отделен найлонов плик. До тях имаше два огромни ловджийски ножа, а отстрани бяха снимките. Лиз взе една от тях, видя тялото на Дорийн и ръката ѝ се разтрепери. Това беше момичето, което се бе появило в едно от виденията ѝ. Но това с нищо не бе помогнало да се избегне смъртта ѝ. „Какво изобщо правя тук?!“ Усети как устата ѝ пресъхва.

— Извинявай, може ли чаша вода?

— Разбира се, сега ще ти донеса.

Докато го очакваше да се върне, Лиз прочете всички стихове, като се стремеше да не поглежда към снимките. Усещаше само студенина и мрак. Кожата на ръцете ѝ настръхна.

— Заповядай — Стоун постави чашата пред нея.

— Благодаря.

Вниманието ѝ отново се насочи към стиховете. За доста дълго време настъпи тишина. Благодарна беше на Стоун за търпението, с което я чакаше. Най-накрая тя взе два от пликовете.

— Тези стихове са свързани с тази жертва — сложи ги при снимката на Дорийн. — А тези са изпратени на другата жертва, Трент Фарис. Последните вече съм ги виждала, Ким ми ги е показвала.

— Долавяш ли нещо от тях?

— За съжаление, само чувства. Тези стихове не са написани случайно. Жертвите са го обидили по някакъв начин и той свързва съдържанието с наказанието им.

— Добре, продължавай, няма да те прекъсвам.

Лиз си пое дълбоко дъх и насочи погледа си към двата ножа. Отново нищо не усещаше. Затвори очи и докосна едно от остриетата.

Почти веднага отскочи като опарена. В съзнанието ѝ нахлуха несвързани емоции, сцени, насилие и жестокост.

— Лиз, какво стана, добре ли си?

Усещайки, че гърлото ѝ отново е пресъхнало, тя отпи глътка вода.

— Това е оръжието, с което е била убита Дорийн. Главата е била обръсната, китките завързани зад гърба. Била е на колене, когато той ѝ е прерязал гърлото.

— Къде е станало това, Лиз?

— В катедралата.

— В катедралата? Но тук има само малка църква.

— Не знам, може би само убиецът нарича така това място, не съм сигурна.

— Добре, опитай се да го опишеш. Много е важно. Лиз пак затвори очи и отново докосна острието.

— Има светлини, много светлини.

— Добре, значи това място е силно осветено.

— Не, не... това са свещи. Навсякъде — по олтара и по пода има свещи.

— Чудесно, опиши по-подробно. Как изглежда олтарът, какъв цвят са свещите?

— Нищо особено... два камъка, а върху тях — мраморна плоча. Свещите са във всички цветове — бели, зелени, черни... Съжалявам, но не мога да видя нищо повече.

— Знаеш ли нещо за сатанизма, Лиз?

— Не много, чела съм материали в някои списания.

— Как мислиш, има ли там белези на сатанизъм?

— Смяташ, че вероятно убиецът е сатанист?

— Само предположение.

— Знаеш ли, нямам такова чувство. Мисля, че той се опитва да имитира атмосферата на истинска църква. И е успял, макар и с подръчни средства. Разбираш ли ме?

— Да, продължавай. Какво още можеш да ми кажеш?

Лиз се изправи и тръгна към прозореца. Макар че навън слънцето приличаше, ръцете ѝ бяха леденостудени.

— Този човек е душевно болен, но смята, че е много интелигентен и изобретателен.

— Какво те кара да мислиш така?

— Много е трудно да се обяснят емоциите и усещанията, съпътстващи видението. Това е, все едно си отхапал непознат плод и ми разказваш какъв е вкусът му.

— Опитай, Лиз, няма значение какво ще се получи.

— Добре, в началото усещам гняв. Не, нещо по-силно — омраза. Раздираща омраза. После объркване, болка и скръб. И накрая триумф, удовлетворение... не, не е така. — Лиз сви юмруци и се опита да се концентрира. — Съжалявам, но не мога точно да определя.

— Сила, мощ?

— Господи, прав си! Точно така, чувства се могъщ, недосегаем. Смята себе си за „Господар на Смъртта“. Нали знаеш, че е писал това на Ким?

— Да, Вон ми каза. Как мислиш, ще можеш ли да направиш нещо повече днес или да опитаме някой друг път?

— Щом вече съм тук, ще опитам отново.

Лиз се пресегна да вземе втория нож, но телефонът на бюрото иззвъня. Знаеше, че няма да може да се съсредоточи, докато Стоун говори, и затова се върна до прозореца. Той след кратко колебание вдигна слушалката.

— Агент Стоун слуша. Да, тръгвам веднага, не пипайте нищо!

Стоун затвори апарата и веднага след това набра някакъв номер.

— Ало, Дейвид, аз съм. Отново лоши новини. Пригответи се, идвам да те взема.

Обърна се мрачно към Лиз.

— Мисля, че трябва да тръгвам. Извършено е ново убийство.

— Господи, кой?

Сърцето ѝ лудо заби.

— Не го познаваш, казва се Скитър Бърнс. Благодаря ти, че дойде. Ако искаш, утре да опитаме отново.

— Разбира се, радвам се, че мога да помогна с нещо. Довиждане.

Вон наистина се ядоса, когато разбра, че Уилма си е поръчала такси, за да отиде на погребението. „Защо не ми се обади, като добре знае, че аз също ще ходя?“ Въпреки възрастта си, тя продължаваше да държи на своята независимост. Вон освободи таксито и, след като Уилма се приготви, тръгнаха към къщата на Фарис. Старата жена явно

се беше привързала към Ландън. Не можеше да си представи детството си, без нейната помощ, а сега се грижеше по същия начин и за сина му. Тези мисли го накараха да промени решението си. Уилма винаги се бе държала честно с него, не можеше да крие повече, че е бащата на момчето.

Паркира зад колата на Джордан Хол и преди тя да слезе, сложи ръка на рамото ѝ.

— Лельо, искам да ти кажа нещо.

Уилма се облегна на седалката и лицето ѝ побледня.

— Пак ли нещо лошо?

— О, не. Нищо подобно. Или поне аз мисля така.

— Добре де, изплюй камъчето.

Вон все още се колебаеше. Не знаеше как ще реагира на факта, че ще ѝ отнеме детето. Но просто нямаше избор. Дали днес или утре, това все щеше да стане някога.

— Искам да знаеш, че Ландън е мой син. В завещанието съм записан като кръстник, но в акта за раждане е моето име. Не бива да разбереш това от хорските клюки.

Уилма го гледаше с невярващ поглед.

— Ще кажеш ли нещо? Ядосана ли си?

— Глупости! Това е една от най-добрите новини, които съм чувала. Щях да се поболея да мисля какво ще се случи с този сладур. — Тя щипна бузките на Ландън. — Ами че аз съм стара, не мога да го отгледам. Щях да умра с отворени очи, ако знаех, че ще го дадат за осиновяване. Ама и ти си един, ако беше по-малък, щях да ти изтегля ушите. Защо не ми каза по-рано?!

— Значи всичко е наред?

— Наред ли? Толкова съм доволна, че ако не отивахме на погребение, щяхме да го полеем в бара на Том. Разбра ли ме сега?

— Да, госпожо — усмихна се Вон.

Уилма се обърна към Ландън.

— Ей, млади момко, искаш ли тати да те отведе? Това е татко, запознай се.

Детето веднага забърбори:

— Та — та, та — та...

Вон усети как огромна тежест падна от душата му. Вече, без да крие можеше да прегърне сина си.

— Лельо?

— Кажи.

— Ще можеш ли да запазиш това в тайна, докато всичко свърши?

— Познаваш ме. Ще мълча и вечно, ако трябва.

Ландън нетърпеливо подскачаше в ръцете му и сочеше нещо с дебелиите си пръстчета.

— Та — та, та — та.

Вон се усмихна, защото момченцето първо беше забелязало Ким.

— Видях ви, че идвате — тя погъделичка, докато влизаха, закръгленото коремче на Ландън. — Ей, откога те чакам да си играем. Знаеш ли какво ще правим днес, ще рисуваме с водни боички.

Вратата на кухнята се отвори и Лиз се появи.

— Я гледай ти, кой е тук? Това не е ли най-хубавото момченце, което някога съм виждала. Каква гъста черна коса, какви интересни очи...

Гласът ѝ се провлачи и тя учудено погледна към Вон. За него беше ясно, какво е доловила.

— Ще ти обясня по-късно — отговори на мълчаливия и въпрос.

Вон беше чувал, че погребенията били за живите, а не за мъртвите. И може би това клише беше вярно. Погребенията символизираха края на нечий живот, а от друга страна, даваха възможност на близките на починалия да се сбогуват с него, да свикнат с мисълта, че го виждат за последен път.

Но за разлика от друг път, Вон не чувстваше примирение и скръб. Ядът и омразата го раздираха. Смъртта на Кендис, Трент, а и сега на Дорийн беше напълно безсмислена. Животът им бе прекършен в неговия разцвет. Споменът за Трент Фарис, извика и други мисли в съзнанието му. След погребението убиецът бе оставил жълт карамфил на масата. „Дали е дошъл и днес?“ Очите му обходиха мнозинството.

За първи път нещо друго, освен кръчмата, беше събрало братята Хенсън и баща им. Четиримата стояха като статуи, с каменни лица, а от време на време се размърдваха, явно несвикнали с официалните си костюми. Бащата на Дорийн криеше очите си зад голяма носна кърпа. Но дори и да плачеше, това бяха крокодилски сълзи.

Вон се намръщи. „Тя едва ли би пожелала те да са тук.“ Ако зависеше от него, изобщо нямаше да им съобщи, че Дорийн е мъртва.

Веднъж му бе казала, че няма роднини, а само приятели. А какъв приятел се бе оказал той, след като не можа да я предпази? Би ли я оставил да тръгне за Челан, ако беше негова съпруга? „По дяволите! Отново трябва да живея с мисълта, че съм причинил смъртта на някого!“

Погледът му тръгна от човек на човек, търсейки прилика с Койд.

XIX

Вон бе закарал Ландън и Уилма в града и току-що се беше прибрал. Двамата с Ким бяха започнали да приготвят вечерята, когато вратата на кухнята се отвори.

— Здравей, Лиз.

— Здравейте.

— Лиз, Ким каза ли ти нещо за Ландън?

Тя остави на масата чантата с покупки.

— Не, но това дете ми прилича на мой внук. Така ли е наистина?

Вон пхна ръце в джобовете си.

— Да, така е. Точно за това исках да поговорим. — Обърна се към Ким. — Ще ни извиниш ли за момент, ще отидем в дневната.

— Разбира се, аз ще довърша тук.

— Благодаря ти, няма да се бавим.

Хвана ръката на Лиз и я поведе. Тя седна на дивана, а Вон остана прав.

— Не знам как да започна.

— Като за начало, можеш да ми обясниш как си успял да запазиш в тайна сина си и защо си го направил?

За втори път от няколко седмици на Вон се наложи да разкаже историята на връзката си с Дорийн.

— И затова никой не разбра, че Ландън е мой син. Точно тук е мястото да ти кажа, че искам да ми направиш голяма услуга — завърши повествованието си.

— Слушам те.

Той нервно кръстосваше стаята.

— Знаеш ли, доста мислих за това. Вече сме много близо до убиенеца — може всичко да се случи и детето ще остане сирак. Ти нямаш документи, за да докажеш, че съм твой син и Ландън ще бъде даден за осиновяване. Аз не искам това да стане. Уилма е силно привързана към него, но вече минава седемдесетте. Затова ти

предлагам, ако си съгласна, да подпишем необходимите документи и да му станеш настойник. Какво ще кажеш?

— Разбира се, че съм съгласна. Той е прекрасно дете, а е и мой внук.

— Чудесно. Вече съм приготвил всичко, ще извикаме само Ким като свидетел.

Лиз се намръщи.

— Вон, случило ли се е нещо?

— Защо?

— Защо си се разбързал? Защо си подготвил тези документи точно днес? Усещаш ли нещо?

Лицето ѝ побледня.

— Лиз, успокой се. Много прибързано си правиш изводи. Нали ме предупреди, че трябва да съм подготвен. Вече не бива да мисля само за себе си, а и за Ландън.

— Само това ли е?

— Да, нищо друго.

— Слава Богу. Помислих си, че предчувстваш нещо. Не мога да си представя как ще живея, ако те загубя, след като съм те търсила толкова години.

— Не се тревожи за това, но има нещо по-важно. Подозирам, че Ким е в голяма опасност през следващите 36 часа. Аз няма да напускам къщата. Друг полицаи ще охранява отвън, както обикновено. Ще бъдем нащрек и ще го очакваме. Но все пак на няколко пъти убиецът успя да се промъкне.

— Не разбирам, защо ми казваш всичко това?

— Мисля, че не е много безопасно за теб да оставаш тук.

Вон забеляза, как изражението на лицето ѝ се промени.

— Виж, няма защо да спорим излишно. Затова и искам ти да си настойник на Ландън, защото ще бъдеш на безопасно място. Веднъж вече пострада и твоите способности нищо не ти помогнаха. Има ли смисъл да се излагаш на излишна опасност? Ако той влезе отново тук, искам да знам, че трябва да се погрижа само за Ким. Разбираш ли ме?

— Разбирам те. Ще си наема стая в хотела.

Вон нежно погали ръцете ѝ.

— Благодаря ти, Лиз.

Черни буреносни облаци придойдоха от планината и навън изведнъж притъмня. Лиз бе събрала багажа си и бе заминала в хотела.

Двамата вечеряха мълчаливо, всеки потънал в собствените си мисли.

Горещият въздух беше застинал. Нито една тревичка не помръдваше. Небето се осветяваше от светкавици, а последвалите ги гръмотевици отекваха като далечни барабани. Ким изохка, когато за секунда електричеството изгасна. Вон побърза да хване дланите ѝ.

— Всичко ще е наред.

— Знам, не се страхувам, щом си тук.

Тя не мислеше повече за бурята. Това беше първото им докосване след онази вечер, когато му бе гостувала в неговата къща. Пръстите му описваха нежни кръгове по дланите ѝ. Едва сега разбираше как ѝ е липсвала дори тази малка нежност.

Навярно трябваше да мисли, че животът ѝ е застрашен, че трябва да търси спасение. А мислеше само за него, искаше да се люби с него; отново да усети силното му тяло до себе си. За момент дори се смути от неконтролируемото си желание. Не отиваше ли твърде далеч — още една крайност в друга. От пълно въздържание почти до нимфомания. Искаше да го вкара в леглото си, но все още, без да му дава отговор за бъдещето на тяхната връзка. Не се чувстваше готова да вземе категорично решение, а и навярно се плашеше от риска, който бе поела.

Освободи леко ръката си и се изправи. Заобиколи масата, застана зад гърба му и започна да масажира широките му рамене.

— Много си напрегнат.

— Ким, какво правиш?

— Помагам ти да се отпуснеш.

— Това значи ли, че си мислила за нашия разговор от предишната вечер?

— Мислих, но нищо не съм решила.

Вон хвана китките ѝ и я притегли към себе си.

— Обясни ми, Ким, какво чувстваш?

— Харесва ми да бъда с теб.

— В какъв смисъл?

Той я сложи да седне на коляното му.

— В целия смисъл.

— Но ти все още не искаш да кажеш, че един ден би могла да ме обичаш?

— Не мога да го направя. Имам чувството, че в следващия момент могат да те убият.

— А няма мислиш, че любовта може да се управлява?

— Не, със сигурност не може. Затова и реших да оставим нещата такива, каквито са си в момента, но да продължим да се наслаждаваме един на друг.

— А, така ли било? Ударил те е хормонът и имаш нужда от някой нещастник. А после „Довиждане, ще ти се обадя, когато се пенсионирам, да си побъбрим!“

— Няма защо да си толкова вулгарен. Мисля, че и на теб ти харесваше секс без обвързване. Нали такива сте повечето мъже, какъв ти е проблемът?

Вон стисна челюсти, избута я от себе си и се изправи рязко.

— В началото ми харесваше, но този период отмина. Вече доста време сме заедно и започвам да се интересувам какви са чувствата ти към мен. Има ли нещо повече от физическо привличане?

— Съжалявам, но не мога да ти отговоря.

— По-добре кажи, не искам да ти отговоря.

— Както желаш.

— И нищо друго няма да добавиш?

— Мисля, че няма какво.

Ким усети, че главата започна да я боли от този напълно безсмислен разговор. Отиде на мивката и се зае да почиства мръсните чинии. Вон се приближи и започна да ѝ помага мълчаливо.

— Това не е твоя работа, шерифе. Работата ти е да ме охраняваш. Той направи кисела физиономия.

— Лека нощ, мис Танас.

Тътенът на гръмотевицата усилваше напрежението във въздуха.

— Няма ли най-после да завали?! — промърмори Ким. Винаги бе обичала дъждовното време, но това очакване ѝ действаше изнервящо.

Той спеше. Някъде във вътрешността на къщата часовникът удари един часа. Познатият звук го накара да отвори очи. Пое си дълбоко дъх, за да прогони напълно съня. „По дяволите! Как съм

допуснал да заспя?!“ Можеше много лесно да го хванат. Ставаше твърде самонадеян, а това водеше и до грешки. Все още ядосан на себе си, се изви под леглото и се приготви да се измъкне. Изведнъж си спомни, че не беше чул гадателката да се прибира. „Къде ли е отишла?“ Друг път винаги я усещаше. Опита се да чуе дишането ѝ, но в стаята цареше тишина. „Е, сигурно на стария Рей пак му е излязъл късметът.“

Измъкна се и тръгна към вратата. Гръмотевиците му пречеха да долови другите шумове в къщата. Спря се и отново се послуша. Нищо. Отвори джоба на якето си и извади чифт гумени ръкавици и найлонов плик. Тръгна на пръсти към кухнята. Оставаха му само пет-шест крачки дотам, когато интуицията му подсказа, че нещо не е наред. Залепи се до стената и внимателно огледа дневната. В началото не видя нищо, но после се чу въздишка и някой се размърда на дивана. С изненада установи, че това е Вон. Не очакваше той да е тук, след като друг негодник пазеше отвън. Вече знаеше, че двамата с Ким спят заедно. „Какво ли прави сега в дневната?“ Устата му се разкриви в усмивка. „Сигурно е сгазил лука и тя го е пратила по дяволите. Е, така само ще ми помогне да направя живота му по-интересен.“ Влезе крадешком в кухнята, отвори хладилника и остави съдържанието на плика. „Готово!“ Усмихна се отново, представяйки си реакцията на Вон. Сега, когато беше вече успял, всичко му се видя лесно. Прекалено лесно.

Зазоряваше се. Небето се изчистваше от буреносните облаци. Вон се протегна и потри с ръка подутите си очи. Не бе успял да заспи през цялата нощ. Мислеше си за Дорийн, за Ким, за Ландън. Успокояваше се, че дори Ким да си отиде, вече нямаше да е сам. Имаше син, имаше майка... роднини, брат, сестра.

Изправи се, прозя се шумно и тръгна към прозореца. Джордан се виждаше как пуши в колата си. Реши да направи кафе и да занесе и на него.

Приготви кафе машината и отвори хладилника, за да вземе мляко. Тогава я видя. Черна роза, поставена на лист хартия. Наведе се да прочете написаното:

*О, Земя!
Зашиеш тежко очите нейни.
Затворени навеки да останат.
Да не остане нито звук.
Тъмнина по-чиста
и от летен ден.
Тишина по-музикална
и от всяка песен.
Дори и нейното сърце
ще спре да бие.
Докато настъпи утрото на Вечността.
Тогава и покоя ѝ не ще започне
или свърши.
Но нека!*

Юмруците му се свиха. Това беше един от любимите стихове на Ана Ървинг, „По дяволите, Койд отново е идвал!“ Облегна се на стената и се опита да раздвижи мозъка си. „Ким!“ Хукна към спалнята ѝ, вземайки стъпалата по две наведнъж. Само за няколко минути през нощта се беше унасял в дрямка и може би точно тогава Койд се бе промъкнал. Спря се за миг, за да успокои дъха си. Не искаше да я плаши излишно. Отвори безшумно вратата и надникна със свито сърце. Ким спеше. Въздъхна облекчено и около минута наблюдаваше спокойното ѝ лице.

Слезе в кухнята и си наля чаша кафе. „Как ли е успял да се промъкне Койд?“ Поклати ядосано глава. Това едва ли беше толкова трудно. В тази огромна къща винаги можеше да отвори врата или прозорец, без никой във вътрешността да разбере това. А и снощи гръмотевиците бяха заглушавали всеки друг шум. Охраната отвън се бе оказала безсмислена. Вероятно Койд идваше пеш, заобикаляше и ставаше невидим за полицая отпред. Дори и да накараше хората си да патрулират в кръг, Койд просто щеше да ги изчака да отминат и тогава да влезе. Трябваше му добро полицейско куче, но такива имаше само в школата на Сиатъл.

Наля още една чаша кафе за Джордан. Искаше да обсъди положението с него. Трябваше да спрат Койд, дори още тази вечер.

„Какво, по дяволите, става тук?!“ Гледаше невярващо към празната полицейска кола. Очевидно, Вон бе променил методите си. Най-сетне се беше сетил да го направи. Усмихна се доволно — обичаше новите неща и предизвикателството. Внимателно изучаваше осветените прозорци. Виждаше Джордан Хол, седнал на дивана в дневната. Оттук не можеше да открие къде е Вон, но проследявайки погледа на Джордан, се досети, че навярно седеше някъде срещу него. Спалнята на Ким бе тъмна. „Нима тя спи? Защо не ме очаква? Май твърде много разчита на своя любовник, шерифът Вон Гарет! Нали й доказвах на няколко пъти, че нищо не може да ме спре. Сляпа ли е, не го ли вижда? Е, съвсем скоро ще се увери за последен път в глупостта и невежеството му...“

За няколко минути се концентрира върху плана си при променената ситуация. Провери оръжията си. Свали предпазителя на 9-милиметровия „Берета“. Намръщи се, защото никога не бе обичал пистолетите. Според него, само най-големите глупаци убиваха с пистолети. Любимото му оръжие си оставаше ловджийския нож, но тази вечер бе приготвил изненада.

Единственият проблем беше, че нямаше добър заглушител. Бе опитал няколко модела, но никой не бе показал добри резултати. Или звукът си оставаше силен, или куршумът летеше с голямо отклонение. Усмихна се, когато си спомни за заглушителите от криминалните филми. Там се чуваше само лек пукот, но това си бе трик на кинаджиите, а не реалност.

Огромна светкавица освети цялата къща и се наложи бързо да залегне. Това беше доста неприятно, защото лесно можеха да го видят. Бавно се промъкна към верандата, използвайки за прикритие храстите. Извади необходимия ключ. Още първия път, когато влезе тук, си бе направил дубликати от всички ключове. Сигурно слабоумието на Вон му пречеше да разбере как влиза, без да бъде забелязан.

Вече имаше готов план. За съжаление, Гарет веднага щеше да последва Ким. Двамата щяха да умрат почти едновременно, а толкова му се искаше неговото наказание да е последно. Щеше да е интересно как ще преживее загубата на любимата си Кимбърли. Но нямаше друг избор. Дали днес или другия месец, Вон вече бе осъден на смърт. Пък и защо да не умрат заедно, нали са любовници. „Ще завържа китките

им ведно, за да посрещнат едновременно гнева ми. Каква чудесна идея! Защо не го планирах така още в самото начало? Можех да ги оставя за най-накрая. За един достоен епилог. Но сега е твърде късно.“

Вече втора вечер притъмняваше прекалено рано. Още от следобед буреносни облаци се запускаха от планинските върхове. На връщане от работа Рей се бе отбил в магазина и бе взел една видеокасета под наем. Сега двамата с Лиз седяха на дивана, гледаха „Обратна тяга“ и от време на време се пресягаха към голяма чиния с пуканки. Въпреки че филмът изглеждаше интересен, Лиз не успяваше да се съсредоточи. Усещаше, че нещо я дразни, но какво точно — не можеше да разбере. Дали не беше разговорът ѝ с Вон предишната вечер? Сега имаше и внук, за когото даже не бе подозирала. „Не, не е това, нещо друго...“

— Лиз, какво има? Много си бледа, да не ти е зле?

— Няма нищо, изглежда, че времето ме прави нервна.

— Сигурна ли си?

Тя се усмихна и стисна ръката му.

— Не се тревожи. Ако има нещо важно, нали знаеш, че ще ти кажа.

— Окей.

Рей обгърна рамото ѝ и отново се загледа в екрана. Лиз също се опита да следи филма и дори за момент се увлече. Но когато посегна да си вземе пуканки, нещо в главата ѝ избухна. Ръката ѝ събори чинията. Рей я питаше нещо, но изобщо не чуваше гласа му.

Една след друга в съзнанието ѝ нахлуваха сцени, сякаш от филм на ужасите. Джордан и Вон лежаха в локви кръв. Ким стоеше в спалнята си и пищеше от ужас. От мрака излизаше мъж с огромен нож в ръка. Вдигна я и побягна през тревите. Отнасяше я вкъщи. Катедралата. Процесия от хора, облечени в черно. Погребваха някого, поставен в бял ковчег.

— Лиз? Чуваш ли ме? Какво става?!

Тя скочи бързо на крака.

— Вон, Ким... да тръгваме!

Не успя да довърши думите си. Тялото ѝ изискваше сякаш повече кислород от необходимото.

— Да тръгваме, Рей! Бързо, той е там!

XX

— Мисисипи — каза Джордан с усмивка и се протегна към кутийката с кола.

Разклати я, за да се убеди, че е празна и я остави на масата. Вон седеше със замислено лице.

— Хайде, какво става? Предаваш ли се?

— Хъм, Италия.

— Не става, вече си го казвал веднъж.

— Кога?

— Когато казах Триполи.

— Добре тогава, Индийски океан.

— Каква е последната ти буква, „н“. Ще отида да си взема още една кола от хладилника. Искаш ли нещо?

— Не, благодаря. Само подпри вратата, за да остане отворена.

— Това пък защо?

— Моля те!

— Както искаш.

Джордан взе един от столовете и я подпря.

— Докато се върна, ти давам време да мислиш. Нил.

— Лаос — веднага контрира Вон.

Джордан изчезна във вътрешността на кухнята и се появи след малко, отпивайки от кутийка с кола.

— Буквата „с“. Това е лесно. Сток...

Звук, по-силен от гръмотевичен тътен, отекна в стаята. Джордан учудено погледна червеното петно, което се появи на гърдите му. Опита се да се обърне назад, но се строполи по очи на пода.

Вон около секунда не можеше да повярва на това, което ставаше. После направо отскочи от мястото си, извади пистолета си и включи радиостанцията.

— До всички, до всички! Тук е Гарет. Искам веднага подкрепление в къщата на Фарис. Ранен полицай, спешно изпратете линейка! Край.

— Централа, прието — чу гласа на Етел Райт. Започна да отстъпва назад към спалнята. Не беше направил и няколко крачки, когато вратата ѝ се отвори и Ким излетя в коридора. Облечена бе с дънки и пуловер и едва ли си беше лягала.

— Ким, влизай бързо вътре! Заклучи се!

Тя не реагира в първия момент и добре, че отгук не виждаше тялото на Джордан, защото можеше да изпадне в истерия.

— Чуваш ли ме! Влизай и не отваряй на никого!

Този път тя кимна с глава.

— Пази се! — прошепна, преди да изчезне в стаята.

Чу се как се местят мебели — явно укрепваше вратата.

Вон изчака, за да се увери, че е в безопасност и тръгна бавно по стълбите. Прибра радиостанцията в джоба си и свали предпазителя на пистолета. Джордан лежеше в разширяваща се локва от кръв. Трябваше бързо да стигне до него и поне да го превърже. Но лампата в кухнята вече бе изгасена и той оставаше в уязвимата осветена част. Къде ли беше Койд? Изстрелът дойде от кухнята, но дали е той още бе вътре? Усети, че една сянка се раздвижи и стреля, без да се цели. В следващия миг се хвърли на пода, защото два куршума се забиха в стената над него. Сега поне знаеше къде точно се крие противникът му. Опита се да успокои дишането си. Вече достигаше основата на стълбището, когато се чуха няколко бързи стъпки и нещо силно изтрака. „Какво ли прави сега? Дали не излиза навън, за да ме изненада в гръб?“ Изчака още няколко секунди, но нищо не се случи. Не му оставаше избор, трябваше да се погрижи за Джорди, в противен случай скоро нямаше да има нужда от линейка. Наведе се и точно тогава отново чу стъпки откъм кухнята.

— Внимавай, Вон, аз съм Марти!

Пистолетът още беше вдигнат, когато Люис се приближи. „Какво прави той тук? Може ли да е пристигнал толкова бързо?“

— Ти какво търсиш тук? — изрече гласно мислите си.

— Как какво, дойдох на помощ.

Погледът му се насочи към зейналото дуло.

— Ей, внимавай с това желязо.

— Как изникна толкова бързо?

— Наливах бензин долу при хълма, когато чух, че искаш помощ. Веднага тръгнах и нали знаеш какво става, като настъпиш педала до

пода?

Вон продължаваше да го наблюдава недоверчиво. Нещо в него го смущаваше. Нещо бе по-различно от обикновеното.

— Видя ли нещо отвън?

— Не, нищо. Стори ми се като спирах, че някой се измъкна към задния двор, но не съм много сигурен.

Вон тръсна ядно глава. „Какво ме прихваща? Вместо да помогна на ранения си приятел, се съмнявам и Мирти, с когото работя вече две години.“ Игнорира подозрението си и остави пистолета на пода. Люис се наведе над него.

— Как е Джорди?

— Жив е, но не е добре.

Използвайки една хавлиена кърпа, направи превръзка на гърдите му.

— Марти, помогни ми да го обърнем.

Докато се изправяше, изведнъж разбра какво го смущаваше в Люис. Очите. Колегата му имаше приятни светлокафяви очи, а сега те бяха бледозелени. Спомни си къде ги бе виждал и преди — на изпитото детско лице на Койд. „По дяволите!“ Опита се уж случайно да посегне за пистолета, но бе твърде късно. Хиляди огнени искрици експлодираха в мозъка му. После настъпи непрогледна тъмнина.

Койд бързаше, вече нямаше никакво време. Направил бе първата си сериозна грешка. Не бе взел под внимание факта, че Вон може да има радиостанция. Всеки момент можеше да пристигне някой от колегите му. Хукна към спалнята, вземайки стъпалата по две наведнъж. Натисна бравата, но вратата не се отвори. „По дяволите!“ Пое си дълбоко дъх.

— Мис Танас, мис Танас, вътре ли сте? Аз съм Марти Люис, трябва бързо да напуснете стаята!

— Какво става? Къде е Вон?

— Долу е, гаси пожара. Къщата гори.

— Боже Господи, сега ще отворя!

Ухили се на собствената си изобретателност. Без да се подготвя, отново се бе справил с трудна ситуация. Отвътре спря местенето на мебели и вратата се откряна.

Ким се подаде наполовина, но достатъчно, за да уцели с юмрук челюстта ѝ. Тя рухна на пода като отсечена.

Извади от джоба си скоч лента, омота ръцете ѝ, а после залепи и устата ѝ. Метна я като чувал на гърба си и тръгна към скрития в храстите пикап. Хвърли я в каросерията и тъкмо се канеше да се върне, за да вземе Вон, когато забеляза светлини на приближаващ се автомобил.

„По дяволите!“ Това напълно объркваше плановете му. Ако не ликвидираше Вон тази нощ, утре всички щяха да са по петите му. От тази мисъл направо побесня. Изфорсира двигателя и подкара с пълна скорост към идващата насреща му кола. Разбра веднага, кой шофираше — Рей Чейни. „Какво търси пък този тук?!“ Живееше в другия край на града и не бе възможно да се е отзовал толкова бързо на повикването. Отвори прозореца и изстреля три куршума. Два се забиха в купето, а единият пръсна предното стъкло. Когато се разминаваха, стреля отново и този път улучи задната гума. Полицейската кола се завъртя и спря, обвита в облаци прах.

Усмихна се доволно — нямаха никакъв шанс да го преследват, но пък съжаляваше за Вон. Стана му неприятно, че Джордан сигурно щеше да умре. Нямахше нищо против този човек, винаги се бе държал коректно. На неговото място трябваше да е този нещастник Рей. Но какво можеше да направи. И Джорди, както и Скитър, се бяха оказали на неподходящо място в неподходящо време.

Пулсът му се успокои. Вече нямаше от какво да се тревожи. Килиан си почиваше в болницата, Стоун дремеше в хотела и нямаше радиостанция, Вон сигурно още броеше звездите, след като го ме цапардосал по главата. Скоро щеше да пристигне в истинския си дом — „Катедралата“, а там бе в пълна безопасност.

Ким отвори очи и се смръщи от ужасния шум, раздиращ ушите ѝ. Усети, че тялото ѝ се завърта, и в следващия миг болезнено удари рамото си в нещо твърдо. Опита се да се задържи, но ръцете ѝ не помръдваха, бяха завързани. „Какво става? Къде се намирам?!“

Беше тъмно. Светкавица раздра нощното небе и освети каросерията на голям пикап. Едно от колелата попадна в дупка и главата ѝ се удари силно в пода. Ужасно я заболя, но от устата ѝ не излезе нито звук. Нещо ѝ пречеше да я отвори. Опита се да си спомни.

„Господи, какво се случи?“ Първо някакъв силен шум, приличащ на изстрел. Бе изскочила в коридора, но Вон ѝ бе казал да се прибира и да не отваря на никого. После отново стрелба, тропот от стъпки. Но накрая всичко бе утихнало. После някой бе почукал на вратата. Страхът ѝ я беше направил подозрителна, но се бе оказало, че това е Марти Люис. Бе ѝ казал, че в къщата има пожар и бе му повярвала. А след това бе видяла как юмрукът му лети насреща ѝ. Нямаше време дори да отскочи. Изведнъж с ужас осъзна, какво всъщност се беше случило. Вероятно и Вон като нея бе заблуден. Намираше се в ръцете на убиеца. А той се казваше Марти Люис.

„Господи, дали е убил Вон?!“ Не, не искаше да мисли за тази смразяваща кръвта възможност. Сега трябваше само да се постарее да оцелее. Напрегна ръцете си, но не можа да ги освободи. Пробва още веднъж, но отново не постигна нищо. Реши да не изразходва силите си напразно. Можеше да опита по-късно, след като я извадеше от пикапа. А може би и Стоун или Рей щяха да тръгнат да я търсят. Не биваше обаче да разчита само на тях. Трябваше да се помъчи да забави плановете на Люис и при първа възможност да избяга.

Очите ѝ постепенно свикнаха с тъмнината и се надигна, за да види поне накъде отиват. Неволно светкавици проблеснаха и с тревога установи, че се движат по тесен горски път. От двете страни имаше дървета. Разочаровано се отпусна на пода. Със сигурност тук не можеше да се ориентира, а и как ли щяха да я открият?

Колата заподскача отново по неравностите на пътя, а после рязко зави надясно. Клоните започнаха да драскат двете страни на каросерията. Въпреки че се опитваше да запази спокойствие и да търси възможност за бягство, ужасът и отчаянието я сграбчиха за гърлото. Щеше да се разплаче, но изведнъж си спомни нещо, което баща ѝ беше казал: „Ким, ако срещнеш в гората мечка, вълк или друго диво животно, никога не показвай, че се страхуваш, никога не бягай. Така го окуражаваш да те атакува.“ Не знаеше със сигурност дали това е най-доброто за ситуацията, в която се намираше, но нямаше какво друго да направи. Преглътна сълзите си. В този момент пикапът се разтреса и спря. Чу тежки стъпки, вратата се отвори с трясък и очите ѝ бяха заслепени от лъч на силен прожектор.

Койд я сграбчи за глезените и се опита да я измъкне от каросерията. Омразата и страхът сякаш удвоиха силите ѝ. Риташе

отчаяно с крака, за да му се противопостави, но той успя да я укроти, издърпа я на тревата и се надвеси над нея.

— Здравей, скъпа — погали леко лицето ѝ. — Ще дойдеш ли тази вечер на забава?

Светкавица отново раздра небето и освети ухилената му физиономия. С тази усмивка приличаше на звяр, оголил от злоба зъбите си. На бузата ѝ падна ледена капка дъжд. Започваше да вали.

Потискаща, неестествена тишина блокираше всички сетива на Лиз. Надигна глава и въпреки раздиращата болка, отвори очи. Мощна мълния озари околността и сякаш увеличи страданието ѝ. Бурята се развихряше и първите капки дъжд затупкаха по покрива на купето. Направи ѝ впечатление, че колата изглеждаше някак по-различно. Цялата ѝ предна част беше силно деформирана. Бяха се блъснали в голям бор. Спомняше си удара, а после гласа на жената от централата, търсеца Рей. „Какво ли е станало?!“ Едва не припадна, когато извъртя главата си. Опита се да мисли, въпреки че съзнанието ѝ още бе замъглено от болката.

Чейни лежеше с разперени ръце на волана. Разтърси рамото му.

— Рей? Отговори ми! Чуваш ли ме? — опита се да го отмести от кормилото.

Но как можеше да помръдне тежкото му и отпуснато тяло. Изпъшка ядосано и избърса носа си, който странно течеше. С учудване погледна тъмните петна по ръцете си. Носът ѝ бе разбит, беше цялата в кръв. Насочи отново усилията си да вдигне Чейни.

— Рей? Чуваш ли ме? По дяволите!

Най-сетне успя да го избута и положи главата му на облегалката. Някъде по нагънатия капак се чу силно пукане. С тревога забеляза, че оттам започна да излиза задушлив синкав дим.

— Ставай, Рей! Ще изгорим!

Той се размърда леко.

С разтреперани крака и залитайки, Лиз отиде откъм неговата страна и след като се пребори с повредената брава, отвори вратата. Счупено стъкло се посипа по ръцете ѝ. Погледна дали по Рей има някакви по-сериозни травми, но бе прекалено тъмно.

— Ранен ли си?

— А ти какво си мислиш, че се правя на интересен? — изръмжа той насреща ѝ.

Не обърна внимание на грубостта му и продължи да изследва тялото му.

— Прострелян ли си?

— Не, само забих глава в стъклото.

— Добре, ставай тогава. Трябва да излезеш оттук, колата гори.

Продължи да го дърпа за рамото. Рей извади единия си крак извън купето, но когато се надигна, изохка гръмогласно.

— Боже Господи! Това вече боли.

— Престани да ревеш като бивол, а си изкарай задника оттам! Чуваш ли ме, Рей Чейни? И аз мога да съм груба. Разбра ли?

— Да, да, престани да крещиш.

Рей най-накрая излезе и, клатушкайки се, тръгна към къщата.

— Видя ли кой стреля по нас? — попита Лиз.

— Стори ми се, че съм виждал този пикап. Но всичко стана толкова бързо.

Бяха вече до входа, когато до тях достигна звук от сирена. Видяха, че по пътя се задава линейка, но Лиз не ѝ обърна внимание, защото забеляза двете тела на пода.

— Господи, Вон?!

Втурна се към него. Опита се да овладее паниката, която я обземаше и се наведе да провери пулса му. Усети отчетливото биене на сърцето му под пръстите си и въздъхна облекчено. Оставаше само да види дали няма някакви по-сериозни наранявания. „От кого е тази локва кръв?“ Страхът стегна гърлото ѝ, когато забеляза тъмночервеното петно зад ухото му. „Нима е прострелян и сега живее последните си минути?! Нима ще умре в ръцете ми?!“ С разтреперани ръце обърна главата му. Минута по-късно през тялото ѝ премина вълна на облекчение. По челото му нямаше следи от наранявания.

Вратата с трясък се отвори и доктор Харкоурт нахълта с още двама санитарии, носещи носилка. Едва сега забеляза, че Рей бе коленичил до Джордан.

— Кой е първи?

— Тук, докторе, Джордан има слаб пулс.

Рей се отдръпна и тръгна нагоре по стълбите. Един от санитарите преглеждаше Вон. Само секунди, след като поднесе под

носа му амоняк, той отвори очи.

— Ким?! — надигна се и доста грубо го отстрани. — Къде е Ким, кажете ми?

Лиз се опита да го успокои.

— Постой малко така, да прегледат раната ти. Ще открием къде е Ким.

— По дяволите, няма я тук, нали? Люис я е спипал. Как можах да го допусна!

Рей, който в този момент се спускаше по стълбите, чу последните му думи.

— Вон, какво имаш предвид? Каза, че Люис я бил хванал, какво общо има това?

— По дяволите, това не е Марти Люис! Казва се Койд Дейвис. Живяхме заедно девет години при Ана Ървинг. Той е убиецът.

— Но как така не си ни казал нищо за това?

Вон тръсна ядосано глава.

— Не можах да го позная. За последен път го видях преди петнадесет години, а и мислех, че е мъртъв. Очите му бяха с друг цвят, носел е контактни лещи.

Рей изглеждаше напълно объркан. Сякаш някой му беше казал, че Земята е плоска, и току-що бе достигнал ръба ѝ. След минута, когато се окопоти, устата му избълва поредната доза ругатни.

— Мръсно копеле! Две години работи при нас и го мислех за приятел, а той ни се е подигравал! Ще му отрежа кратуната, ако го хвана!

Лиз не можеше да повярва, че това разкрито от злоба и омраза лице е на Рей Чейни. Но явно това не правеше силно впечатление на останалите. Доктор Харкоурт се приближи.

— Хайде, шерифе. Ще трябва да се поразходим до болницата.

— Без мен, докторе. Нямам време за никаква болница. Имам важна работа.

— Но...

— Извинявайте — намеси се Лиз, — има ли нещо сериозно?

— Не, госпожо. Но раната трябва да се зашие и за всеки случай да погледнем главата на рентген. Това е.

— Добре, не можем ли да дойдем по-късно?

— Ако питате мен, трябва още сега да натоваря всички ви в линейката. Цялото ви лице е в кръв, но това си е ваша работа. Нямам време за спорове. Джордан е в тежко състояние и трябва да събера екипа за операция.

— Някой ще ми каже ли, какво по дяволите, става тук?!

Стоун стоеше до вратата и изглеждаше в лошо настроение.

С помощта на Рей Вон се изправи на крака.

— Койд хвана Ким. Мартин Люис е убиецът. Койд и той са едно и също лице.

— Какво? Твоят заместник?! — очите на агента се разшириха от изненада.

— Да, през цялото време е бил до нас.

— Добре, трябва бързо да открием къде е отишъл. Този човек продължава да живее с миналото си. То го мотивира за всичките му действия. Ще трябва да си поразмърдаш мозъка и да се върнеш в спомените си. Лиз каза, че убивал жертвите си в помещение, наподобяващо църква. Нарича го „катедралата“. Това не ти ли говори нещо?

— Не.

— А думата „катедрала“ не е ли свързана със стиховете? Мисли какво може да ни даде следа?

Вон изсумтя ядосано. Ким беше в ръцете на убиеца, а те си играеха на гатанки.

— Добре, ще опитаме друго.

Стоун се обърна към Рей.

— Чейни, можеш ли да караш?

— Що за въпрос? Имам книжка от трийсет години.

— На главата си имаш подутина.

— Няма нищо, така съм си по-красив.

— Тогава, вземай моята кола и претърси къщата на Люис. Но се постарай да стане колкото се може по-бързо. Обади ни се, ако откриеш нещо.

— Тръгвам веднага.

Стоун докосна ръката на Лиз.

— Виж, Лиз, знам, че ще ти е много трудно да се концентрираш в този момент, но трябва да ни кажеш нещо повече. Не можем да работим без никаква следа.

Тя го гледаше напрегнато. Животът на Ким зависеше от нея. Но как можеше да помогне, когато самата тя не познаваше добре способностите си. Мисълта, че би могла да се провали, я ужасяваше.

— Добре. Искам само да отидем в кухнята, там се чувствам по-добре.

— Разбира се, да вървим.

Със Стоун седнаха до масата, а Вон застана до прозореца и се обърна с гръб към тях. Той явно се бореше със своето нетърпение. Докато преди само предполагаше, че е влюбен в Кимбърли, сега можеше да се закълне, че е така.

— Лиз, трябва да се концентрираш върху „катедралата“. Нищо друго не ни трябва, само да разберем къде е това място.

— Да, ще опитам.

Лиз изпъна ръцете си напред. Видението от странната църква отново се появи. Но този път бе много по-бледо и неясно. Пое си дълбоко дъх. Нищо. Всичко се стопяваше, без да може да го спре. Отчаянието й растеше и усети, че сълзите й потичат.

— Лиз? По-спокойно. Цялата трепериш, какво ти е?

— Опитах се да видя повече, но всичко ми е като спомен, няма нищо ново.

Бавно отвори очи, но побърза да сведе глава. Не искаше да среща погледа на Вон. Какво ли щеше да открие в него? Болка? Отчаяние и разочарование?

Стоун се обърна към него.

— Вон, нямаш ли някакъв предмет, който е свързан с Люис? Лиз така ще има по-голяма концентрация.

Настъпи около минута мълчание, после Вон бързо излезе от стаята. Когато се върна, в ръцете си държеше найлонов плик с лист хартия и черна роза.

— Ето това. Нямах време да го занеса в участъка. Намерих го сутринта в хладилника.

Лиз погледна към цветята и тялото й изстина. Дори без да го докосва, знаеше, че то излъчва злоба, омраза и жестокост. Затвори очи и протегна ръка към него. Студенината се усили, имаше усещането, че се потапя бавно в заледено езеро. Но тъмнината пред нея започна плавно да се отдръпва. Малки точици светлина се приближаваха.

— Виждам отново, това са свещите...

— Къде е? Къде се намира?

Нетърпеливият глас на Вон прогони видението ѝ. С крайчеца на окото си забеляза как Стоун с рязко движение го накара да замълчи. А после чу приятния му мек глас:

— Лиз, успокой се, можеш да говориш, когато се появи нещо. Няма да те прекъсваме.

— Да, ще опитам. Беше същото видение, както онзи ден.

— Добре, чудесно. Опитай се да опишеш стените.

Тя концентрира вниманието си върху тях. Не ги виждаше. Нямаше достатъчно светлина, а те бяха толкова тъмни.

— Каменни, стените са от тъмен камък.

— Като в подземие?

— Не, не е подземие.

Лиз изохка от безсилието си да определи какво точно беше това. Трябваше ѝ повече светлина. Какви бяха тези висулки по тавана?

— Господи, но това са сталактити. Пещера!

— Пещера ли? — попита Вон.

— Да, това говори ли ти нещо?

— Като деца е Койд намерихме горе при потока голяма пещера. Входът ѝ беше тесен, но вътре имаше зала, висока сигурно около 10 метра, а навътре... — Той млъкна и погледна към Стоун. — Дяволите да ме вземат, как не се сетих по-рано! Когато се прибрахме, разказахме за нея на Ана Ървинг. Тя като дете също бе ходила там и я нарече „Природна катедрала“.

— Ще можеш ли да я намериш?

— Мм, минаха двадесет години, но ще трябва да опитам.

Десет минути по-късно, седнали в джипа на Вон, се друсаха по черен планински път.

Стоун надвика шума на двигателя и плющящия по стъклото дъжд.

— Днес получих повече информация за твоя „приятел“, Майк Драйтън.

Вон не отделяше очите си от разкаляния коловоз.

— Нещо ново?

— И още как. Истинското му име е Ед Бейли. Направил е кариера от въоръжени грабежи — един от най-добрите е в щата. Има обвинения за пет убийства. Избягал е от затвора преди четири години.

Колегите смятали, че е минал в канадска територия, защото нищо не се било чувало за него. За съжаление, когато отидох да го арестувам, беше изчезнал. Но едва ли ще успее този път да стигне далече.

Някъде наблизо падна мълния и Вон едва не обърна джипа по хлъзгавия наклон. Той сякаш не обърна внимание на думите на Стоун. Мислите му бяха другаде и само каза:

— Господи, няма ли да стигнем най-последно?!

XXI

Ким трепереше от студ. След като я довлече дотук, Люис грубо я блъсна на земята и омота краката ѝ със скоч лента. Върху песъчливия под на пещерата бяха наредени над сто свещи. Той ги запали една след друга, а после се отдалечи и сякаш забрави за присъствието ѝ. Ким знаеше, че това отлагане няма да трае дълго, но не виждаше никакъв начин да избяга.

Въпреки усилията си да запази спокойствие и да не пада духом, сълзите напиреха през затворените ѝ очи. Колкото и да бе силна волята ѝ, не можеше да се пребори със страха. Той успяваше да я победи.

Вон се бе оказал прав. Защо не се бе вслушала в думите му? Защо подминаваше шансовете си да бъде поне за малко щастлива, след като съдбата толкова рядко бе благосклонна. Разбираше истината, но едва сега, когато от нея нямаше никакъв смисъл. Нямаше възможност дори да му признае, че го обича. „Обичам го.“ Тези думи пронизаха мозъка ѝ. „Била съм толкова глупава като се опитвах да контролирам най-силното чувство — любовта! Това е равнозначно на усилието да се контролира хода на времето!“ За първи път от много години Ким се молеше. Молеше се да поживее още малко, за да каже на Вон, че не е била права. Да му признае любовта си, да усети ръцете, прегръдката му още един път. Гърлото ѝ се сви конвулсивно, но това не можеше да се сравни с болката, която раздираше душата ѝ.

Шум, от приближаващи се стъпки я накара да настръхне. Люис се беше върнал и, облечен в найлонов комбинезон, с гръб към нея започна да подрежда някакви предмети. Пистолетът му се намираще в малка ниша отсреща. Изглеждаше много задълбочен в приготовленията си.

Очите ѝ не се отделяха от оръжието. Мислеше си, дали...

Люис изведнъж се обърна.

— Скъпа Кимбърли, твойт час удари!

Зениците му неестествено проблясваха в полумрака на пещерата. Погледът му я ужасяваше. Така можеше да гледа само един

маниакален убиец. Когато се приближи още повече, Ким видя, че си бе сложил бели хирургически ръкавици. В едната му ръка имаше машинка за подстригване, а в другата огромен нож.

Видът на зловещото оръжие я парализира. Отражението на свещите в острието му придаваше още по-внушителен размер. Но само след секунда тя забрави напълно за страха си. В съзнанието ѝ нахлуваха разкъсани спомени, които скоро започнаха да се подреждат като плочки от домино.

И тя видя. Бяха четири непознати момчета. Може би, ако баща ѝ им беше дал парите от касата, сега още щеше да е жив. Но бе избухнал спор и той се бе държал с тях като с непослушни деца. И за съжаление, те се бяха оказали такива. Някой я бе ударил със същия окървавен нож, с който бяха намушкали и баща ѝ. Бе паднала на земята, а едно от момчетата се бе надвесило над нея и злобно се бе засмяло. После всички бяха побягнали. Запомнила бе това лице и бледозелените очи, но ги бе складирала някъде дълбоко в съзнанието си. Дори хипнотичните сеанси не ѝ бяха помогнали да ги извади оттам. Но сега, след като бе видяла това лице преди няколко дни, отблясъкът на ножа само ѝ бе помогнал да затвърди подозрението си. Убиецът на баща ѝ се казваше Майк Драйтън.

Люис коленичи до нея и остави машинката на близката скала. Бавно започна да приближава ножа, докато най-накрая Ким усети студеното острие да докосва бузата ѝ. „Нима това е краят?! Няма ли как да го спра?!“

Ножът мина под лентата, запушваща устата ѝ, и с едно рязко дръпване Люис я отлепи.

— Ето, така е по-добре, скъпа. Ще можем да си побъбрим.

Ким облиза напуканите си устни. Той наклони глава и я загледа с някакво детинско любопитство, все едно че беше муха в буркан.

Опита се да потисне страха в гласа си.

— Защо го правиш?

— О, това вече е непоносимо! Още един, който не помни прегрешението си. Ти ме нарани, Кимбърли. Липсата на съжаление и разбиране към мен ме караше да страдам. Оказа се, че ти си жестоко и безчувствено момиче.

— Не мога да разбра, за какво изобщо говориш? Не съм ти направила нищо...

— Тц-тц... твърде лошо.

Острието пролази по върха на носа ѝ. Отдръпна се назад, опитвайки се да се отдалечи от него.

— Възражението се отхвърля. Твърдението за невинност не променя присъдата по вашето дело. Съдът реши — осъжда ви на смърт.

Люис я сграбчи за врата и я притегли към себе си. Повече нямаше накъде да се отдръпва. Усети горещия му дъх в лицето си. Той бавно придвижваше ножа по устните, брадичката ѝ, докато достигна до нежната извивка на шията ѝ. Сърцето ѝ заби бясно. Мрачното предчувствие, че всеки миг може да се окаже последен, накара дъхът ѝ да спре. Но острието вече се спускаше надолу и галеше гърдите ѝ. От студа зърната им бяха настръхнали и привлякоха похотливия му поглед. Страхът ѝ се замени от погнуса и отвращение. Омразата се събра на топка в гърлото ѝ. Без да се замисли за последствия, събра слюнката в устата си и се изплю в лицето му.

— Мръсник, махни си ръцете от мен!

Люис побесня от злоба. Сграбчи я грубо за косата и изви главата ѝ.

— Ще си платиш скъпо за това, Кимбърли! Явно не се учиш от грешките си.

От силната болка сълзите ѝ отново потекоха. Усецаше острата му брада по бузата си. Той чакаше отговора ѝ. С рязко движение пъкна ножа под блузата ѝ и замахна. Чу се шум от раздираща се материя. Ким се опита да се отдръпне, но успя да се измести само няколко сантиметра. Люис се наведе и повдигна главата ѝ с ножа, така че да вижда очите ѝ.

— Мога да правя, каквото си искам с теб. И ти не можеш да ме спреш, знаеш го, нали, Кимбърли?

— Гадно копеле!

С грубо дръпване разкъса сутиена ѝ, разкривайки треперещите ѝ гърди. Острието с плоската си част се заразхожда по тях.

— Знаеш това, нали?

Разбра какво искаше от нея. Да признае мощта му и собственото си безсилие. Не можеше да падне на колене пред един ненормален убиец, а ѝ се живееше толкова много.

— Да, знам това.

Устните му се разтегнаха в зловеща усмивка.

— Браво, умно момиче. Видя ли, че ще се научиш, но вече е твърде късно. Сега ще трябва да те накажа.

Застана зад нея и притисна главата ѝ към гърдите си. Машината забръмча и тежки къдрици руса коса започнаха да падат по земята. Стисна очите, за да спре напиралците сълзи, но и това не помагаше. Усети как главата ѝ сякаш олекна. Той почти свършваше. „Моля те, Господи нека да поживея още малко!“

Стори им се, че пътуват часове. В действителност едва ли бяха изменили повече от 45 минути. Вон отчаяно се мъчеше да си спомни отдавна забравени детайли от местността. На два пъти се връщаха, тъй като се оказа, че са объркали пътя. Дъждът плющеше и въпреки че чистачите работеха като луди, не успяваха да се справят с предното стъкло.

Въздъхна с облекчение, когато видя, че преди тях е минала и друга кола. Калните следи и начупените клонки бяха съвсем пресни. Едва не пропусна да забележи отражението от стоповете на някакъв автомобил. Скочи върху спирачките, джипът се поднесе по мократа трева и спря на сантиметри от бронята на пикапа.

— Това е шевролетът на Мартин Люис. Малко по-нагоре е пещерата.

— Да вървим — Стоун хвана дръжката на вратата, но за момент се поколеба и се обърна назад. — Лиз моля те, остани тук. Рей ще дойде всеки момент.

Бе говорил с Чейни само преди минута по радиостанцията и му бе обяснил къде приблизително се намират. Той оставаше единственото им подкрепление, ако нещата тръгнеха зле. Вон също я наблюдаваше с напрегнат поглед и въздъхна облекчено, когато тя кимна с глава.

— Хайде, Стоун, следвай ме.

Двамата си запробиваха път през гъстите храсталаци. Леденият дъжд продължаваше да се излива отгоре им, мокрейки ги до кости. След около петдесетина метра се показаха и първите скали.

Виждаше се и отъпканата пътека, водеща към пещерата. Входът ѝ се оказа доста тесен — колкото да пропълзи един човек.

— Вон, това ли е единственият вход? Тук лесно ще ни усети.

— Може да има и друг, но аз не го знам. Разчитам на това, че няма да ни очаква.

— Добре, ще влезем един след друг, но ще останем близо до входа. Надявам се да доловим някакви шумове.

— Окей.

Извадиха пистолетите си и Вон се промуши напред. Входът наподобяваше тунел, широк не повече от метър и двадесет. След като шумът от проливния дъжд остана зад тях, настъпи тишина.

— Вон, чуваш ли нещо?

— Засега нищо.

Пропълзяха още няколко стъпки и Вон забеляза отражение от светлина върху скалите. Ослуша се, но отново не чу нищо, освен учестеното дишане на Стоун и скърцането на обувките му по песъчливия под. Направи му знак да се движи по-тихо и продължи напред. Сърцето му се беше свило. „Дано не сме закъснели!“

Сантиметър по сантиметър се придвижи до ръба на скалата. И тогава го видя. Койд! Облечен в найлонов работен комбинезон, стоеше с гръб към тях и съсредоточено работеше върху нещо. Вон се огледа — всичко бе точно така, както го бе описала и Лиз: свещите из цялата пещера, каменният олтар, таванът със спускащите се сталактити. Койд се размърда и той с ужас видя, че в ръцете му имаше кичур руса коса. Преглътна мъчително и махна на Стоун да се приближи.

— Виж това.

Агентът предпазливо надникна и след малко прошепна:

— Хайде, ще го изненадаме. Тръгни натам, а аз ще заобиколя от другата страна.

Вон направи няколко безшумни крачки и се прикри зад огромна каменна колона. Внимателно подаде глава и видя Ким. Сърцето му щеше да изхвъркне. Тя беше жива! Първоначално обаче леко се шокира, въпреки че го очакваше. Красивата ѝ руса коса бе изчезнала, а главата ѝ бе обръсната до голо. Имаше ивици кръв по рамото и гърдите ѝ. Идваше му да скочи и да разкъса този изверг на парчета.

Ким го усети и извърна очи към него. Бързо вдигна пръст и го сложи на устните си. Вон се обърна, за да види дали Стоун е готов. Агентът му кимна.

Но Койд изглежда проследи погледа на Ким, защото захвърли кичура коса и хукна за пистолета си. Вон изскочи от прикритието си.

— Стой! Дръпни се от пистолета!

— А-а, Вон, ти ли си, приятелю? Колко хубаво, че се отби. Искан да те повозя с Кимбърли, но старият Рей ми попречи.

— Обърни се! По-бавно!

Когато Койд извърна лицето си, Вон видя лудостта, пламтяща в очите му. Как не я бе забелязал през тези две години? Наистина изглеждаше доста променен — напълнял, с пребоядисана коса и контактни лещи, — но душата му си оставаше същата. Все пак бе успял да заблуди всички.

Койд се опита да направи рязко движение.

— На колене, ръцете зад тила!

Той не се помръдна.

— Чуваш ли ме!

— Майната ти! — изсъска Койд и сграбчи оръжието.

— Пусни го!

Вон стреля, целийки се в ръката му. Не успя да улучи. Проехтя изстрел от пистолета на Стоун и Койд се сгърчи. Макар и превит на две, отново се опита да вдигне пистолета си. Два поредни куршума се забиха в тялото му и той рухна на земята. Конвулсивно дръпна спусъка, но куршумът отлетя някъде в скалите. Пистолетите на Вон и Стоун изгърмяха за последен път и Койд не се помръдна повече. Стрелбата още отекваше навътре в пещерата и наоколо се разлетяха ято прилепи. Вон стоеше и вцепенен гледаше трупа на човека, когото две години бе смятал за свой приятел. Най-последно всичко бе свършило. Повече убийства в Лилоут Крийк нямаше да има.

С няколко скока стигна до Кимбърли и я притисна в прегръдките си.

— Господи, изплаших се до смърт! Когато го видях, че плете плитка от косата ти, помислих си, че това е краят.

Тя въздъхна тихо.

— Ох, да знаеш какво съм преживяла! Вон прекара нежно ръка по главата ѝ.

— Съжалявам, че не успях да дойда по-рано, нямаше да изглеждаш така.

— Важното е, че си тук. А косата ми ще порасне, дори по-гъста.

Той съблече ризата си и наметна голите ѝ рамене. Започна да освобождава китките и глезените ѝ, завързани с тънко найлоново въже.

— Ще можеш ли да вървиш?

— Не знам, цялата съм се схванала.

— Дай си ръката, ще ти помогна.

— Не, седни за малко при мен. Искам да ти кажа нещо.

— Разбира се.

— Вон, обичам те. Обичам те с цялото си сърце. Ти беше прав. Животът е твърде кратък, за да си позволиш страхът да отнема щастието ти.

Вон известно време я гледаше, като ударен от гръм. „Такъв пълен обрат?!“

— Ако тези думи са истина, то аз съм най-щастливият човек на света. Но се боя, че не мога да ти повярвам. Мисля, че го казваш, само защото ти спасих живота.

— Но аз...

Той бързо сложи пръст на устните ѝ. Взе почернелите ѝ от прах ръце и нежно ги стисна в своите.

— Виж, ако отново ми кажеш тези думи след няколко дни и при други обстоятелства, аз ще ти отговоря по подобаващ начин. Съгласна ли си?

За момент тя се поколеба, но после кимна.

— Окей.

В този момент Лиз и Рей се приближиха към тях. Не ги бяха забелязали дори кога са влезли в пещерата.

— Хайде бе, не замръзнахте ли? — избоботи Рей.

Вон вдигна Ким и я сложи в ръцете му.

— Занеси я в джипа и се грижи за нея.

— С удоволствие, сър.

Стоун, който бе коленичил до тялото на Койд се обърна.

— Гарет, ще дойдеш ли за момент?

— Мъртъв ли е?

— Да, погледни това.

Подаде му парче хартия, пожълтяло и изтъркано от годините. Вон присви очи, за да прочете написаното на светлината на свещите:

Това съм аз! Но кой се интересува или знае?

Приятелите ме захвърлят като

забравен спомен.
И сам изстрадвам своята орис.
Те се издигат и изчезват,
какво са те — безсмислена тълпа.
Сенки на живота
със загубена душа.
А аз? Ще продължавам да живея —
това е моят жребий отредил.
В небитие от присмех
и от шум.
И в живота море на сънища измамни.
Без чувство за живот или пък радост.
Това е всичко, моя мила.
А тез, що обичал съм преди,
странници са веч и врагове дори.

Когато свърши с четенето, се загледа в лицето на Койд. „Дали щеше да има друга съдба, ако живееше в нормално семейство?“

— Позната ли ти е?

— Да, това е стих, написан от душевно болен затворник, осъден след няколко жестоки убийства. Чудя се в коя ли част е откривал оправдание и за собствената си лудост. Защо иначе ще го носи постоянно в себе си?

— По дяволите! От тези случаи ме побиват тръпки.

Измина една седмица. Ед Бейли с фалшивото име, Майк Драйтън, бе задържани в Сиатъл. Ким щеше да свидетелства по делото за убийството на баща й. Койд и Скитър бяха погребани и постепенно Лилоут Крийк заживяваше нормалния си живот. Наближаваше летният фестивал и скоро хотелът щеше да е пълен с туристи.

Джордан Хол постепенно се възстановяваше в местната болница. Куршумът не беше предизвикал сериозни поражения, но беше загубил доста кръв. Когато съобщиха това на Вон, той се засмя радостно. Рей пък с увереността на експерт констатира, че „този образ сигурно майка му го е родила с подкова в задника“. Лиз побърза да го ритне, заради неговата вулгарност.

Вон не можеше да повярва на промените, които бяха настъпили в живота му през последните седмици. Вече имаше майка, или по-скоро тя го бе открила. След като с помощта на Лиз откриха къде е Койд, не можеше да се съмнява в нейните способности. Е, все още не вярваше, че съществуват малки зелени човечета.

Като капак на всичко, щеше да има и втори баща. Звучеше му като епизод от сапунена опера. Рей Чейни се женеше за майка му. Вече от няколко дни Мелиса му подмяташе:

„Шерифе, баща ти те търси.“

За сватбата на Лиз и Рей след една седмица щяха да пристигнат децата им, а също и внуците им, племенниците и братовчедите.

Но най-радостен бе от факта, че вземаше Ландън при себе си. Сега бяха напазарували заедно и се прибираха.

Детето нетърпеливо подскачаше, бързайки да се прибере в стаята си с играчките.

Въздъхна леко, защото имаше и нещо, което хвърляше сянка на щастието му — Кимбърли. Тя не само че не бе повторила думите си от пещерата, но и сякаш започваше да го отбягва. Вивиан Фарис и Деидре се бяха прибрали в къщата си и повечето време тя прекарваше в тяхната компания.

Тъкмо завиваше по пътя към къщата си, когато изведнъж през редицата високи борове съзря пред гаража червеното „Джио Метро“ на Ким. „Защо ли е дошла, без да ми се обади?“

Паркира и тръгна към задната тераса, носейки Ландън на ръце. „Ето я!“ Ким отново надничаше през прозорците и вятърът игриво повдигаше късата ѝ пола. Реши да я стресне, както предишния път.

— Какво, по дяволите, правиш тук?!

Тя се обърна, но не изглеждаше никак уплашена.

— Ами, гледам... и те чакам — усмихна се широко.

Ландън го дръпна за ръката, посочи я с дебелия си пръстче и обяви:

— Ким!

— Здравей, сладурче.

Очите ѝ отново се преместиха върху Вон. Искаше ѝ се да се хвърли и да го прегърне, но изражението на лицето му я разколеба.

— Защо си тук, Кимбърли?

— Дойдох да повтора думите си. Мисля, че ти си най-хубавото нещо, което ми се е случвало.

— Какво?! — не можеше да повярва на ушите си Вон.

Ким се усмихна и му подаде лист хартия.

— Прочети го.

Очите му пробягаха по текста, но думите сякаш не означаваха нищо.

— Какво пък е това, нищо не разбирам?

— Продадох моята част от магазина в Сиатъл. Обичам те и оставам тук.

Усети, че краката ѝ омекват, защото изражението му се промени. „Какво направих? Отново ли се оказа, че съм пълна глупачка?“

— Ти... ти обичаш ли ме?

— Боже Господи, разбира се, че те обичам!

Ръцете му обвиха раменете ѝ.

— Заслужаваш да те наплескам. Подлуди ме тази седмица. Не ми се обади. Мислех си, че това е краят. А сега изведнъж, без да ме предупредиш. Да не би да си се колебаела, а после да си размислила?

— Да, размишлявах, но само за да се убедя, че не мога и минута без теб.

Вон нежно я целуна, най-последно лицето му се отпусна.

— Кимбърли Танас, съгласна ли си да станеш моя жена и майка на Ландън Гарет?

— Добре ли разбрах? Вие двамата сте се наговорили и сега ми правите предложение?

Той се усмихна и погледна към детето.

— Хей, момко, отново ни разкриха.

Ким целуна първо него, а после се наведе и погали нежната розова бузка на Ландън.

— Приемам.

После се повдигна на пръсти и прошепна в ухото му:

— Сега ще ме отнесеш ли в леглото?

Вон се засмя гласно.

— О, ти си станала много предприемчива жена!

— Това „да“ ли означаваше?

— Да.

Той я целуна чувствено и добави:

— Да влизаме в къщата.

Издание:

Кристин Мичълс. Целувката

Редактор: Йордан Дачев

ИК „Слово“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.